Hallituksen esitys Eduskunnalle eräiden kansainvälisen työkonferenssin vuosina 1930—1933 hyväksymien sopimusten ratifioimisesta.

Kansainvälinen työkonferenssi on neljännellätoista istuntokaudellaan keväällä 1930 käsitellyt kahta ohjelmakysymystä, joista toinen koskee työajan säännöstelyä kauppaliikkeissä ja toimistoissa sekä toinen pakollista työtä. Edellisessä kysymyksessä konferenssi on hyväksynyt sopimusehdotuksen sanotusta työajan säännöstelystä sekä kolme eri suositusta, joista ensimmäinen koskee työajan rajoittamista hotelleissa, ravintoloissa ja niihin verrattavissa yrityksissä, toinen samaa kysymystä teattereissa ja muissa huvittelupaikoissa sekä kolmas yrityksissä, joissa sairaille, heikoille, puutteenalaisille ja mielisairaille annetaan hoitoa ja käsittelyä. Pakollisesta työstä on konferenssi myöskin hyväksynyt sopimusehdotuksen sekä kaksi suositusta, joista toinen koskee välillistä työhönpakottamista ja toinen pakollisen työn säännöstelyä.

Viidennellätoista istuntokaudellaan 1931 käsitteli työkonferenssi lopullisesti vain kysymyksen työajan säännöstelystä hiilikaivoksissa, mistä hyväksyttiin kansainvälinen sopimus.

Seuraava 1932 pidetty työkonferenssi käsitteli lopullisesti sopimusehdotukset lasten alimmasta ikärajasta pääsyä varten muuhun kuin teolliseen työhön sekä alusten lastauksessa tai purkamisessa työskentelevien työntekijäin suojelemisesta tapaturmilta. Viimeksi mainittu sopimus tarkoitti itse asiassa vain aikaisemmin 1929 samasta asiasta hyväksytyn sopimuksen tarkistusta. Lisäksi hyväksyi tämä konferenssi suosituksen lasten alimmasta iästä pääsyä varten muihin kuin teollisiin töihin.

Vuonna 1933 pidetyssä työkonferenssin istunnossa hyväksyttiin lopullisesti maksullisia työnvälitystoimistoja koskeva sopimusehdotus ja työnvälitystoimistoja koskeva suositus. Lisäksi hyväksyttiin kuusi eri sopimusehdotusta teollisten ja kaupallisten yritysten, vapaiden ammattien sekä kotityöntekijäin ja palvelusväen pakollisesta vanhuus-, työkyvyttömyys- ja jälkeenjääneiden vakuutuksesta sekä maatalousyritysten työntekijäin pakollisesta vanhuus-, työkyvyttömyys- ja jälkeenjääneiden vakuutuksesta ynnä suositus, joka koskee työkyvyttömyys-, vanhuus- ja jälkeenjääneiden vakuutuksen yleisiä periaatteita.

Edellä mainituista sopimuksista esitetään jäljempänä kussakin tapauksessa erikseen esitettävistä syistä ratifioitaviksi liikkeiden ja toimistojen työajan säännöstelyä, pakollista työtä, työaikaa hiilikaivoksissa, lasten alinta ikää pääsyä varten muihin kuin teollisiin ammatteihin, alusten lastauksessa tai purkamisessa työskentelevien työntekijäin suojelemista tapaturmilta ja maksullisia työnvälitystoimistoja koskevat sopimukset.

Muihin sopimuksiin sekä suosituksiin nähden tehdään esitystä seuraavassa tiedonannossa selkoa, missä määrin niiden sisältö jo on toteutettu tai voidaan vastaisuudessa toteuttaa meillä.

Liitteeseen sisältyvät ratifioitaviksi esitettyjen sopimusten tekstit sekä kotimaisilla että alkuperäisillä kielillä ynnä muiden sopimusten ja suositusten tekstit kotimaisilla kielillä.

3404—31

I. Sopimusehdotus, joka koskee liikkeiden ja toimistojen työajan säännöstelyä.

Sopimus koskee kaikkia kaupallisia yrityksiä, niihin luettuina posti, sähkölennätin ja puhelin, sekä muidenkin yritysten kaupallisia osastoja ynnä laitoksia ja virastoja, joiden henkilökunta suorittaa pääasiallisesti toimistotyötä. Sopimuksen alaisiksi luetaan myöskin julkiset laitokset, mikäli ne ovat edellämainitunlaatuisia. Yritykset, jotka ovat osittain kaupallisia, osittain teollisia, on myöskin luettava tähän kuuluviksi, mikäli ne eivät ole teollisuusyrityksiä koskevan lainsäädännön alaisia. Raja sopimuksenalaisten sekä sen ulkopuolelle jäävien teollisten ja maatalousyritysten välillä on jätetty kunkin maan viranomaisen määrättäväksi. Selvyyden vuoksi on mainittu, että sopimusta ei sovelleta sairaaloihin ja huoltolaitoksiin eikä hotelleihin, ravintoloihin, kahviloihin y. m. niihin verrattaviin yrityksiin eikä myöskään teattereihin ja huvittelulaitoksiin. Kunkin maan asianomainen viranomainen voi lisäksi jättää sopimuksen ulkopuolelle yritykset, joissa työskentelee vain työnantajan perheen jäseniä, virastot, joissa henkilökunta työskentelee valtiovallan elimenä, yritysten johtajat ja luottamushenkilöt sekä matkustajat ja edustajat, mikäli he suorittavat työnsä yrityksen ulkopuolella.

Työaika, jolla sopimuksessa tarkoitetaan aikaa, minkä henkilökunta on työnantajan käytettävissä, on sopimuksessa määrätty enintään 48 tunniksi viikossa ja 8 tunniksi vuorokaudessa. Tästä yleismääräyksestä on kuitenkin myönnetty lukuisia poikkeuksia. Ensinnäkin saadaan viikottaisen työajan puitteissa järjestää vuorokautinen työaika 8 tuntia pitemmäksi, kun se vain ei ylitä 10 tuntia vuorokaudessa. Poikkeustapauksissa, jolloin olosuhteet tekevät mahdottomaksi 48 tunnin viikkotyöajan sovellutuksen, voi julkinen viranomainen sallia työajan jakamisen viikkoa pitemmällekin ajanjaksolle ehdolla, että keskimääräinen työaika ei viikkoa kohti ajanjakson kuluessa ylitä 48 tuntia ja ettei päivittäinen työaika nouse yli 10 tunnin. Milloin suurehkon työntekijäjoukon työ paikallisen juhlan, tapaturman tai muun poikkeuksellisen tai ylivoimaisen tapauksen johdosta on joutunut olemaan keskeytettynä, saadaan siten menetetyn työajan korvaukseksi säännöllistä työaikaa pidentää ehdoilla, että päivittäistä työaikaa ei tämän johdosta ylitetä enempää kuin yhdellä tunnilla, että päivittäinen työaika ei missään tapauksessa nouse yli 10 tunnin ja että täten saadaan korvata enintään 30 päivän työtunnit vuodessa jakamalla sellainen ylityö kohtuullisen pitkälle ajanjaksolle. Asianomaiselle viranomaiselle on annettava tieto edellämainitun työnkeskeytyksen luonteesta, syystä ja alkamispäivästä sekä menetettyjen työtuntien luvusta ynnä työaikajärjestelyn tilapäisistä muutoksista.

Edellämainittujen yleisten poikkeusten ohella saattaa julkinen viranomainen kussakin maassa myöntää osittain pysyviä, osittain tilapäisiä poikkeuksia. Pysyviä poikkeuksia voidaan myöntää m. m. sellaisiin henkilöryhmiin nähden, joiden työ laatunsa puolesta on ajoittaista, kuten vartijain ja vahtimiesten työ sekä henkilöille, jotka suorittavat sellaisia valmistelu- ja viimeistelytöitä, mitkä välttämättömästi on suoritettava ulkopuolella henkilökunnalle vahvistetun työajan.

Tilapäisiä poikkeuksia voidaan myöntää tapaturma- y. m. ylivoimaisissa tapauksissa sekä suoritettaessa koneistoon tai työvälineisiin kohdistuvia kiireellisiä töitä, jotka ovat välttämättömiä turvaamaan laitoksen säännöllisen kulun. Tilapäiset poikkeukset ovat edelleen sallittuja pilaantuvien tavarain menetyksen estämiseksi tai työn teknillisten tulosten turvaamiseksi sekä erikoistöissä, jotka tarkoittavat inventoimista, bilanssientekoa, määräaikaisia tilijärjestelyjä, rahaksimuuttojen toimeenpanoa ja tilienpäättämistä ynnä

tapauksissa, jolloin työtä erikoisten asianhaarain johdosta on poikkeuksellisen paljon ja jolloin ei säännön mukaan voida edellyttää, että työnantaja ryhtyy muihin toimenpiteisiin. Milloin tässä kappaleessa mainittuja poikkeuksia myönnetään, on yleensä määriteltävä päivittäisen sekä tilapäisiin poikkeuksiin nähden myöskin vuosittaisen työajan pidennys. Niissä tilapäisissä työajanpidennyksissä, jotka eivät johdu tapaturma- ja muista ylivoimaisista tapauksista, on ylityöstä maksettava vähintään 25 %:lla korotettu palkka.

Väärinkäytöksen estämiseksi sopimuksen sovellutuksessa on määrätty, että poikkeuksia myönnettäessä on neuvoteltava asianomaisten työnantajain ja työntekijäin järjestöjen kanssa. Sopimuksen sovellutusta varten on järjestettävä asianmukainen virallinen valvonta ja työnantaja on velvollinen julkisesti tiedottamaan työaikajärjestelyn ja lepohetket sekä pitämään luetteloa ylityötunneista ja niistä suoritetuista palkoista.

Suomen voimassaoleva lokakuun 24 päivänä 1919 kauppa-, konttori- ja varastoliikkeiden työoloista annettu laki on suurin piirtein sopimuksen mukainen ja useissa suhteissa sen säännökset työntekijäin suojelun kannalta ovat jyrkempiä kuin kansainvälisessä sopimuksessa. Kun sopimus kuitenkin eräissä yksityiskohdissa poikkeaa meillä voimassaolevasta laista, on komitea, joka lokakuun 23 päivänä 1930 on asetettu valmistamaan ehdotusta puheenaolevan lain uudistamiseksi, samalla tehnyt ehdotuksen niistä muutoksista voimassaolevaan lakiin, jotka aiheutuvat kansainvälisestä sopimuksesta.

Voimassaoleva kauppa-, konttori- ja varastoliikkeiden työoloista annettu laki on ensinnäkin sovellutusalaltaan kahdessa suhteessa ahtaampi kuin kansainvälinen sopimus. Laki ei nim. koske julkisia laitoksia ja toiseksi lain on katsottu ulottuvan vain kaupallisiin toimistoihin eikä kaikkeen toimistotyöhön. Mitä tulee julkisiin laitoksiin, voidaan niiden työolot hallinnollisin toimin järjestää sopimuksen mukaisiksi. Ehdotuksessa uudeksi laiksi kauppaliikkeiden ja toimistojen työoloista on taasen puheenaoleva säännöstely sopimuksen mukaisesti ulotettu koskemaan kaikkia toimistoja.

Myöskin ylityöjärjestelyssä poikkeaa sopimus meillä voimassaolevasta laista. Viimemainitun mukaan saadaan ylityötä teettää enintään 10 tuntia viikossa ja 100 tuntia vuodessa ilman tarkemmin määriteltyä syytä, jotavastoin sopimus sallii ylityön teettämisen vain määrätyissä edellä luetelluissa tapauksissa ja silloin ilman aikarajoitusta. Sopimus ei myöskään velvoita maksamaan ylityökorvausta, joka on määrätty vähintään 25 %:ksi peruspalkasta, muissa tapauksissa kuin sopimuksen 7 artiklan 2 momentin b, c ja d kohdissa, jotka koskevat pääasiallisesti töitä pilaantuvien tavarain menetyksen estämiseksi sekä inventoimista, bilanssientekoa, rahaksimuuttoa ja tilienpäättämistä varten sekä poikkeuksellisen kysynnän aiheuttamissa kiireellisissä töissä. Suomen laki sensijaan määrää ylityöstä yleensä maksettavaksi vähintään 50 %:lla korotetun palkan, mutta vapauttaa tästä työt inventausta, tilinpäätöstä ja muuttoa varten sekä tavaran pilaantumisen ehkäisemiseksi tai muun tavaraa uhkaavan vaaran torjumiseksi. Jotta kotimainen laki tulisi sopimuksen mukaiseksi, on siis ylityökorvaus määrättävä maksettavaksi myös edellämainituissa tapauksissa.

Työaikasäännökset ovat sopimuksessa yleensä meidän voimassaolevan lakimme mukaisia, joskin sopimus myöntää lukuisia poikkeuksia, jotka eivät ole sallittuja meillä. Myöskin sopimuksen sovellutusta koskevat valvontamääräykset ovat meidän lakimme mukaisia.

Edellämainittu komitea, jonka tehtävänä on ollut puheenaolevan lainsäädännön

uudistaminen, on elokuun 6 päivänä 1931 julkaisemassaan ehdotuksessa laiksi kauppaliikkeiden ja toimistojen työoloista katsonut, että meidän lakimme vaikeuksitta voidaan kaikissa suhteissa saattaa yhdenmukaiseksi kansainvälisen sopimuksen kanssa. Esitys laiksi kauppaliikkeiden ja toimistojen työoloista, joka Eduskunnalle annetaan samanaikaisesti tämän esityksen kanssa, toteuttaakin meillä kansainvälisen sopimuksen säännökset. Kun lainsäädäntö meillä tällä alalla jo yli kymmenen vuotta on pääasiallisesti ollut puheenaolevan kansainvälisen säännöstelyn mukainen, näyttää asianmukaiselta, että Suomi muodollisestikin ratifioi sanotun sopimuksen.

Ylläesitettyihin syihin viitaten esitetään siis hallitusmuodon 33 §:n mukaisesti,

että Eduskunta puolestaan päättäisi hyväksyä kansainvälisen työkonferenssin vuonna 1930 hyväksymän sopimuksen, joka koskee liikkeiden ja toimistojen työajan säännöstelyä.

II. Sopimusehdotus, joka koskee pakollista työtä.

Sopimuksessa ymmärretään pakollisella työllä kaikellaista työtä tai palvelusta, joka rangaistuksen uhalla on tehtävä ja johon työntekijä ei ole vapaaehtoisesti tarjoutunut. Pakollinen työ ei sopimuksen mukaan tarkoita sotilastöitä, julkisen viranomaisen rangaistuksena määräämiä ja valvomia töitä, sodan tai muiden onnettomuuksien, kuten tulipalon, tulvan, nälänhädän, maanjäristyksen, kulkutaudin y. m. sellaisten yleistä vaaraa tuottavien tapausten aiheuttamaa työtä eikä työtä, joka kuuluu säännöllisiin kansalaisvelvollisuuksiin tai pienemmän itsehallinto-yhdyskunnan säännöllisiin jäsenvelvollisuuksiin.

Edellämainitulla tavalla määritellyn pakollisen työn, joka käytännöllisesti katsoen rajoittuu koskemaan ainoastaan eräissä siirtomaissa esiintyviä työmuotoja, sopimus velvoittaa lopettamaan kaikissa muodoissa mahdollisimman lyhyen ajan kuluessa. Ennen tällaisen työn täydellistä lakkauttamista voidaan sitä sopimuksen mukaan ylimenokautena käyttää ainoastaan julkisia tehtäviä varten sekä vain niissä tapauksissa ja niillä ehdoilla, jotka sopimuksessa tarkemmin määrätään. Viiden vuoden kuluttua sopimuksen voimaan tulosta on uudestaan otettava harkittavaksi mahdollisuus lopullisesti poistaa pakollinen työ ilman poikkeuksia.

Pakollisen työn eri muodot ja ne edellytykset, joilla väliaikaisesti tällaista työtä voidaan teettää, samaten kuin sopimuksen sovellutuksen valvonnan säännöstelee sopimus yksityiskohtaisesti. Näitä säännöksiä ei kuitenkaan näytä olevan aihetta tässä selostaa, vaan viitataan niiden suhteen liitteenä seuraavan sopimuksen tekstiin.

Kuten sopimuksen tarkoittaman pakollisen työn määrittelystä selviää, ei sopimus ensinkään sovellu Suomeen enempää kuin muihinkaan maihin, joilla ei ole erirotuisia alkuasukas- y. m. niihin verrattavia työntekijöitä. Voidaan näinollen kysyä, onko maallamme aihetta muodollisesti hyväksyä tällainen sopimus. Tässä suhteessa on huomattava, että kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltioiden on asiallisesti suhtauduttava kaikkiin järjestön käsittelemiin asioihin, riippumatta siitä, koskevatko ne suoranaisesti valtiota vai ei. Tämän periaatteen mukaisesti ovatkin jäsenvaltiot yleensä menetelleet ja puheenaolevaakin sopimusta ovat hallitukset puoltaneet hyväksyttäväksi sellaisissakin maissa, jotka ovat samassa asemassa kuin meidän maamme. Sopimukseen liittyminen tällaisissa olosuhteissa ei siis meidän taholtamme anna aihetta lainsäädäntö- tai muihin toimiin, vaan se mer-

kitsee asiallisesti vain sitä, että maamme yleisinhimillisistä syistä puoltaa pakollisen työn lakkauttamista. Kun tähän näyttää olevan täysi aihe, olisi sopimus siis Suomessakin ratifioitava.

Ylläolevaan viitaten esitetään hallitusmuodon 33 §:n mukaisesti,

että Eduskunta puolestaan päättäisi hyväksyä kansainvälisen työkonferenssin vuonna 1930 hyväksymän sopimuksen, joka koskee pakollista työtä.

III. Sopimusehdotus, joka koskee työaikaa hiilikaivoksissa.

Sopimuksen päätarkoituksena on määrätä työaika hiilikaivoksissa jossakin määrin lyhyemmäksi kuin yleisessä teollisuutta koskevassa 8-tunnin työaikasopimuksessa. Työntekijällä tarkoitetaan sopimuksessa jokaista hiilikaivostyöhön osaa ottavaa henkilöä, lukuunottamatta sellaisia valvojia ja johtajia, jotka eivät säännöllisesti ota osaa ruumiilliseen työhön. Pisimmäksi sallituksi työajaksi on määrätty 7 tuntia 45 minuuttia vuorokaudessa, jolloin työajaksi lasketaan aika, joka kuluu siitä hetkestä, jolloin työntekijä laskeutuu tai tulee sisään kaivokseen, siihen hetkeen, jolloin hän nousee tai poistuu kaivoksesta. Sopimuksessa on edelleen määräyksiä edellä mainitun ajan laskemisesta pitäen silmällä työntekijäryhmien työaikaa. Työ sunnuntai- ja juhlapäivinä on yleensä kielletty, paitsi sopimuksen tarkemmin mainitsemissa tapauksissa. Sopimuksessa määrätään edelleen, että poikkeuksellisen epäterveellisissä kaivoksissa on työaikaa lyhennettävä, että säännöllistä työaikaa saadaan ylittää ilman erikoista syytä 60 tunnilla vuodessa ja määrätyissä tapauksissa enemmänkin, ollen ylityöstä aina maksettava 25 %:n koroitus, sekä että viranomaisten on poikkeuksia myönnettäessä neuvoteltava asianomaisten työnantaja- ja työntekijäjärjestöjen kanssa.

Kun Suomessa ei ole hiilikaivoksia, ei sopimuksella Suomen oloissa ole välitöntä käytännöllistä merkitystä. Yleisistä työväensuojelusyistä ja tuotantokustannusten tasoittamiseksi eri maiden kesken on Suomen taholta kuitenkin kannatettu puheenaolevan sopimuksen aikaansaamista ja samoista syistä olisi sopimus meillä ratifioitava. Kun ne maat, joita sopimus lähinnä koskee, eivät kuitenkaan tähän mennessä ole sopimusta ratifioineet, näyttää asianmukaiselta, ettei ratifiointia lopullisesti toimiteta, ennenkuin tilanne tässä suhteessa selviää. Jotta asiaa ei tällöin tarvitse uudestaan esittää Eduskunnalle, olisi jo nyt samalla ratifioimisvaltuutus annettava hallituksen edellämainituin tavoin käytettäväksi.

Edellä esitetyn nojalla esitetään näinollen, hallitusmuodon 33 §:n mukaisesti:

että Eduskunta puolestaan päättäisi hyväksyä kansainvälisen työkonferenssin vuonna 1931 hyväksymän sopimuksen, joka koskee työaikaa hiilikaivoksissa.

IV. Sopimusehdotus, joka koskee lasten alinta ikää pääsyä varten muihin kuin teollisiin töihin.

Lasten alinta työhönpääsyikää varten on kansainvälinen työkonferenssi jo aikaisemmin hyväksynyt kolme eri sopimusta, nimittäin 1919 teollisuutta varten, 1920 merimiestyötä varten ja 1921 maataloustyötä varten. Huomattavin ala, joka täten oli jäänyt säännöstelemättä, oli kauppa-, toimisto- ja muu siihen verrattava työ. Tämän aukon täyttämistä tarkoittaa puheenaoleva sopimus, joka on laadittu siten, että se koskee kaikkea muuta työtä, paitsi teollisuus-, merimies- ja maataloustyötä. Kun-

kin maan asiaksi jää, neuvotellen asianomaisten järjestöjen kanssa, määrätä raja tämän ja kolmen edellä mainitun sopimuksen välillä.

Sopimuksen mukaan kielletään pitämästä työssä lasta, joka ei ole täyttänyt 14 vuotta tai joka ei ole täyttänyt oppivelvollisuuttaan, vaikka hän olisi vanhempikin. Määräyksestä myönnetään eräitä yleisiä poikkeuksia, joista tärkeimmät koskevat työnantajan perheen jäsenten työskentelyä sekä työtä teknillisissä ja ammatillisissa kouluissa. Lisäksi on sallittu 12 vuotta täyttäneen lapsen suorittaa ulkopuolella vahvistettujen koulutuntien eräitä tarkemmin määrättyjä keveitä töitä, kuitenkin enintään kaksi tuntia päivässä ja ehdolla, että niitä ei tehdä yöllä eikä sunnuntaisin tai juhlapäivinä. Poikkeuksia voidaan myöskin myöntää lasten esiintymistä varten julkisissa näytännöissä ja elokuvafilmejä otettaessa taiteellisia, tieteellisiä ja opetus-tarkoituksia varten. Vihdoin edellyttää sopimus 14 vuotta korkeamman ikärajan vahvistamista kiertäviä kaupustelutoimia varten julkisilla paikoilla sekä muita kiertäviä ammatteja varten ynnä töitä varten, joissa on erikoinen tapaturma-, terveys- tai siveellisyysvaara.

Suomessa on lasten työhönpääsyikä teollisuusalalla määrätty heinäkuun 31 päivänä 1929 annetulla lailla lasten ja nuorten henkilöiden käyttämisestä ammattityöhön sekä merityöalalla maaliskuun 8 päivänä 1924 annetulla merimieslailla. Sopimuksen tarkoittamaa alaa koskee lokakuun 24 päivänä 1919 kauppa-, konttori- ja varastoliikkeiden työoloista annettu laki, joka määrittelee työhönpääsyiän sanotuilla aloilla. Sopimuksen tarkoittamilla tärkeimmillä aloilla, nimittäin kauppaliikkeissä ja toimistoissa, sopimuksen edellyttämät määräykset ovat siten meillä jo voimassa, vieläpä jyrkemmässä muodossa kuin mitä sopimus edellyttää. Ne sopimuksen käsittämät työalat, joita Suomen edellä mainittu laki ei koske, ovat varsin rajoitettuja, varsinkin mitä tulee lasten työssä käyttämiseen. Tärkeimpiä niistä ovat hotellit, ravintolat ja kahvilat sekä teatterit ja elokuvat ynnä sairaalat ja muut huoltolaitokset. Näissä ja niihin verrattavissa yrityksissä ja laitoksissa ei kielto käyttää työssä 14 vuotta nuorempia lapsia tuota suurempia vaikeuksia kuin kauppaliikkeissä ja toimistoissa, joissa kielto jo on voimassa.

Kun edellä mainituista syistä puheenaolevan sopimuksen voimaansaattaminen Suomessa on mahdollista ilman vaikeuksia, on Eduskunnalle samanaikaisesti annetussa esityksessä muutoksista heinäkuun 31 päivänä 1929 annettuun lakiin lasten ja nuorten henkilöiden käyttämisestä ammattityöhön otettu huomioon myös sopimuksen säännökset, joten maamme lainsäädäntö tämän lainmuutoksen kautta saatetaan yhdenmukaiseksi sopimuksen kanssa. Tällöin on asianmukaista että sopimus myös muodollisesti ratifioidaan.

Ylläesitettyihin syihin viitaten esitetään siis hallitusmuodon 33 §:n mukaisesti:

että Eduskunta puolestaan päättäisi hyväksyä kansainvälisen työkonferenssin vuonna 1932 hyväksymän sopimuksen, joka koskee alinta ikää pääsyä varten muihin kuin teollisiin töihin.

V. Sopimusehdotus, joka koskee alusten lastauksessa tai purkamisessa työskentelevien työntekijäin suojelemista tapaturmilta.

Puheenaoleva sopimus on alkuperäisessä muodossaan hyväksytty kansainvälisessä työkonferenssissa 1929 ja siitä on annettu Eduskunnalle 1930 tiedonanto, jossa on ehdotettu sopimuksen ratifiointi jätettäväksi siitä riippumaan, saadaanko tässä suhteessa kansainvälinen vastavuoroisuus aikaan. Tässä sopimuksessa oli kuitenkin eräitä yksityiskohtia, jotka olisivat tuotta-

neet vaikeuksia sitä käytäntöön sovellettaessa ja siksi tärkeimpien merenkulkumaiden taholta tehtiin esitys sopimuksen tarkistamisesta siten, että vaikeuksia tuottavat kohdat muutettaisiin sellaisiksi, että sopimusta voitaisiin helpommin käytännössä toteuttaa. Tämän johdosta hyväksyttiin 1932 vuoden työkonferenssissa samalle sopimukselle uusi tarkistettu teksti, joka vain kosketelluissa yksityiskohdissa poikkeaa aikaisemmasta sopimuksesta.

Eduskunnalle 1930 annetussa asiaa koskevassa tiedonannossa katsoi hallitus suotavaksi, että sopimus saatettaisiin Suomessakin voimaan, koska se olisi omiaan lisäämään työturvallisuutta lastaus- ja purkamistöissä. Se ei myöskään aiheuttaisi muutoksia voimassaolevaan työturvallisuuslakiin, vaan voitaisiin pääasiallisesti toteuttaa lastaus- ja purkamistöitä varten hallinnollisessa järjestyksessä annetuilla järjestysohjeilla, jotka sosialiministeriössä ovat tekeillä. Vielä suuremmalla syyllä näyttää asianmukaiselta, että tarkistettu sopimus meillä saatetaan voimaan, kuitenkin sillä, jo sanotussa tiedonannossa mainitulla edellytyksellä, että riittävä kansainvälinen vastavuoroisuus saadaan aikaan. Tätä nykyä eivät tosin ne tärkeimmät merenkulkumaat, joiden kanssa Suomi on yhteydessä, ole vielä sopimusta lopullisesti ratifioineet. Kun kuitenkin on todennäköistä, että uudistettu sopimus tullaan aikanaan ratifioimaan, pyydetään jo tässä yhteydessä Eduskunnalta ratifioimissuostumusta siinä mielessä, että hallitus käyttää ratifioimisoikeuttaan vasta silloin, kun edellämainitut edellytykset harkitaan olevan olemassa.

Ylläolevaan viitaten esitetään siis hallitusmuodon 33 §:n mukaisesti:

> *että Eduskunta puolestaan päättäisi hyväksyä kansainvälisen työkonferenssin 1932 hyväksymän sopimuksen, joka koskee alusten lastauksessa tai purkamisessa työskentelevien työntekijäin suojelemista tapaturmilta.*

VI. Sopimusehdotus, joka koskee maksullisia työnvälitystoimistoja.

Kun ensimmäisen työkonferenssin 1919 hyväksymän työnvälitystä koskevan sopimuksen mukaan jäsenvaltioiden tosin oli järjestettävä julkisia maksuttomia työnvälitystoimistoja, mutta yksityisetkään maksulliset työnvälitystoimistot eivät ehdottomasti sen kautta tulleet kielletyiksi edes siinä tapauksessa että niitä harjoitetaan voiton tavoittelua varten, määrätään tässä uudessa sopimuksessa, että kaikki ansiota tavoittelevat työnvälitystoimistot on lakkautettava kolmen vuoden kuluessa sopimuksen voimaantulemisesta luettuna kuhunkin jäsenvaltioon nähden. Ansiota tavoittelevana työnvälityselimenä pidetään jokaista henkilöä, yhdistystä, laitosta, asioimistoa tai muuta järjestöä, joka toimii välittäjänä hankkiakseen työntekijälle työtä tai työnantajalle työntekijän tarkoituksella saada jommaltakummalta välillistä tai välitöntä taloudellista etua. Tätä määritelmää ei kuitenkaan sovelleta sanomalehtiin tai muihin julkaisuihin, mikäli ei niiden yksinomaisena tai pääasiallisena tarkoituksena ole toimia välittäjinä työnantajan ja työntekijän välillä. Edellämainittuna kolmivuotiskautena ei uusia tämänluontoisia toimistoja yleensä saada perustaa ja jo toimivatkin toimistot on asetettava viranomaisen valvonnan alaisiksi. Kolmen vuoden ylimenokautena voidaan kuitenkin poikkeustapauksissa määrättyjä työntekijäryhmiä varten myöntää lupa maksullisia työnvälitystoimistoja varten, mutta uusia lupia ei voida myöntää kolmivuotiskauden kuluttua. Viimemainitut toimistot on asetettava sopimuksessa tarkemmin määritellyn valvonnan ja muiden määräysten alaisiksi.

Samalla kun sopimus edellämainituin poikkeuksin kokonaan kieltää ansiota tavoittelevat maksulliset työnvälitystoimistot, tyytyy se vain sopimuksessa sanotuin tavoin säännöstelemään maksulliset työnväli-

tystoimistot, jotka eivät tavoittele ansiota ja jotka tulisivat olemaan edelleenkin sallittuja. Viimemainittua laatua olevat toimistot on katsottu edelleen välttämättömiksi varsinkin eräillä erikoisaloilla, joilla ei julkista maksutonta työnvälitystoimintaa ainakaan lähiaikoina voida saada riittävän tehokkaaksi. Tähän ryhmään kuuluvia toimistoja saadaan kuitenkin perustaa vain viranomaisten antamalla toimiluvalla ja ne saavat ottaa välityksistään vain virallisesti vahvistetut maksut. Nämät toimistot ovat muutenkin viranomaisten jatkuvan valvonnan alaisia. Vihdoin määrätään sopimuksessa, että kaikkien työnvälitystoimistojen, vaikkapa ne harjoittaisivat työnvälitystä korvauksetta, tulee tehdä asianomaiselle viranomaiselle ilmoitus toiminnastaan ja sen laadusta.

Suomessa on jo 1917 työnvälityksestä annetulla lailla kielletty yksityinen ansiotarkoituksessa tapahtuva työnvälitys. Tämä periaate on säilytetty voimassaolevassa maaliskuun 27 päivänä 1926 annetussa laissa, joskin sitä on sikäli lievennetty, että yksityiset yhdistykset voivat välittää työtä omille jäsenilleen erikoisluvan perusteella, jolloin samalla vahvistetaan se maksu, mikä välityksestä saadaan ottaa. Sopimuksen säännökset niin hyvin ansiotarkoituksessa toimivista kuin muistakin maksullisista työnvälitystoimistoista ovat näin ollen meillä jo voimassaolevan lain mukaisia. Kun Suomen lain mukaan ammattimaista työnvälitystä saa harjoittaa vain kunta tai yhdistys ja yhdistysten työnvälitys on sallittua vain erikoisluvan perusteella, täyttää meidän lakimme myöskin sen sopimuksen vaatimuksen, että sellaisetkin työnvälityselimet, jotka harjoittavat toimintaa korvauksetta, ovat velvolliset ilmoittautumaan viranomaisille. Myöskin sopimuksen edellyttämä rangaistussäännös sisältyy voimassaolevaan työnvälityslakiin.

Kuten edellisestä selviää, on Suomi jo varsin aikaisin toteuttanut sopimuksen sisältämät määräykset. Kun Suomi on myöskin jo 1922 ratifioinut 1920 tehdyn kansainvälisen sopimuksen, joka kieltää yksityisen työnvälityksen merimiehille, näyttää asianmukaiselta, että Suomen taholta ratifioidaan myöskin nyt puheenaoleva sopimus, varsinkin kun tämä on mahdollista jo voimassaolevan lainsäädännön puitteissa.

Ylläesitettyyn viitaten esitetään näin ollen hallitusmuodon 33 §:n mukaisesti:

että Eduskunta puolestaan päättäisi hyväksyä kansainvälisen työkonferenssin vuonna 1933 hyväksymän sopimuksen, joka koskee maksullisia työnvälitystoimistoja.

Helsingissä, huhtikuun 6 päivänä 1934.

Tasavallan Presidentti

P. E. SVINHUFVUD.

Sosialiministeri *Eemil Hynninen.*

Tiedonanto,

joka koskee työkonferenssin vuosina 1930—1933 hyväksymiä suosituksia sekä sellaisia sopimuksia, joita ei esitetä ratifioitaviksi.

I. Suositukset, jotka koskevat työajan rajoittamista hotelleissa, ravintoloissa ja niihin verrattavissa yrityksissä sekä teattereissa ja muissa huvittelupaikoissa ynnä yrityksissä, joissa sairaille, heikoille, puutteenalaisille ja mielisairaille annetaan käsittelyä ja hoitoa.

Hotelleilla, ravintoloilla ja niihin verrattavilla yrityksillä tarkoitetaan ensimmäisessä suosituksessa hotellien ja ravintolain ohella täysihoitoloita, kerhoja, kahviloita ja muita yrityksiä, jotka joko yksinomaan tai pääasiallisesti hankkivat asiakkailleen asunnon tai ruokaa ja juomaa. Teattereita ja muita huvittelupaikkoja koskeva toinen suositus tarkoittaa teatterien ohella varieteita, elokuvia ja muita huvittelupaikkoja sekä sisällä että ulkosalla. Kolmannen suosituksen tarkoittamat yritykset selviävät jo suosituksen nimestä.

Hyväksyttyään sopimusehdotuksen, joka koskee liikkeiden ja toimistojen työajan säännöstelyä, työkonferenssi on halunnut valmistaa mahdollisuutta sopimuksen määräysten ulottamiselle myöskin yllämainittuihin yrityksiin. Tätä silmälläpitäen konferenssi suosittelee, että ne jäsenvaltiot, joilla ei vielä ole yllämainittuja yrityksiä koskevaa työaikalainsäädäntöä, toimittaisivat erikoisen tutkimuksen mainituissa yrityksissä vallitsevista työoloista, huomioonottaen edellämainitun sopimusehdotuksen säännökset. Niiden jäsenvaltioiden taas, joilla jo on näissä yrityksissä työskentelevää henkilökuntaa koskeva työaikalainsäädäntö, tulisi toimittaa tutkimukset tämän lainsäädännön sovelluttamisesta. Kummassakin tapauksessa tulisi jäsenvaltioiden neljän vuoden kuluessa suosituksen hyväksymisestä kansainvälisen työjärjestön hyväksymän yhtenäisen suunnitelman mukaisesti toimittaa työtoimistolle seikkaperäiset tiedot tutkimustensa tuloksista.

Mitä tulee työajan rajoittamiseen hotelleissa, ravintoloissa ja niihin verrattavissa yrityksissä, ovat ne meillä marraskuun 27 päivänä 1917 kahdeksan tunnin työajasta annetun lain alaisia, joten tämän lain mukainen työaikasäännöstely soveltuu niihin. Teatterit ja muut huvittelulaitokset sensijaan ovat voimassaolevan lainsäädännön ulkopuolella, mikäli ei ole kysymys itsenäisistä työpaikoista näiden laitosten yhteydessä, kuten puusepän-, räätälin- y. m. työpajoista, jotka teollisina yrityksinä ovat kahdeksan tunnin työaikalain alaisia. Kolmannen suosituksen tarkoittamat sairaalat ja mielisairaalat ovat niinikään voimassaolevan kahdeksan tunnin työaikalain alaisia, mutta ne on hallinnollista tietä valtioneuvoston vuosittain työaikalain 12 §:n 2 momentin nojalla antamien säännösten kautta käytännössä jätetty työaikarajoitusten ulkopuolelle. Erilaatuiset huoltolaitokset, kuten kunnalliskodit, vanhainkodit y. m., eivät ole työaikasäännösten alaisia.

Ottaen huomioon, että puheenaolevissa suosituksissa tarkoitetut yritykset meillä jo osittain ovat työaikasäännösten alaisia ja

että näiden säännösten sovellutusta muihinkin suositusten tarkoittamiin yrityksiin on täällä tutkittu, ei näytä olevan aihetta kieltäytyä myötävaikuttamasta sellaisen yhtenäisen kansainvälisen tutkimuksen aikaansaamiseen, jota suositukset tarkoittavat. Näinollen on tarkoituksena ilmoittaa, että Suomi puolestaan on valmis aikanaan antamaan suositusten tarkoittamat tiedot.

II. Suositukset, jotka koskevat välillistä työhön pakottamista sekä pakollisen työn säännöstelyä.

Näiden suositusten tarkoituksena on täydentää pakollista työtä koskevaa sopimusehdotusta. Siten välillistä työhön pakottamista koskevassa suosituksessa määritellään eräitä periaatteita, joita jäsenvaltioiden olisi otettava huomioon siirtomaa-alueiden hallinnossa ja joiden tarkoituksena on estää asettamasta kiertoteitä väestön kannettavaksi rasituksia, jotka voivat käytännössä johtaa pakolliseen työhön. Pakollisen työn säännöstelyä koskeva suositus sisältää periaatteita ja sääntöjä, joiden tarkoituksena on tehostaa pakollista työtä koskevan sopimuksen sovellutusta.

Kun näillä suosituksilla ei ole mitään välitöntä merkitystä maallemme, eivät ne täällä voi antaa aihetta myöskään mihinkään toimenpiteisiin.

III. Suositus, joka koskee lasten alinta ikää pääsyä varten muihin kuin teollisiin töihin.

Kun lasten alimmasta iästä pääsyä varten muihin kuin teollisiin töihin hyväksytty kansainvälinen sopimus jättää eräitä yksityiskohtia kunkin maan lainsäädännön varaan, on työkonferenssi, antaakseen ohjetta tässä suhteessa eri maiden lainsäädännölle mahdollisimman yhdenmukaista menettelyä varten hyväksynyt asiasta myöskin erikoisen suosituksen.

Suosituksessa annetaan ensinnäkin ohjeita siitä, millä tavalla ja millä edellytyksellä lapsia voidaan pitää sopimuksen tarkoittamissa keveissä töissä. Tällaisina keveinä töinä on mainittu lähetin tehtävät, sanomalehtien jakelu, urheilun ja leikkien yhteydessä suoritettavat työt sekä kukkien ja hedelmien poiminta ja myynti. Töitä varten olisi vaadittava holhoojan suostumus, lääkärin todistus ja tarpeen vaatiessa kouluviranomaisen lausunto. Näissä töissä olisi myöskin otettava huomioon koulutuntien aika sekä lapsen ikä.

Lasten käyttäminen julkisissa näytännöissä katsotaan olevan supistettava mahdollisimman vähiin ja vain milloin tieteelliset, taiteelliset tai opetustarkoitukset sitä ehdottomasti vaativat. Tällöinkin olisi vaadittava holhoojan suostumus ja tarpeen mukaan lääkärintodistus.

Sopimuksen tarkoittamina vaarallisina töinä luetellaan suosituksessa työt julkisissa näytännöissä, kuten akrobaattiesitykset, parantoloissa suoritettavat työt, joissa on tartuntavaara, sekä työt väkijuomamyymälöissä. Työhönpääsyikä olisi vahvistettava sitä korkeammaksi, mitä vaarallisempi työ on, ja tytöiltä olisi vaadittava eräissä tapauksissa korkeampi ikä kuin pojilta.

Lasten siveellisten etujen turvaamiseksi olisi henkilöiltä, jotka ovat tuomitut raskauttavista rikoksista tai jotka ovat tunnettuja juomareita, kiellettävä oikeus käyttää töissä muita kuin omia lapsia.

Valvonnan helpottamista varten olisi töissä käytettävät lapset merkittävä julkiseen rekisteriin ja heille annettava työkirjat tai henkilökortit, joissa olisi merkintä m. m. lapsen iästä, työn laadusta ja sallittujen työtuntien lukumäärästä sekä lapsen työhöntulo- ja lähtöpäivästä. Julkisilla paikoilla kaupustelua y. m. harjoittavien lasten ja nuorten tulisi kantaa erikoista merkkiä.

Suosituksen sisältö on pääpiirteissään jo meillä toteutettu. Niinpä vaaditaan meillä

holhoojan suostumus lasten käyttämistä varten työhön ja mikäli työn laatu sitä vaatii, myöskin lääkärintodistus. Lasten käyttämistä julkisissa näytännöissä tapahtuu meillä niin poikkeuksellisesti, että järjestelyillä tässä suhteessa ei ole käytännöllistä merkitystä. Milloin tällaista tapahtuu, voidaan suosituksessa esitettyjä periaatteita pitää sopivina ohjeina. Mitä tulee vaarallisiin töihin, sisältyy lasten ja nuorten henkilöiden työstä annetun lain 8 §:ään jo periaate, että sellaisia henkilöitä ei ole käytettävä työhön, joka liikarasituksen, terveys- tahi tapaturmavaaran vuoksi tai siveellisessä suhteessa voi olla heille vaarallista. Valvontaa varten sisältää saman lain 4 § määräyksen, että työnantajan on pidettävä työssään olevista lapsista ja nuorista henkilöistä vahvistetun kaavan mukaista luetteloa, mikä luettelo sisältää yleensä ne tiedot, jotka suosituksessakin pidetään toivottavina. Samaten on ammattientarkastusviranomaisilla oikeus päästä huoneustoihin ja työpaikkoihin, joissa lapset ja nuoret henkilöt työskentelevät. Erikoisia henkilökortteja tai -merkkejä ei meillä sitävastoin ole säädetty työssäoleville lapsille tai nuorille henkilöille annettavaksi, koska sellaista menettelyä ei ole pidetty valvonnan kannalta tarpeellisena.

IV. Suositus vuonna 1932 hyväksytyssä alusten lastauksessa tai purkamisessa työskentelevien työntekijäin suojelemista tapaturmilta koskevassa sopimuksessa säädetyn vastavuoroisuuden jouduttamisesta.

Koska otsikossa mainittu sopimus edellyttää vastavuoroisuutta sopimuksen ratifioineiden jäsenvaltioiden kesken, lausutaan suosituksessa toivomus, että tärkeimpien asianomaisten maiden hallitukset, hyväksyttyään sopimuksen, niin pian kuin mahdollista ryhtyisivät neuvotteluihin yhdenmukaisuuden aikaansaamiseksi sopimuksen sovelluttamisessa sekä yhdenmukaisten, sopimuksen edellyttämien todistuskaavakkeiden laatimiseksi. Edelleen olisi jäsenvaltioiden suosituksen mukaan vuosittain annettava kansainväliselle työtoimistolle raportti edellämainituista toimenpiteistä.

Suosituksen sisältö kohdistuu pääasiassa tärkeimpiin merenkulkumaihin, mutta Suomenkin kannalta on sen määräyksiä pidettävä asianmukaisina ja kannatettavina. Niiden toteuttaminen jää kuitenkin riippuvaksi asiaa koskevan sopimuksen ratifioinnista.

V. Suositus, joka koskee työnvälitystoimistoja.

Maksullisia työnvälitystoimistoja koskevan sopimusehdotuksen yhteydessä hyväksyi kansainvälinen työkonferenssi myöskin työnvälitystoimistoja koskevan suosituksen, johon sisältyy eräitä ohjeita ja toivomuksia jäsenvaltioille. Jotta yhä yleisemmin voitaisiin käyttää julkista, maksutonta työnvälitystä, lausutaan suosituksessa toivomus, että julkinen työnvälitys järjestettäisiin eri ammattien tarpeita silmälläpitäen ja että näiden toimistojen palvelukseen kiinnitettäisiin täysin asiantuntevia henkilöitä. Lisäksi olisi eri ammattipiirien edustajia pyydettävä osallistumaan näiden toimistojen johtokuntiin. Suosituksen tarkoitukseen on myöskin pidettävä kuuluvana, että työnvälitys, varsinkin eräillä ammattialoilla, olisi saatava entistä tehokkaammaksi erikoisosastoja perustamalla, mikä menettely onkin jo kansainvälisesti hyväksytty merimiesten työnvälityksessä.

Suositus sisältää samalla eräitä ohjeita siitä, mitä seikkoja silmälläpitäen olisi valittava työnvälitystä johtavat ja hoitavat henkilöt sekä huoneusto tätä toimintaa varten. Edellisessä suhteessa on lueteltu eräitä ammatteja, joiden harjoittajia ei voida pitää sopivina työnvälitystä hoitamaan, ja jälkimmäisessä suhteessa huomautetaan, että työnvälitystä ei olisi sijoitettava sel-

laisiin huoneustoihin, joissa edellämainittuja ammatteja harjoitetaan.

Kun suositus ei Suomen oloihin nähden sisällä mitään uutta ja sen sisältö on täällä jo kauan ollut käytännössä noudatettu, ei se Suomen puolelta anna aihetta toimenpiteisiin.

VI. Sopimusehdotukset, jotka koskevat teollisten ja kaupallisten yritysten, vapaiden ammattien sekä kotityöntekijäin ja palvelusväen ynnä maatalousyritysten työntekijäin pakollista vanhuus-, työkyvyttömyys- ja jälkeenjääneiden vakuutusta.

Helpottaakseen puheenaolevien vakuutuskysymysten käsittelyä ja niitä koskevien sopimusten voimaansaattamista eri maissa, on kansainvälinen työkonferenssi hyväksynyt eri sopimukset maataloutta sekä teollisuutta, kauppaa ja muuta niihin verrattavaa työtä varten. Kun lisäksi on laadittu eri sopimukset vanhuus-, työkyvyttömyys- ja jälkeenjääneiden vakuutusta varten, on täten syntynyt kuusi eri sopimusta.

Sopimukset rakentuvat kaikki samoille perusteille ja niiden sisältökin on pääasiassa sama, vaihdellen vain sikäli kuin on kysymys eri vakuutushaarasta tai työalasta. Sopimuksissa luetellaan ensin sen alaiset työntekijät ja määritellään, mitä poikkeuksia kukin maa saa tehdä sopimuksen sovellutuksesta. Teollisuutta y. m. koskevat sopimukset käsittävät varsinaisten työntekijäin ja toimihenkilöiden ohella myöskin vapaiden ammattien harjoittajat, mutta maataloutta koskevat sopimukset koskevat vain toisen palveluksessa olevia henkilöitä. Tärkeimmät poikkeukset koskevat määrätyn palkka- tai tulorajan yläpuolella olevia sekä määrättyjen ikärajojen ala- tai yläpuolella olevia henkilöitä, sekä tilapäisiä ynnä eräitä muita työntekijäryhmiä. Vanhuusvakuutusta varten on ylimmäksi sallituksi ikärajaksi määrätty 65 vuotta. Säännön mukaan tulisivat sekä työnantajat että työntekijät ja valtio osallistumaan vakuutusmaksuihin, mutta niissä maissa, joissa jo on voimassa kokonaan valtion varoilla ylläpidetty vakuutusjärjestelmä, voidaan vakuutetut vapauttaa vakuutusmaksuvelvollisuudesta. Missä vakuutusjärjestelmä ei rajoitu palkkatyöntekijöihin, voidaan myöskin työnantajille myöntää sama vapaus. Sopimuksissa on edelleen määräyksiä vakuutuslaitoksista, riita-asiain käsittelystä, ulkomaalaisten kohtelusta ynnä eräistä muista yksityiskohdista. Työkyvyttömyyttä ja jälkeenjääneitä koskevissa sopimuksissa on odotusaika tarkemmin määritelty siten, että se ei saa ylittää 1,500 vakuutusmaksupäivää. Työkyvyttömyys määritellään yleiseksi ansiokyvyttömyydeksi, joka tekee työntekijän kykenemättömäksi työllään hankkimaan itselleen palkkaa, joka on kussakin maassa arvioitava. Jälkeenjääneiden vakuutus koskee ainakin kuolleen tai eläkkeennauttijan leskeä, joka ei ole uusissa naimisissa, sekä orpolapsia ainakin 14 vuoden ikään asti.

Suunniteltaessa puheenaolevia vakuutushaaroja Suomessa on lähdetty siitä, että ne olisi perustettava yleisen kansanvakuutuksen pohjalle, koska meidän itsenäinen pienyrittäjäväestömme monessa suhteessa on verrattavissa varsinaisiin työntekijöihin. Puheenaolevat sopimukset rakentuvat kuitenkin tässä suhteessa toiselle pohjalle. Kun meillä ei muutenkaan näytä olevan mahdollisuuksia ainakaan läheisessä tulevaisuudessa saada aikaan sellaisia vakuutuksia, joita sopimukset edellyttävät, onkin Suomen hallituksen edustajain taholta pidätytty myötävaikuttamasta sopimusten aikaansaamiseen. Suomella ei myöskään näytä olevan mahdollisuutta tätä nykyä ratifioida puheenaolevia sopimuksia, joskin niistä useissa kohdissa voidaan saada ohjetta ryhdyttäessä täällä järjestämään vanhuus-, työkyvyttömyys- ja jälkeenjääneiden vakuutusta.

Ylläolevilla perusteilla kansainvälisen työ-

konferenssin 1933 hyväksymät kuusi eri sopimusta, jotka koskevat teollisten ja kaupallisten yritysten, vapaiden ammattien sekä kotityöntekijäin ja palvelusväen ynnä maatalousyritysten työntekijäin pakollista vanhuus-, työkyvyttömyys- ja jälkeenjääneiden vakuutusta, on hallituksen mielestä Suomessa tätä nykyä jätettävä ratifioimatta.

VII. Suositus, joka koskee työkyvyttömyys-, vanhuus- ja jälkeenjääneiden vakuutuksen yleisiä periaatteita.

Hyväksyttyään työkyvyttömyys-, vanhuus- ja jälkeenjääneiden vakuutuksesta kuusi eri sopimusta, joissa määrätään minimiehtoja näiden vakuutusten tehoa varten, on työkonferenssi tässä suosituksessa määritellyt ne yleiset periaatteet, joita pidetään tarkoituksenmukaisimpina puheenaolevia vakuutuksia järjestettäessä. Suositus koskee puheenaolevien vakuutusten sovellutusalaa, odotusaikaa ja vakuutuskausia, eläkkeiden lakkauttamista ja alentamista, varojen hankkimista y. m. varoja koskevia seikkoja sekä hallintoa, minkä lisäksi on lausuttu useita yksityiskohtaisia toivomuksia, mikäli koskee erikseen vanhuus- ja työkyvyttömyys- sekä jälkeenjääneiden eläkkeitä.

Kun suosituksilla on käytännöllistä merkitystä vain sikäli kuin puheenaolevat vakuutushaarat saatetaan voimaan, eivät ne tätä nykyä anna aihetta Suomessa toimenpiteisiin.

Liite.

A. Ratifioitaviksi esitettyjen sopimusehdotusten tekstit.

I. Sopimusehdotus, joka koskee liikkeiden ja toimistojen työajan säännöstelyä.

Kansainliiton kansainvälisen työjärjestön yleinen konferenssi,

alotettuaan kansainvälisen työtoimiston hallintoneuvoston kokoonkutsumana Genèveen kesäkuun 10 päivänä 1930 neljännentoista istuntokautensa, ja

päätettyään hyväksyä erinäisiä esityksiä, jotka koskevat liikkeiden ja toimistojen työajan säännöstelyä, mikä asia sisältyi toiseen ohjelmakysymykseen istuntokauden päiväjärjestyksessä, sekä

päätettyään, että nämä esitykset saisivat kansainvälisen sopimusehdotuksen muodon,

hyväksyy tänä kesäkuun 28 päivänä 1930 allaolevan sopimusehdotuksen kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltioiden ratifioitavaksi Versaillesin rauhansopimuksen XIII osan ja muiden rauhansopimusten vastaavien osien määräysten mukaisesti:

1 artikla.

1. Tätä sopimusta sovelletaan seuraavien laitosten henkilökuntaan, olkootpa ne julkisia tai yksityisiä:

a) kaupalliset yritykset, niihin luettuna posti, sähkölennätin ja puhelin, samoinkuin kaikkien muiden yritysten kaupalliset osastot;

b) laitokset ja hallintovirastot, joiden henkilökunta suorittaa pääasiallisesti toimistotyötä;

c) yritykset, jotka ovat samalla kertaa kaupallisia ja teollisia, mikäli niitä ei lueta teollisuusyrityksiin.

Joka maassa on asianomaisen viranomaisen määrättävä raja kaupallisten yritysten ja sellaisten yritysten, joiden henkilökunta suorittaa pääasiallisesti toimistotyötä, toiselta puolen, sekä teollisten ja maatalousyritysten välillä, toiselta puolen.

2. Sopimusta ei sovelleta seuraavien yritysten henkilökuntaan:

a) yritykset, joissa sairaille, heikoille, puutteenalaisille ja mielisairaille annetaan hoitoa ja käsittelyä;

b) hotellit, ravintolat, täysihoitolat, kerhot, kahvilat ja muut yritykset, joissa tarjotaan ravinto- ja nautintoaineita;

c) teatterit ja huvittelulaitokset.

Kuitenkin on sopimusta sovellettava sellaisiin a), b) ja c) kohdissa mainittujen yritysten osastoihin, jotka itsenäisinä toimien kuuluisivat yrityksiin, joihin sopimusta on sovellettava.

3. Joka maan asianomainen viranomainen voi jättää tämän sopimuksen ulkopuolelle:

a) yritykset, joissa työskentelee vain työnantajan perheen jäseniä;

b) julkiset virastot, joissa henkilökunta työskentelee valtiovallan elimenä;

c) henkilöt, jotka ovat johtavassa asemassa tai luottamustoimissa;

d) matkustajat ja edustajat, mikäli he suorittavat työnsä yrityksen ulkopuolella.

2 artikla.

„Työajalla" tarkoitetaan tässä sopimuksessa aikaa, jonka kuluessa henkilökunta on työnantajan käytettävissä; työaikaan ei lueta lepohetkiä, jolloin henkilökunta ei ole työnantajan käytettävissä.

3 artikla.

Tämän sopimuksen alaisen henkilökunnan työaika ei saa ylittää neljääkymmentäkahdeksaa tuntia viikossa eikä kahdeksaa tuntia päivässä, mikäli alempana ei toisin säädetä.

4 artikla.

Kolmannessa artiklassa säädetty viikottainen työaika voidaan jakaa siten, ettei päivittäinen työaika ylitä kymmentä tuntia.

5 artikla.

1. Sellaisten yleisten työnseisausten sattuessa, jotka johtuvat a) paikallisista juhlista, b) tapaturmista tai force majeure-tapauksista, (laitteita kohdanneet onnettomuudet, käyttövoiman, valon, lämmön tai veden puute, laitoksen vahingoittuminen) saadaan päivittäistä työaikaa pidentää menetettyjen työtuntien takaisin saamiseksi seuraavilla ehdoilla:

a) takaisin sallittakoon ottaa enintään kolmenkymmenen päivän työtunnit vuodessa sijoittamalla nämä päivät kohtuullisen pitkälle ajanjaksolle;

b) päivittäisen työajan pidennys ei saa ylittää yhtä tuntia;

c) päivittäinen työaika ei saa ylittää kymmentä tuntia.

2. Asianomaisille viranomaisille on annettava tieto yleisen työnseisauksen luonteesta, syystä ja ajasta, menetettyjen työtuntien luvusta sekä työaikajärjestelyn tilapäisistä muutoksista.

6 artikla.

Poikkeustapauksissa, jolloin olosuhteet, joissa työtä on suoritettava, tekevät mahdottomaksi 3 ja 4 artiklain määräysten soveltamisen, voidaan julkisen viranomaisen antamissa säännöksissä sallia työajan jakamisen viikkoa pitemmälle ajanjaksolle ehdolla, että keskimääräinen työaika tänä ajanjaksona ei ylitä neljääkymmentäkahdeksaa tuntia viikossa, eikä päivittäinen työaika missään tapauksessa kymmentä tuntia.

7 artikla.

Julkisten viranomaisten antamissa säännöksissä on määrättävä:

1. Pysyväiset poikkeukset, jotka voidaan myöntää:

a) sellaisiin henkilöryhmiin nähden, joiden työ laatunsa puolesta on ajoittaista, kuten ovenvartijoiden sekä työhuoneustojen ja varastojen vartioimisesta ja kunnossapidosta huolehtivan henkilökunnan työ;

b) sellaisiin henkilöryhmiin nähden, jotka välittömästi suorittavat valmistelu- ja viimeistelytöitä, jotka välttämättömästi ovat suoritettavat ulkopuolella yrityksen muun henkilökunnan vahvistetun työajan;

c) myymälöissä tai muissa yrityksissä, joissa työnlaatu, väestön määrä tai työskentelevien henkilöiden luku tekevät mahdottomaksi soveltaa 3 ja 4 artiklassa vahvistettua työaikaa.

2. Tilapäiset poikkeukset, jotka voidaan myöntää seuraavissa tapauksissa:

a) tapaturman sattuessa tai uhatessa, force majeure-tapauksessa tai suoritettaessa koneisiin ja työvälineisiin kohdistuvia kiireellisiä töitä, kuitenkin ainoastaan siinä määrin kuin on tarpeellista laitoksen säännöllistä kulkua haittaavan vakavan häiriön välttämiseksi;

b) pilaantuvien tavarain menetyksen estämiseksi tai työn teknillisten tulosten turvaamiseksi;

c) erikoistöitä, kuten inventoimisluettelon laatimista, bilanssientekoa, määräaikaisia tilijärjestelyjä, tilien tekemistä ja tilinpäätöstä varten;

d) jotta yrityksille tehtäisiin mahdolliseksi suoriutua tapauksissa, j olloin työt erikoisten asianhaarojen johdosta ovat poikkeuksellisesti lisääntyneet, mikäli ei voida säännöllisissä oloissa edellyttää työnantajan ryhtyvän muihin toimenpiteisiin.

3. Lukuunottamatta 2 a) kohtaa, on tämän artiklan mukaisesti annetuissa säännöksissä määrättävä se työajan pidennys, joka voidaan sallia päivää kohti sekä, tilapäisiin poikkeuksiin nähden, vuotta kohti.

4. 2) b), c) ja d) kohdan mukaisesti suoritetusta ylityöstä maksettava palkka on korotettava vähintään 25 % normaalipalkasta.

8 artikla.

6 ja 7 artikloissa mainitut säännökset on laadittava neuvoteltua asianomaisten työnantaja- ja työntekijäjärjestöjen kanssa, ottamalla huomioon näiden järjestöjen kesken mahdollisesti voimassaolevat kollektiiviset työehtosopimukset.

9 artikla.

Tämän sopimuksen säännökset voidaan kaikissa maissa kumota hallituksen määräyksestä sodan syttyessä tai maan turvallisuutta uhkaavissa tapauksissa.

10 artikla.

1. Mikään tämän sopimuksen määräys ei kumoa tapaa tai sopimusta, jonka mukaan työaika on lyhyempi tai työpalkat korkeammat kuin mitä tässä sopimuksessa on määrätty.

2. Kaikki tässä sopimuksessa määrätyt rajoitukset lisäävät eivätkä muuta niitä laeissa, asetuksissa tai määräyksissä säädettyjä muita rajoituksia, jotka vahvistavat työajan lyhyemmäksi tai työpalkat korkeammiksi kuin tässä sopimuksessa on määrätty.

11 artikla.

Tämän sopimuksen määräysten tehokasta soveltamista varten:

1. On ryhdyttävä sopiviin toimenpiteisiin tyydyttävän tarkastuksen järjestämiseksi;

2. Jokaisen työnantajan on:

a) tiedoitettava näkyvällä paikalla joko työhuoneessa tai muussa sopivassa paikassa tai muulla asianomaisen viranomaisen hyväksymällä tavalla työn alkamis- ja päättymisajat tai, jos työ suoritetaan vuoroissa, aika, jolloin kunkin vuoron työ alkaa ja päättyy;

b) tiedoitettava samalla tavalla henkilökunnalle myönnetyt lepohetket, joita 2 artiklan mukaan ei lueta työaikaan;

c) pidettävä asianomaisen viranomaisen hyväksymällä tavalla luetteloa kaikista 7 artiklan 2 kohdan nojalla tehdyistä ylityötunneista sekä niistä suoritettujen palkkojen määrästä.

3. Lainrikkomiseksi katsotaan henkilön pitämistä työssä yli tämän artiklan 2) a) kohdassa säädetyn työajan tai b) kohdan nojalla vahvistettuina aikoina.

12 artikla.

Jäsenvaltion, joka ratifioi tämän sopimuksen, on rangaistusuhkaa käyttäen ryhdyttävä tarpeellisiin toimenpiteisiin tämän sopimuksen määräysten noudattamisen turvaamiseksi.

13 artikla.

Tämän sopimuksen viralliset ratifioinnit ovat Versaillesin sopimuksen XIII osan ja muiden rauhansopimusten vastaavien osien määräysten mukaisesti ilmoitettavat kansainliiton pääsihteerille rekisteröitäviksi.

14 artikla.

Tämä sopimus velvoittaa vain niitä jäsenvaltioita, joiden ratifioinnit ovat rekisteröidyt sihteeristössä.

Se tulee voimaan kahdentoista kuukauden kuluttua siitä kun pääsihteeri on rekisteröinyt kahden jäsenvaltion ratifioinnit.

Senjälkeen tämä sopimus tulee voimaan kuhunkin jäsenvaltioon nähden kahdentoista kuukauden kuluttua siitä päivästä, jolloin tämän ratifiointi on rekisteröity sihteeristössä.

15 artikla.

Niin pian kuin kahden kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltion ratifioinnit ovat sihteeristössä rekisteröidyt, on kansainliiton pääsihteerin annettava siitä ilmoitus kaikille kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltioille. Hänen tulee samoin ilmoittaa näille niiden ratifiointien rekisteröimisestä, joita järjestön muut jäsenvaltiot myöhemmin tekevät.

16 artikla.

Jokainen jäsenvaltio, joka on ratifioinut tämän sopimuksen, voi 10-vuotisen ajanjakson päätyttyä sopimuksen ensimmäisestä voimaanastumispäivästä lukien kansainliiton pääsihteerille antamallaan ilmoituksella, jonka tämä rekisteröi, irtisanoa sopimuksen. Irtisanonta tulee voimaan vasta yhden vuoden kuluttua sen rekisteröimisestä sihteeristössä.

Jokaista tämän sopimuksen ratifioinutta jäsenvaltiota, joka ei vuoden kuluessa edellisessä kohdassa mainitun 10-vuotisen ajanjakson päättymisestä, käytä tässä artiklassa säädettyä irtisanontaoikeutta, sitoo uusi viisivuotiskausi ja sen jälkeen voi jäsenvaltio irtisanoa tämän sopimuksen kunkin viisivuotiskauden päättyessä tässä artiklassa määrätyin ehdoin.

17 artikla.

Kansainvälisen työtoimiston hallintoneuvoston on, jokaisen 10-vuotiskauden päättyessä, annettava yleiselle konferenssille selostus tämän sopimuksen soveltamisesta ja sen on niinikään harkittava, onko syytä ottaa konferensssin päiväjärjestykseen kysymys sopimuksen tarkistuksesta joko kokonaan tai osittain.

18 artikla.

Jos kansainvälinen konferenssi hyväksyisi uuden sopimuksen, joka muuttaisi tämän sopimuksen kokonaan tai osittain, katsotaan se seikka, että joku jäsenvaltio on ratifioinut muutoksia sisältävän uuden sopimuksen, sellaisenaan, tämän sopimuksen irtisanomiseksi, ylläolevassa 16 artiklassa säädetystä määräajasta huolimatta, kuitenkin ehdolla, että muutoksia sisältävä uusi sopimus on tullut voimaan.

Siitä päivästä lukien, jona muutoksia sisältävä uusi sopimus on tullut voimaan, eivät jäsenvaltiot enää voi ratifioida tätä sopimusta.

Kuitenkin jää tämä sopimus nykyisessä muodossaan ja nykyiseltä sisällöltään voimaan niihin jäsenvaltioihin nähden, jotka ovat sen ratifioineet, eivätkä ratifioi muutoksia sisältävää uutta sopimusta.

19 artikla.

Tämän sopimuksen ranskan- ja englanninkieliset tekstit ovat molemmat pidettävät alkuperäisinä.

Teksti alkuperäisillä kielillä.

Projet de convention concernant la réglementation de la durée du travail dans le commerce et dans les bureaux.

La Conférence générale de l'Organisation internationale du Travail de la Société des Nations,

Convoquée à Genève par le Conseil d'administration du Bureau international du Travail, et s'y étant réunie le 10 juin 1930, en sa quatorzième session,

Après avoir décidé d'adopter diverses propositions relatives à la réglementation de la durée du travail dans le commerce et dans les bureaux, question comprise dans le deuxième point de l'ordre du jour de la session, et

Après avoir décidé que ces propositions prendraient la forme d'un projet de convention internationale,

adopte, ce vingt-huitième jour de juin mil neuf cent trente, le projet de convention ci-après à ratifier par les Membres de l'Organisation internationale du Travail conformément aux dispositions de la Partie XIII du Traité de Versailles et des Parties correspondantes des autres Traités de Paix:

Article 1.

1. La présente convention s'applique au personnel des établissements suivants, qu'il soient publics ou privés:

a) les établissements commerciaux y compris les postes, télégraphes et téléphones,

Draft convention concerning the regulation of hours of work in commerce and offices.

The General Conference of the International Labour Organisation of the League of Nations,

Having been convened at Geneva by the Governing Body of the International Labour Office, and having met in its Fourteenth Session on 10 June 1930, and

Having decided upon the adoption of certain proposals with regard to the regulation of hours of work in commerce and offices, which is included in the second item on the Agenda of the Session, and

Having determined that these proposals shall take the form of a draft international convention,

adopts, this twenty-eight day of June of the year one thousand nine hundred and thirty, the following Draft Convention for ratification by the Members of the International Labour Organisation, in accordance with the provisions of Part XIII of the Treaty of Versailles and of the corresponding Parts of the other Treaties of Peace:

Article 1.

1. This Convention shall apply to persons employed in the following establishments, whether public or private:

(a) commercial or trading establishments, including postal, telegraph and telephone

ainsi que les services commerciaux de tous autres établissements;

b) les établissements et administrations dont le fonctionnement repose essentiellement sur un travail de bureau;

c) les établissements revêtant un caractère à la fois commercial et industriel, sauf s'ils sont considérés comme des établissements industriels.

Dans chaque pays, l'autorité compétente devra établir la ligne de démarcation entre, d'une part, les établissements commerciaux et ceux dont le fonctionnement repose essentiellement sur un travail de bureau et, d'autre part, les établissements industriels et agricoles.

2. La convention ne s'appliquera pas au personnel des établissements suivants:

a) établissements ayant pour objet le traitement ou l'hospitalisation des malades, des infirmes, des indigents et des aliénés;

b) hôtels, restaurants, pensions, cercles, cafés et autres établissements où sont servies des consommations;

c) entreprises de spectacles et de divertissements.

Toutefois, la convention sera applicable au personnel des dépendances des établissements énumérés aux alinéas *a), b)* et *c)* du présent paragraphe dans le cas où ces dépendances, si elles étaient autonomes, seraient comprises parmi les établissements auxquels s'applique la convention.

3. L'autorité compétente dans chaque pays pourra exempter de l'application de la présente convention:

a) les établissements dans lesquels sont seuls occupés les membres de la famille de l'employeur;

b) les administrations publiques dans lesquelles le personnel employé agit comme organe de la puissance publique;

c) les personnes occupant un poste de direction ou de confiance;

services and commercial or trading branches of any other establishments;

(b) establishments and administrative services in which the persons employed are mainly engaged in office work;

(c) mixed commercial and industrial establishments, unless they are deemed to be industrial establishments.

The competent authority in each country shall define the line which separates commercial and trading establishments, and establishments in which the persons employed are mainly engaged in office work, from industrial and agricultural establishments.

2. The Convention shall not apply to persons employed in the following establishments:

(a) establishments for the treatment or the care of the sick, infirm, destitute, or mentally unfit;

(b) hotels, restaurants, boarding-houses, clubs, cafés and other refreshment houses;

(c) theatres and places of public amusement.

The Convention shall nevertheless apply to persons employed in branches of the establishments mentioned in *(a), (b)* and *(c)* of this paragraph in cases where such branches would, if they were independent undertakings, be included among the establishments to which the Convention applies.

3. It shall be open to the competent authority in each country to exempt from the application of the Convention:

(a) establishments in which only members of the employer's family are employed;

(b) offices in which the staff is engaged in connection with the administration of public authority;

(c) persons occupying positions of management or employed in a confidential capacity;

d) les voyageurs et représentants dans la mesure où ils exercent leur travail en dehors de l'établissement.

Article 2.

Aux fins de la présente convention, est considéré comme durée du travail le temps pendant lequel le personnel est à la disposition de l'employeur; seront exclus les repos pendant lesquels le personnel n'est pas à la disposition de l'employeur.

Article 3.

La durée du travail du personnel auquel s'applique la présente convention ne pourra pas dépasser quarante-huit heures par semaine et huit heures par jour, sous réserve des dispositions ci-après.

Article 4.

La durée hebdomadaire du travail prévue à l'article 3 pourra être répartie de manière que la durée journalière du travail ne dépasse pas dix heures.

Article 5.

1. En cas d'arrêt collectif du travail résultant *a)* de fêtes locales ou *b)* de causes accidentelles ou de force majeure (accidents survenus aux installations, interruption de force motrice, de lumière, de chauffage ou d'eau, sinistres), une prolongation de la durée journalière du travail pourra être appliquée, à titre de compensation des heures de travail perdues, dans les conditions suivantes:

a) les récupérations ne pourront être autorisées pendant plus de trente jours par an et devront être effectuées dans un délai raisonnable;

b) la prolongation de la durée journalière du travail ne pourra dépasser une heure;

c) la durée journalière du travail ne pourra dépasser dix heures.

(d) travellers and representatives, in so far as they carry on their work outside the establishment.

Article 2.

For the purpose of this Convention the term "hours of work" means the time during which the persons employed are at the disposal of the employer; it does not include rest periods during which the persons employed are not at the disposal of the employer.

Article 3.

The hours of work of persons to whom this Convention applies shall not exceed forty-eight hours in the week and eight hours in the day, except as hereinafter otherwise provided.

Article 4.

The maximum hours of work in the week laid down in Article 3 may be so arranged that hours of work in any day do not exceed ten hours.

Article 5.

1. In case of a general interruption of work due to *(a)* local holidays, or *(b)* accidents or *force majeure* (accidents to plant, interruption of power, light, heating or water, or occurrences causing serious material damage to the establishments), hours of work in the day may be increased for the purpose of making up the hours of work which have been lost, provided that the following conditions are complied with:

(a) hours of work which have been lost shall not be allowed to be made up on more than thirty days in the year and shall be made up within a reasonable lapse of time;

(b) the increase in hours of work in the day shall not exceed one hour;

(c) hours of work in the day shall not exceed ten.

2. L'autorité compétente devra être avisée de la nature, de la cause et de la date de l'arrêt collectif, du nombre d'heures de travail perdues et des modifications temporaires prévues à l'horaire.

Article 6.

Dans les cas exceptionnels où les conditions dans lesquelles le travail doit s'effectuer rendent inapplicables les dispositions des articles 3 et 4, des règlements de l'autorité publique pourront autoriser la répartition de la durée du travail sur une période plus longue que la semaine, à la condition que la durée moyenne du travail calculée sur le nombre de semaines considérées ne dépasse pas quarante-huit heures par semaine et qu'en aucun cas la durée journalière ne dépasse dix heures.

Article 7.

Des règlements de l'autorité publique détermineront:

1. Les dérogations permanentes qu'il y aura lieu d'admettre pour

a) certaines catégories de personnes dont le travail est intermittent en raison même de sa nature, telles que les concierges, le personnel de garde et d'entretien des locaux et dépôts;

b) les catégories de personnes directement occupées à des travaux préparatoires ou complémentaires qui doivent être nécessairement exécutés en dehors des limites prévues pour la durée du travail du reste du personnel de l'établissement;

c) les magasins ou autres établissements lorsque la nature du travail, l'importance de la population ou le nombre de personnes occupées rendent inapplicable la durée du travail fixée aux articles 3 et 4.

2. Les dérogations temporaires qui pourront être accordées dans les cas suivants:

a) en cas d'accidents survenus ou imminents, en cas de force majeure ou de tra-

2. The competent authority shall be notified of the nature, cause and date of the general interruption of work, of the number of hours of work which have been lost, and of the temporary alterations provided for in the working time-table.

Article 6.

In exceptional cases where the circumstances in which the work has to be carried on make the provisions of Articles 3 and 4 inapplicable, regulations made by public authority may permit hours of work to be distributed over a period longer than the week, provided that the average hours of work over the number of weeks included in the period do not exceed forty-eight hours in the week and that hours of work in any day do not exceed ten hours.

Article 7.

Regulations made by public authority shall determine:

1. The permanent exceptions which may be allowed for:

(a) certain classes of persons whose work is inherently intermittent, such as caretakers and persons employed to look after working premises and warehouses;

(b) classes of persons directly engaged in preparatory or complementary work which must necessarily be carried on outside the limits laid down for the hours of work of the rest of the persons employed in the establishment;

(c) shops and other establishments where the nature of the work, the size of the population or the number of persons employed render inapplicable the working hours fixed in Articles 3 and 4.

2. The temporary exceptions which may be granted in the following cases:

(a) in case of accident, actual or threatened, *force majeure,* or urgent work to

vaux urgents à effectuer aux machines ou à l'outillage, mais uniquement dans la mesure nécessaire pour éviter qu'une gêne sérieuse ne soit apportée à la marche normale de l'établissement;

b) pour prévenir la perte de matières périssables ou éviter de compromettre le résultat technique du travail;

c) pour permettre des travaux spéciaux tels que l'établissement d'inventaires et de bilans, les échéances, les liquidations et les arrêtés de comptes;

d) pour permettre aux établissements de faire face à des surcroîts de travail extraordinaires provenant de circonstances particulières pour autant que l'on ne puisse normalement attendre de l'employeur qu'il ait recours à d'autres mesures.

3. Sauf en ce qui concerne l'alinéa *a)* du paragraphe 2, les règlements établis conformément au présent article devront déterminer la prolongation de la durée du travail qui pourra être autorisée par jour, et, en ce qui concerne les dérogations temporaires, par année.

4. Le taux de salaire pour la prolongation prévue aux alinéas *b), c)* et *d)* du paragraphe 2 du présent article sera majoré d'au moins vingt-cinq pour cent par rapport au salaire normal.

machinery or plant, but only so far as may be necessary to avoid serious interference with the ordinary working of the establishment;

(b) in order to prevent the loss of perishable goods or avoid endangering the technical results of the work;

(c) in order to allow for special work such as stocktaking and the preparation of balance sheets, settlement days, liquidations, and the balancing and closing of accounts;

(d) in order to enable establishments to deal with cases of abnormal pressure of work due to special circumstances, in so far as the employer cannot ordinarily be expected to resort to other measures.

3. Save as regards paragraph 2 *(a)*, the regulations made under this Article shall determine the number of additional hours of work which may be allowed in the day and, in respect of temporary exceptions, in the year.

4. The rate of pay for the additional hours of work permitted under paragraph 2 *(b), (c)* and *(d)* of this Article shall not be less than one-and-a-quarter times the regular rate.

Article 8.

Les règlements prévus aux articles 6 et 7 devront être pris après consultation des organisations ouvrières et patronales intéressées, en tenant compte spécialement des conventions collectives, là où il en existe, conclues entre ces organisations.

Article 8.

The regulations provided for in Articles 6 and 7 shall be made after consultation with the workers' and employers' organisations concerned, special regard being paid to collective agreements, if any, existing between such workers' and employers' organisations.

Article 9.

Les dispositions de la présente convention peuvent être suspendues dans tout pays par ordre du Gouvernement en cas de

Article 9.

The operation of the provisions of this Convention may be suspended in any country by the Government in the event of war

guerre ou en cas d'événements présentant un danger pour la sécurité nationale.

Article 10.

Rien dans cette convention n'affectera toute coutume ou tout accord en vertu duquel la durée du travail est moindre ou le taux de rémunération plus élevé que ceux qui sont prévus par la présente convention.

Toute restriction imposée par la présente convention doit s'ajouter et non déroger à toutes autres restrictions imposées par toute loi, tout décret ou tout règlement qui fixe une durée du travail moindre ou un taux de rémunération plus élevé que ceux qui sont prévus dans la présente convention.

Article 11.

En vue de l'application effective des dispositions de la présente convention:

1. Des mesures appropriées devront être prises pour assurer une inspection adéquate;

2. Chaque employeur devra:

a) faire connaître, au moyen d'affiches apposées d'une manière apparente, dans l'établissement ou en tout autre lieu convenable ou selon tout autre mode approuvé par l'autorité compétente, les heures auxquelles commence et finit la durée du travail ou, si le travail s'effectue par équipes, les heures auxquelles commence et finit le tour de chaque équipe;

b) faire connaître, de la même façon, les repos accordés au personnel, repos qui, conformément à l'article 2, ne sont pas compris dans la durée du travail;

c) inscrire sur un registre, selon le mode approuvé par l'autorité compétente, toutes les prolongations de la durée du travail qui ont eu lieu en vertu du paragraphe 2 de l'article 7 ainsi que le montant de leur rétribution.

3. Sera considéré comme illégal le fait d'employer une personne en dehors de la durée du travail fixée en vertu de l'alinéa

or other emergency endangering national safety.

Article 10.

Nothing in this Convention shall affect any custom or agreement whereby shorter hours are worked or higher rates of remuneration are paid than those provided by this Convention.

Any restrictions imposed by this Convention shall be in addition to and not in derogation of any other restrictions imposed by any law, order or regulation which fixes a lower maximum number of hours of employment or a higher rate of remuneration than those provided by this Convention.

Article 11.

For the effective enforcement of the provisions of this Convention:

1. The necessary measures shall be taken to ensure adequate inspection;

2. Every employer shall be required:

(a) to notify, by the posting of notices in conspicuous positions in the establishment or other suitable place, or by such method as may be approved by the competent authority, the times at which hours of work begin and end, and, where work is carried on by shifts, the times at which each shift begins and ends;

(b) to notify in the same way the rest periods granted to the persons employed which, in accordance with Article 2, are not included in the hours of work;

(c) to keep a record in the form prescribed by the competent authority of all additional hours of work performed in pursuance of paragraph 2 of Article 7 and of the payments made in respect thereof.

3. It shall be made an offence to employ any person outside the times fixed in accordance with paragraph 2 *(a)* or during

a) du paragraphe 2 ou pendant les heures fixées en vertu de l'alinéa *b)* du paragraphe 2 du présent article.

Article 12.

Tout Membre qui ratifie la présente convention devra prendre les mesures nécessaires au moyen d'un système de sanctions pour que les dispositions de la convention soient appliquées.

Article 13.

Les ratifications officielles de la présente convention dans les conditions prévues à la Partie XIII du Traité de Versailles et aux Parties correspondantes des autres Traités de Paix seront communiquées au Secrétaire général de la Société des Nations et par lui enregistrées.

Article 14.

La présente convention ne liera que les Membres de l'Organisation internationale du Travail, dont la ratification aura été enregistrée au Secrétariat.

Elle entrera en vigueur douze mois après que les ratifications de deux Membres auront été enregistrées par le Secrétaire général.

Par la suite, cette convention entrera en vigueur pour chaque Membre douze mois après la date où sa ratification aura été enregistrée.

Article 15.

Aussitôt que les ratifications de deux Membres de l'Organisation internationale du Travail auront été enregistrées au Secrétariat, le Secrétaire général de la Société des Nations notifiera ce fait à tous les Membres de l'Organisation internationale du Travail. Il leur notifiera également l'enregistrement des ratifications qui lui seront ultérieurement communiquées par tous autres Membres de l'Organisation.

the periods fixed in accordance with paragraph 2 *(b)* of this Article.

Article 12.

Each Member which ratifies this Convention shall take the necessary measures in the form of penalties to ensure that the provisions of the Convention are enforced.

Article 13.

The formal ratifications of this Convention under the conditions set forth in Part XIII of the Treaty of Versailles and in the corresponding Parts of the other Treaties of Peace shall be communicated to the Secretary-General of the League of Nations for registration.

Article 14.

This Convention shall be binding only upon those Members whose ratifications have been registered with the Secretariat.

It shall come into force twelve months after the date on which the ratifications of two Members of the International Labour Organisation have been registered with the Secretary-General.

Thereafter, this Convention shall come into force for any Member twelve months after the date on which its ratification has been registered.

Article 15.

As soon as the ratifications of two Members of the International Labour Organisation have been registered with the Secretariat, the Secretary-General of the League of Nations shall so notify all the Members of the International Labour Organisation. He shall likewise notify them of the registration of ratifications which may be communicated subsequently by other Members of the Organisation.

Article 16.

Tout Membre ayant ratifié la présente convention peut la dénoncer à l'expiration d'une période de dix années après la date de la mise en vigueur initiale de la convention, par un acte communiqué au Secrétaire général de la Société des Nations, et par lui enregistré. La dénonciation ne prendra effet qu'une année après avoir été enregistrée au Secrétariat.

Tout Membre ayant ratifié la présente convention qui, dans le délai d'une année après l'expiration de la période de dix années mentionnée au paragraphe précédent, ne fera pas usage de la faculté de dénonciation prévue par le présent article, sera lié pour une nouvelle période de cinq années, et par la suite pourra dénoncer la présente convention à l'expiration de chaque période de cinq années dans les conditions prévues au présent article.

Article 16.

A Member which has ratified this Convention may denounce it after the expiration of ten years from the date on which the Convention first comes into force, by an act communicated to the Secretary-General of the League of Nations for registration. Such denunciation shall not take effect until one year after the date on which it is registered with the Secretariat.

Each Member which has ratified this Convention and which does not, within the year following the expiration of the period of ten years mentioned in the preceding paragraph, exercise the right of denunciation provided for in this Article, will be bound for another period of five years and, thereafter, may denounce this Convention at the expiration of each period of five years under the terms provided for in this Article.

Article 17.

A l'expiration de chaque période de dix années à compter de l'entrée en vigueur de la présente convention, le Conseil d'administration du Bureau international du Travail devra présenter à la Conférence générale un rapport sur l'application de la présente convention et décidera s'il y a lieu d'inscrire à l'ordre du jour de la Conférence la question de sa revision totale ou partielle.

Article 17.

At the expiration of each period of ten years after the coming into force of this Convention, the Governing Body of the International Labour Office shall present to the General Conference a report on the working of this Convention and shall consider the desirability of placing on the Agenda of the Conference the question of its revision in whole or in part.

Article 18.

Au cas où la Conférence générale adopterait une nouvelle convention portant revision totale ou partielle de la présente convention, la ratification par un Membre de la nouvelle convention portant revision entraînerait de plein droit dénonciation de la présente convention sans condition de délai nonobstant l'article 16 ci-dessus, sous réserve que la nouvelle convention portant revision soit entrée en vigueur.

Article 18.

Should the Conference adopt a new Convention revising this Convention in whole or in part, the ratification by a Member of the new revising Convention shall *ipso jure* involve denunciation of this Convention without any requirement of delay, notwithstanding the provisions of Article 16 above, if and when the new revising Convention shall have come into force.

A partir de la date de l'entrée en vigueur de la nouvelle convention portant revision, la présente convention cesserait d'être ouverte à la ratification des Membres.

La présente convention demeurerait toutefois en vigueur dans sa forme et teneur pour les Membres qui l'auraient ratifiée et qui ne ratifieraient pas la nouvelle convention portant revision.

Article 19.

Les textes français et anglais de la présente convention feront foi l'un et l'autre.

As from the date of the coming into force of the new revising Convention, the present Convention shall cease to be open to ratification by the Members.

Nevertheless, this Convention shall remain in force in its actual form and content for those Members which have ratified it but have not ratified the revising Convention.

Article 19.

The French and English texts of this Convention shall both be authentic.

II. Sopimusehdotus, joka koskee pakollista työtä.

Kansainliiton kansainvälisen työjärjestön yleinen konferenssi,

alotettuaan kansainvälisen työtoimiston hallintoneuvoston kokoonkutsumana Genèveen kesäkuun 10 päivänä 1930 neljännentoista istuntokautensa, ja

päätettyään hyväksyä erinäisiä esityksiä, jotka koskevat pakollista työtä, mikä asia sisältyi ensimmäiseen ohjelmakysymykseen istuntokauden päiväjärjestyksessä, sekä

päätettyään, että nämä esitykset saisivat kansainvälisen sopimusehdotuksen muodon,

hyväksyy tänä kesäkuun 28 päivänä 1930 allaolevan sopimusehdotuksen kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltioiden ratifioitavaksi Versaillesin rauhansopimuksen XIII osan ja muiden rauhansopimusten vastaavien osien määräysten mukaisesti:

1 artikla.

Jokainen kansainväliseen työjärjestöön kuuluva jäsenvaltio, joka ratifioi tämän sopimuksen, sitoutuu mahdollisimman lyhyen ajan kuluessa lakkauttamaan pakollisen työn käytön kaikissa muodoissa.

Ennen tämän täydellisen lakkauttamisen voimaansaattamista, voidaan pakollista työtä ylimenoaikana käyttää ainoastaan julkisia tarkoituksia varten ja poikkeuksellisena toimenpiteenä sekä seuraavissa artikloissa säädetyin ehdoin ja vakuuksin.

Viisivuotisen määräajan kuluttua umpeen tämän sopimuksen voimaanastumisesta ja 31 artiklassa mainittua raporttia käsitellessä, kansainvälisen työtoimiston hallintoneuvoston on tutkittava mahdollisuutta lakkauttaa pakollinen työ kaikissa sen muodoissa ilman uutta lykkäystä sekä harkittava, onko syytä ottaa tämä kysymys konferenssin päiväjärjestykseen.

2 artikla.

Tätä sopimusta sovellettaessa on nimityksellä „pakollinen työ'' ymmärrettävä kaikenlaista työtä tai palvelusta, joka jonkin rangaistuksen uhalla vaaditaan joltakin henkilöltä ja johon mainittu henkilö ei ole vapaaehtoisesti tarjoutunut.

Kuitenkaan ei nimitys „pakollinen työ'' tätä sopimusta sovellettaessa tarkoita:

a) työtä tai palvelusta, jota vaaditaan pakollista sotapalvelusta koskevan lain nojalla ja joka tarkoittaa puhtaasti sotilaallisia töitä;

b) työtä tai palvelusta, joka kuuluu täydellisellä itsehallinnolla varustetun maan asukkaiden säännöllisiin kansalaisvelvollisuuksiin;

c) työtä tai palvelusta, jota vaaditaan henkilöltä tuomioistuimen päätöksen nojalla, ehdolla, että tätä työtä tai palvelusta suoritetaan julkisen viranomaisen valvonnan ja tarkastuksen alla ja että mainittua henkilöä ei luovuteta yksityisille, yhtiöille tai yksityisoikeudellisille juriidisille henkilöille tai aseteta heidän käytettäväkseen;

d) työtä tai palvelusta, jota vaaditaan force majeure-tapauksissa, kuten sodan syttyessä, sellaisten onnettomuuksien sattuessa tai uhatessa, kuten tulipalon, tulvien, nälänhädän, maanjäristyksen, anka-

rien kulkutautien tai eläinruttojen, vahingollisten eläinten ja hyönteisten tai loiskasvien maahantulon, sekä yleensä kaikissa sellaisissa tapauksissa, jotka vaarantavat tai uhkaavat vaarantaa koko väestön tai sen osan olemassaoloa tai säännöllistä toimeentuloa.

e) yhdyskunnan pienehköt työt s. o. työt, joita yhdyskunnan jäsenet suorittavat tämän yhdyskunnan välittömäksi hyödyksi ja joita täten voidaan pitää säännöllisinä yhdyskunnan jäsenille kuuluvina kansalaisvelvollisuuksina, ehdolla, että väestöllä itsellään tai sen suoranaisilla edustajilla on oikeus lausua mielipiteensä tämän työn tarpeellisuudesta.

3 artikla.

Tätä sopimusta sovellettaessa on „asianomaisilla viranomaisilla'' ymmärrettävä joko emämaan viranomaisia tai puheenaolevan alueen korkeimpia keskusviranomaisia.

4 artikla.

Asianomaiset viranomaiset älköötmääräkö tai salliko määrättävän pakollista työtä suoritettavaksi yksityisten, yhtiöiden tai yksityisoikeudellisten juriidisten henkilöiden hyväksi.

Jos tällaista pakollista työtä yksityisten, yhtiöiden tai yksityisoikeudellisten juriidisten henkilöiden hyväksi suoritetaan silloin kun kansainliiton yleissihteeri rekisteröi jäsenvaltion tämän sopimuksen ratifioinnin, tämän jäsenvaltion on kokonaan lakkautettava sanottu pakollinen työ siitä päivästä lukien, jolloin tämä sopimus astuu voimaan mainittuun jäsenvaltioon nähden.

5 artikla.

Yksityisille, yhtiöille tai yksityisoikeudellisille juriidisille henkilöille myönnetyt toimiluvat eivät saa johtaa minkäänlaatuisen pakollisen työn vaatimiseen tarkoituksella tuottaa tai koota tuotteita, joita nämä yksityiset, yhtiöt tai yksityisoikeudelliset juriidiset henkilöt käyttävät hyväkseen tai joilla he harjoittavat kauppaa.

Jos voimassaolevat toimiluvat sisältävät määräyksiä, jotka sallivat tällaisen pakollisen työn vaatimisen, nämä määräykset on kumottava niinpian kuin mahdollista, jotta ne vastaisivat tämän sopimuksen ensimmäisen artiklan säännöksiä.

6 artikla.

Hallinnolliset virkamiehet eivät ole oikeutettuja siinäkään tapauksessa, jolloin heidän on kehoitettava valtansa alaista väestöä ryhtymään johonkin työhön, harjoittamaan tähän väestöön nähden kollektiivista tai yksilöllistä pakotusta tarkoituksella saada heidät työskentelemään yksityisten, yhtiöiden tai yksityisoikeudellisten juriidisten henkilöiden hyväksi.

7 artikla.

Päälliköt, jotka eivät harjoita hallintovaltaa, eivät ole oikeutettuja käyttämään pakollista työtä.

Päälliköt, jotka harjoittavat hallintovaltaa, voivat asianomaisen viranomaisen nimenomaisella luvalla käyttää pakollista työtä tämän sopimuksen 10 artiklassa mainituilla ehdoilla.

Laillisesti tunnustetut päälliköt, jotka eivät saa tyydyttävää korvausta muussa muodossa, saavat käyttää hyväkseen asianmukaisesti säännösteltyä henkilökohtaista palvelusta, ehdolla että on ryhdytty tarpeellisiin toimenpiteisiin väärinkäytösten estämiseksi.

8 artikla.

Vastuu päätöksestä käyttää pakollista työtä lankeaa asianomaisen alueen korkeimmille siviiliviranomaisille.

Kuitenkin voivat nämä viranomaiset luovuttaa korkeimmille paikallisviranomaisille oikeuden vaatia pakollista työtä niissä tapauksissa, jolloin tämä työ ei vaadi työntekijöitä poistumaan tavallisilta asuinpai-

koiltaan. Nämä viranomaiset voivat samoin luovuttaa ylimmille paikallisviranomaisille niiksi ajanjaksoiksi ja niillä ehdoilla, jotka määrätään tämän sopimuksen 23 artiklan edellyttämissä säännöksissä, oikeuden vaatia pakollista työtä, jota varten työntekijäin on poistuttava tavallisilta asuinpaikoiltaan, kun on kysymyksessä helpoittaa hallintoviranomaisten matkoja heidän suorittaessaan virkatehtäviään ja kuljettaa hallintoa varten tarpeellista kalustoa.

9 artikla.

Lukuunottamatta tämän sopimuksen 10 artiklassa mainittuja poikkeuksia älköön pakollisen työn määräämiseen oikeutettu viranomainen salliko ryhdyttävän tällaiseen työhön ennenkuin sillä on vakuus siitä:

a) että suoritettava työ tai palvelus tulee sitä suorittamaan vaaditun yhdyskunnan suoranaiseksi hyödyksi tai on sille tärkeä;

b) että tämä työ on välttämätön tai kiireellinen;

c) että on ollut mahdotonta hankkia vapaaehtoista työvoimaa tämän työn tai palveluksen suorittamiseen, huolimatta siitä, että on tarjottu vähintään yhtä hyviä työ- ja palkkaehtoja, kuin mitkä ovat voimassa asianomaisella alueella samallaisesta työstä tai palveluksesta; ja

d) ettei tämä työ tai palvelus aseta asianomaisen väestön kannettavaksi liian raskasta taakkaa, huomioonottamalla saatavissa olevan työvoiman sekä sen sopivaisuuden kysymyksessäolevan työn suorittamiseen.

10 artikla.

Pakollinen työ, jota vaaditaan verona, ja pakollinen työ, jota hallintovaltaa harjoittavat viranomaiset määräävät suoritettavaksi yleisiä töitä varten, on vähitellen lakkautettava.

Kunnes tämä lakkauttaminen saadaan aikaan, on pakollista työtä vaadittaessa verona ja hallintovaltaa harjoittavien päälliköiden vaatiessa pakollista työtä yleisten töiden suorittamiseen, asianomaisten viranomaisten ensiksi oltava vakuutettuja:

a) että suoritettava työ tai palvelus tulee sitä suorittamaan vaaditun yhdyskunnan suoranaiseksi hyödyksi ja on sille tärkeä;

b) että tämä työ on kiireellinen ja välttämätön;

c) että tämä työ tai palvelus ei aseta nykyisen väestön kannettavaksi liian raskasta taakkaa, huomioonottamalla saatavissa olevan työvoiman sekä sen kyvyn kysymyksessäolevan työn suorittamiseen;

d) että tämän työn tai palveluksen suorittaminen ei pakoita työntekijöitä poistumaan tavallisilta asuinpaikoiltaan;

e) että tämä työ tai palvelus suoritetaan huomioonottaen uskonnon, yhteiskunnallisen elämän ja maanviljelyksen vaatimukset.

11 artikla.

Pakolliseen työhön voidaan ottaa ainoastaan työkuntoisia miespuolisia henkilöitä, joiden ikä voidaan arvioida vähintäin 18 ja enintään 45 vuodeksi. Lukuunottamatta tämän sopimuksen 10 artiklassa tarkoitettuja työlajeja, on huomioonotettava seuraavat rajoitukset ja ehdot:

a) että hallinnon nimittämä lääkäri, mikäli mahdollista, ennakolta toteaa, että henkilö ei sairasta tarttuvaa tautia ja ruumiillisesti kykenee kestämään vaaditun työn ja olosuhteet, joissa sitä suoritetaan;

b) että koulujen henkilökunta, oppilaat ja opettajat samoinkuin yleensä hallinnollinen henkilökunta vapautetaan;

c) että jokaisessa yhteiskunnassa säilytetään sellainen määrä täysi-ikäisiä ja työkuntoisia miehiä, mikä on välttämätön perhe- ja yhteiskuntaelämää varten;

d) että avioliitto- ja perhesiteitä kunnioitetaan.

Ylläolevaa c) kohdassa mainittua tarkoitusta varten, tämän sopimuksen 23 artiklassa edellytetyissä säännöksissä on vahvistettava kuinka suuri osa pysyväisestä miespuolisesta työkuntoisesta väestöstä voidaan määrätä pakolliseen työhön; kuitenkaan ei tämä osa missään tapauksessa saa ylittää 25 % tästä väestöstä. Vahvistettaessa tätä suhdetta asianomaisten viranomaisten on otettava huomioon väestön tiheys, tämän väestön sosialinen ja fyysillinen kehitys, vuodenaika ja ne työt, joita asianomaisten on suoritettava kotipaikalla ja omaan laskuun; viranomaisten on otettava huomioon kyseessäolevan yhdyskunnan säännöllisen elämän taloudelliset ja sosialiset edellytykset.

12 artikla.

Maksimiaika, jona jotakin henkilöä voidaan pitää erilaatuisissa pakollisissa töissä, ei saa nousta yli 60 päivän 12-kuukautisen ajanjakson aikana, jolloin välttämättömien matkapäivien työmaalle ja sieltä takaisin, tulee sisältyä näihin 60 päivään.

Jokainen pakolliseen työhön määrätty työntekijä on varustettava todistuksella, josta ilmenee ne ajat, jolloin hän on suorittanut pakollista työtä.

13 artikla.

Kaikkien pakolliseen työhön määrättyjen henkilöiden säännöllisen työajan tulee olla saman, kuin mikä on käytännössä vapaassa työssä, ja normaalityöajan yli suoritetusta työstä on maksettava korvausta samojen taksojen mukaan kuin vapaille työntekijöille suoritetaan ylityöstä.

Pakolliseen työhön määrätyille henkilöille on myönnettävä yksi lepopäivä viikossa ja tämän päivän tulee, mikäli mahdollista, sattua perintätavan tai maan tai seudun käytännön pyhittämän päivän kohdalle.

14 artikla.

Lukuunottamatta tämän sopimuksen 10 artiklassa mainittua työtä, on kaikesta pakollisesta työstä maksettava palkka käteisellä rahalla ja taksain mukaan, jotka eivät saa olla alemmat kuin mitä on voimassa samanlaatuisesta työstä sillä alueella, missä pakonalaiset työntekijät työskentelevät tai mistä he ovat pestatut.

Kun päälliköt hallinnollisissa virkatoimissaan vaativat pakollista työtä, on palkan maksaminen edellisessä kohdassa mainittujen määräysten mukaisesti saatettava voimaan niin pian kuin mahdollista.

Palkat on maksettava jokaiselle työntekijälle henkilökohtaisesti eikä hänen heimopäällikölleen tai muulle viranomaiselle.

Matkapäivät työpaikalle ja takaisin on palkanmaksuun nähden luettava työpäiviksi.

Tämän artiklan estämättä olkoon sallittu tavallisten muona-annosten hankkiminen työntekijöille palkan osana, jolloin näiden annosten tulee vähintään olla sen rahasumman arvoisia, jota ne arvioidaan edustavan; vähennyksiä ei saa tehdä palkasta verojen maksua varten eikä sen erityisen ruuan, vaatetuksen tai asunnon maksamiseksi, joka hankitaan työntekijöille, jotta he voisivat suorittaa työnsä niissä erikoisissa olosuhteissa, joissa heidän on työskenneltävä, eikä myös työkalujen hankkimisesta.

15 artikla.

Lainsäädäntöä, joka koskee työstä johtuvien tautien tai työtapaturmien korvaamista, sekä lainsäädäntöä, joka koskee korvauksen suorittamista kuolleen tai vahingoittuneen työntekijän huollettavina oleville henkilöille, ja joka on voimassa tai tulee voimaan asianomaisella alueella, on sovellettava pakonalaisiin työntekijöihin samoilla ehdoilla kuin vapaisiin työntekijöihin.

Ne viranomaiset, jotka käyttävät työntekijää pakolliseen työhön, ovat joka tapauksessa velvolliset turvaamaan mainitun työntekijän toimeentulon, jos työn aiheuttama tapaturma tai sairaus tekee hänet ko-

konaan tai osittain kykenemättömäksi elättämään itseään. Tämä viranomainen on samoin velvollinen työn aiheuttaman työkyvyttömyys- tai kuolemantapauksen sattuessa, ryhtymään toimenpiteisiin kaikkien niiden henkilöiden toimeentulon turvaamiseksi, jotka todella ovat olleet tämän työntekijän huollettavina.

16 artikla.

Pakonalaisia työntekijöitä älköön, paitsi erikoisissa pakkotapauksissa, siirrettäkö seuduille, joissa ravinto ja ilmasto siinä määrin eroavat siitä, mihin he ovat tottuneet, että se voisi saattaa vaaraan heidän terveytensä.

Tällaista työntekijäin siirtoa älköön missään tapauksessa sallittako, ellei kaikkia vaadittuja terveydenhoitoa ja majoitusta koskevia toimenpiteitä työntekijäin totuttamiseksi muuttuneisiin olosuhteisiin ja hänen terveytensä turvaamiseksi, tarkoin sovelleta.

Milloin tällaista siirtoa ei voida välttää, on ryhdyttävä toimenpiteisiin työntekijöiden vähitellen totuttamiseksi uusiin ravinto- ja ilmasto-oloihin asianomaisen lääkärin ohjeiden mukaan.

Kun näitä työntekijöitä kutsutaan suorittamaan säännöllistä työtä, johon he eivät ole tottuneet, on ryhdyttävä toimenpiteisiin heidän totuttamisekseen tämänlaatuiseen työhön, erittäinkin mitä tulee asteittaiseen harjaantumiseen, työaikaan, lepohetkien järjestämiseen keskelle työaikaa ja ruoka-annosten parantamiseen ja lisäämiseen, mikäli se osottautuu välttämättömäksi.

17 artikla.

Ennenkuin myönnetään oikeus käyttää pakollista työtä rakennus- tai kuntoonpanotöissä, jotka pakoittavat työntekijöitä oleskelemaan huomattavan pitkän ajan työpaikoilla, asianomaisten viranomaisten on huolehdittava:

1) että on ryhdytty kaikkiin vaadittaviin toimenpiteisiin työntekijäin terveyden turvaamiseksi ja välttämättömän lääkärinhoidon hankkimiseksi heille, ja erittäinkin: a) että lääkäri tarkastaa työntekijät sekä ennen työn alkua että uudestaan määrättyjen väliaikojen kuluttua työkauden kestäessä, b) että on varattu riittävä lääkintähenkilökunta sekä sairastupia, sairaaloita ja tarveaineita kaikkien tarpeiden varalta; c) että tyydyttävällä tavalla on huolehdittu työpaikan terveydellisistä oloista, ja veden, elintarpeiden, polttoaineiden ja kaluston sekä tarpeen vaatiessa tyydyttävien vaatteiden ja asunnon hankkimisesta työntekijöille;

2) että on ryhdytty sopiviin toimenpiteisiin työntekijän perheen toimeentulon turvaamiseksi, eritoten helpottamalla palkkaosuuden lähettämistä perheelle varmalla tavalla työntekijän suostumuksella tai pyynnöstä;

3) että työntekijäin matkat työpaikalle ja takaisin tapahtuvat hallinnon vastuulla ja kustannuksella ja että hallinto helpoittaa näitä matkoja, käyttämällä mahdollisimman laajassa määrässä kaikkia tarjolla olevia kulkuneuvoja;

4) että sairaus- tai tapaturmatapauksessa, jotka aiheuttavat määrätynaikaisen työkyvyttömyyden, työntekijän kotiinpalauttaminen suoritetaan hallinnon kustannuksella;

5) että jokainen työntekijä, joka pakollisen työkauden päätyttyä haluaa jäädä paikalle vapaana työntekijänä, on tähän oikeutettu, menettämättä kahden vuoden aikana oikeuttaan vapaaseen paluumatkaan.

18 artikla.

Pakollisen työn käyttäminen henkilöiden ja tavarain kuljetukseen, kuten kantamiseen ja soutamiseen, on lakkautettava niin pian kuin mahdollista, ja kunnes tämä lakkauttaminen on saatettu voimaan, on pätevien viranomaisten annettava säännöksiä,

jotka nimenomaan sisältävät: a) velvoituksen olla käyttämättä tällaista pakollista työtä muuta tarkoitusta varten kuin helpottamaan hallinnollisten virkamiesten matkoja heidän ollessaan virantoimituksessa tai hallintokaluston kuljettamiseen sekä ehdottoman kiireellisissä pakkotapauksissa muiden kuin virkamiesten kuljettamiseen; b) velvoituksen olla käyttämättä tällaiseen kuljetukseen muita työmiehiä kuin sellaisia, jotka edelläkäyvällä lääkärintarkastuksella on todettu ruumiillisesti sopiviksi tähän työhön, milloin tällainen tarkastus on mahdollinen; milloin tarkastusta ei voida toimeenpanna, on henkilön, joka käyttää tällaista työvoimaa, omalla vastuullaan otettava selvää, että käytetyillä työmiehillä on vaaditut fyysilliset ominaisuudet ja että he eivät sairasta tarttuvaa tautia; c) työntekijäin kannettavien taakkojen maksimipainon; d) pisimmän matkan, minkä näitä työntekijöitä saa vaatia suorittamaan heidän kotipaikastaan lukien; e) suurimman päiväluvun kuukautta tai jotain muuta ajanjaksoa kohden, minkä aikana näitä työntekijöitä saa pitää työssä, paluumatkaan käytetyt päivät mukaanluettuina; f) henkilöt, joilla on oikeus vaatia tämän laatuista pakollista työtä, sekä olosuhteet, joissa he ovat oikeutetut vaatimaan sitä.

Vahvistettaessa ne maksimirajat, jotka mainitaan tämän artiklan c), d) ja e) kohdissa, asianomaisten viranomaisten on otettava huomioon kaikki sellaiset asiaan vaikuttavat seikat, kuten sen väestön ruumiillisen sopivaisuuden, josta työntekijät otetaan, kuljettavan matkan laadun sekä ilmastosuhteet.

Asianomaisten viranomaisten on lisäksi huolehdittava, että kantajien säännöllinen päivittäin kulkema matka ei ylitä välimatkaa, joka vastaa kahdeksantuntisen työpäivän keskimääräistä pituutta, ja on sitä määrättäessä otettava huomioon ei ainoastaan kannettava taakka ja kuljettava matka, vaan myöskin teiden tila, vuodenaika ja kaikki muut asiaan vaikuttavat seikat; jos on välttämätöntä vaatia kantajia suorittamaan ylimääräisiä matkoja, on heille maksettava siitä säännöllistä korkeampain taksojen mukaan.

19 artikla.

Asianomaiset viranomaiset älkööt salliko pakollisen viljelyksen harjoittamista muussa tapauksessa kuin nälänhädän tai elintarpeiden puutteen estämiseksi ja aina sillä ehdolla, että täten saadut elintarpeet ja tuotteet jäävät niitä tuottaneiden yksilöiden tai yhdyskunnan omaisuudeksi.

Tämän artiklan määräysten tarkoituksena ei ole vapauttaa yhdyskunnan jäseniä suorittamasta vaadittua työtä, silloin kun tuotanto lain tai tavan mukaan on järjestetty kunnalliselle pohjalle ja tuotteet tai tulot näiden tuotteiden myynnistä jäävät yhdyskunnan omaisuudeksi.

20 artikla.

Lainsäädännössä, joka sisältää määräyksiä „kollektiivisesta rangaistuksesta", joiden mukaan koko yhteiskuntaa voidaan rangaista jostakin rikkomuksesta, jonka on tehnyt joku sen jäsen, älköön määrättäkö rangaistuksena pakollista työtä koko yhteiskunnan suoritettavaksi.

21 artikla.

Pakollista työtä älköön käytettäkö maanalaisissa töissä kaivoksissa.

22 artikla.

Niiden vuotuisten raporttien, joita jäsenvaltiot, jotka ratifioivat tämän sopimuksen, sitoutuvat antamaan kansainväliselle työtoimistolle Versaillesin sopimuksen 408 artiklan ja muiden rauhansopimusten vastaavien artiklain mukaisesti, niistä toimenpiteistä, joihin he ovat ryhtyneet tämän sopimuksen määräysten voimaansaattamiseksi, tulee sisältää niin täydellisiä tietoja kuin mahdollista, jokaiseen asianomaiseen alueе-

seen nähden, missä määrin on ryhdytty pakolliseen työhön tällä alueella, sekä seuraavista kohdista: tarkoitus, mitä varten tätä työtä on suoritettu; tiedot sairaaloisuudesta ja kuolevaisuudesta; työaika; palkanmaksutavat ja palkkatariffit; sekä kaikki muut tarvittavat tiedot.

23 artikla.

Tämän sopimuksen määräysten toteuttamista varten on asianomaisten viranomaisten julkaistava täydelliset ja tarkat säännökset pakollisen työn käytöstä.

Näiden säännösten tulee varsinkin sisältää ohjeita, jotka tekevät jokaiselle pakonalaiselle työntekijälle mahdolliseksi esittää viranomaisille valituksensa työoloista sekä jotka takaavat, että nämä valitukset käsitellään ja otetaan asianmukaisesti huomioon.

24 artikla.

Pakonalaisen työntekijän käyttämistä koskevien säännösten ehdotonta noudattamista varten on joka tapauksessa ryhdyttävä tarpeellisiin toimenpiteisiin, joko ulottamalla vapaaehtoisen työvoiman valvontaa varten muodostettu ammattientarkastus pakolliseen työhön tai käyttämällä muuta sopivaa menettelytapaa. Samoin on ryhdyttävä toimenpiteisiin näiden sääntöjen saattamiseksi pakonalaisten työntekijäin tietoon.

25 artikla.

Laiton pakollisen työn vaatiminen on rangaistava, ja jokainen jäsenvaltio, joka ratifioi tämän sopimuksen, on velvollinen huolehtimaan siitä, että lainmääräämät rangaistukset ovat todellakin tehokkaita ja että niitä ankarasti sovelletaan.

26 artikla.

Jokainen kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltio, joka ratifioi tämän sopimuksen, sitoutuu soveltamaan sitä sen yliherruudessa, tuomiovallassa, suojeluksessa, läänitysherruudessa, holhouksessa tai hallintovallassa olevilla alueilla siinä määrin kuin se on oikeutettu allekirjoittamaan velvoituksia, jotka koskevat niiden sisäistä tuomiovaltaa. Jos jäsenvaltio haluaa käyttää hyväkseen Versaillesin sopimuksen 421 artiklaa ja muiden rauhansopimusten vastaavia artikloita, tulee sen liittää ratifioimiseensa ilmoituksen, jossa mainitaan:

1) alueet, joilla sopimusta on aikomus soveltaa kokonaisuudessaan;

2) alueet, joilla sopimusta on aikomus soveltaa muutettuna ja mitkä nämä muutokset ovat; sekä

3) alueet, joihin nähden pidättäydytään päätöksen teosta.

Yllämainittua ilmoitusta pidetään ratifiointiin kuuluvana ja sillä on sama pätevyys. Jokaisella jäsenvaltiolla, joka tekee tällaisen ilmoituksen, on mahdollisuus uudella ilmoituksella joko kokonaan tai osaksi luopua yllämainittujen 2 ja 3 kohtien nojalla tehdyistä rajoituksista tai muuttaa niitä.

27 artikla.

Tämän sopimuksen viralliset ratifioinnit ovat Versaillesin sopimuksen XIII osan ja muiden rauhansopimusten vastaavien osien määräysten mukaisesti ilmoitettavat kansainliiton pääsihteerille rekisteröitäviksi.

28 artikla.

Tämä sopimus velvoittaa vain niitä jäsenvaltioita, joiden ratifioinnit ovat rekisteröidyt sihteeristössä.

Se tulee voimaan kahdentoista kuukauden kuluttua siitä kun pääsihteeri on rekisteröinyt kahden jäsenvaltion ratifioinnit.

Senjälkeen tämä sopimus tulee voimaan kuhunkin jäsenvaltioon nähden kahdentoista kuukauden kuluttua siitä päivästä, jolloin tämän ratifiointi on rekisteröity sihteeristössä.

29 artikla.

Niinpian kuin kahden kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltion ratifioinnit ovat sihteeristössä rekisteröidyt, on kansainliiton pääsihteerin annettava siitä ilmoitus kaikille kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltioille. Hänen tulee samoin ilmoittaa näille niiden ratifiointien rekisteröimisestä, joita järjestön muut jäsenvaltiot myöhemmin tekevät.

30 artikla.

Jokainen jäsenvaltio, joka on ratifioinut tämän sopimuksen, voi, 10-vuotisen ajanjakson päätyttyä sopimuksen ensimmäisestä voimaanastumispäivästä lukien, kansainliiton pääsihteerille antamallaan ilmoituksella, jonka tämä rekisteröi, irtisanoa sopimuksen. Irtisanonta tulee voimaan vasta yhden vuoden kuluttua sen rekisteröimisestä sihteeristössä.

Jokaista tämän sopimuksen ratifioinutta jäsenvaltiota, joka ei vuoden kuluessa edellisessä kohdassa mainitun 10-vuotisen ajanjakson päättymisestä käytä tässä artiklassa määrättyä irtisanontaoikeutta, sitoo uusi viisivuotiskausi ja sen jälkeen voi jäsenvaltio irtisanoa tämän sopimuksen kunkin viisivuotiskauden päättyessä tässä artiklassa määrätyin ehdoin.

31 artikla.

Kansainvälisen työtoimiston hallintoneuvoston on jokaisen viisivuotiskauden päätyttyä tämän sopimuksen voimaanastumisesta annettava yleiselle konferenssille selostus tämän sopimuksen soveltamisesta, ja sen on niinikään harkittava, onko syytä ottaa konferenssin päiväjärjestykseen kysymys sopimuksen tarkistuksesta joko kokonaan tai osittain.

32 artikla.

Jos kansainvälinen konferenssi hyväksyisi uuden sopimuksen, joka muuttaisi tämän sopimuksen kokonaan tai osittain, katsotaan se seikka, että joku jäsenvaltio on ratifioinut muutoksia sisältävän uuden sopimuksen, sellaisenaan, tämän sopimuksen irtisanomiseksi ylläolevassa 30 artiklassa säädetystä määräajasta huolimatta, kuitenkin ehdolla, että muutoksia sisältävä uusi sopimus on tullut voimaan.

Siitä päivästä lukien, jona muutoksia sisältävä uusi sopimus on tullut voimaan, eivät jäsenvaltiot enää voi ratifioida tätä sopimusta.

Kuitenkin jää tämä sopimus nykyisessä muodossaan ja nykyiseltä sisällöltään voimaan niihin jäsenvaltioihin nähden, jotka ovat sen ratifioineet, eivätkä ratifioi muutoksia sisältävää uutta sopimusta.

33 artikla.

Tämän sopimuksen ranskan- ja englanninkieliset tekstit ovat molemmat pidettävät alkuperäisinä.

Teksti alkuperäisillä kielillä.

Projet de convention concernant le travail forcé ou obligatoire.

La Conférence générale de l'Organisation internationale du Travail de la Société des Nations,

Convoquée à Genève par le Conseil d'administration du Bureau international du Travail, et s'y étant réunie le 10 juin 1930 en sa quatorzième session,

Après avoir décidé d'adopter diverses propositions relatives au travail forcé ou obligatoire, question comprise dans le premier point de l'ordre du jour de la session, et

Après avoir décidé que ces propositions prendraient la forme d'un projet de convention internationale,

adopte, ce vingt-huitième jour de juin mil neuf cent trente, le projet de convention ci-après, à ratifier par les Membres de l'Organisation internationale du Travail conformément aux dispositions de la Partie XIII du Traité de Versailles et des Parties correspondantes des autres Traités de Paix:

Article 1.

Tout Membre de l'Organisation internationale du Travail qui ratifie la présente convention s'engage à supprimer l'emploi du travail forcé ou obligatoire sous toutes ses formes dans le plus bref délai possible.

En vue de cette suppression totale, le travail forcé ou obligatoire pourra être

Draft convention concerning forced or compulsory labour.

The General Conference of the International Labour Organisation of the League of Nations,

Having been convened at Geneva by the Governing Body of the International Labour Office, and having met in its Fourteenth Session on 10 June 1930, and

Having decided upon the adoption of certain proposals with regard to forced or compulsory labour, which is included in the first item on the Agenda of the Session, and

Having determined that these proposals shall take the form of a draft international convention,

adopts, this twenty-eight day of June of the year one thousand nine hundred and thirty, the following Draft Convention for ratification by the Members of the International Labour Organisation, in accordance with the provisions of Part XIII of the Treaty of Versailles and of the corresponding Parts of the other Treaties of Peace:

Article 1.

Each Member of the International Labour Organisation which ratifies this Convention undertakes to suppress the use of forced or compulsory labour in all its forms within the shortest possible period.

With a view to this complete suppression, recourse to forced or compulsory

employée, pendant la période transitoire, uniquement pour des fins publiques et à titre exceptionnel, dans les conditions et avec les garanties stipulées par les articles qui suivent.

A l'expiration d'un délai de cinq ans à partir de l'entrée en vigueur de la présente convention et à l'occasion du rapport prévu à l'article 31 ci-dessous, le Conseil d'administration du Bureau international du Travail examinera la possibilité de supprimer sans nouveau délai le travail forcé ou obligatoire sous toutes ses formes et décidera s'il y a lieu d'inscrire cette question à l'ordre du jour de la Conférence.

Article 2.

Aux fins de la présente convention, le terme „travail forcé ou obligatoire'' désignera tout travail ou service exigé d'un individu sous la menace d'une peine quelconque et pour lequel ledit individu ne s'est pas offert de plein gré.

Toutefois, le terme „travail forcé ou obligatoire'' ne comprendra pas, aux fins de la présente convention:

a) tout travail ou service exigé en vertu des lois sur le service militaire obligatoire et affecté à des travaux d'un caractère purement militaire;

b) tout travail ou service faisant partie des obligations civiques normales des citoyens d'un pays se gouvernant pleinement lui-même;

c) tout travail ou service exigé d'un individu comme conséquence d'une condamnation prononcée par une décision judiciaire, à la condition que ce travail ou service soit exécuté sous la surveillance et le contrôle des autorités publiques et que ledit individu ne soit pas concédé ou mis à la disposition de particuliers, compagnies ou personnes morales privées;

d) tout travail ou service exigé dans les cas de force majeure, c'est-à-dire dans

labour may be had, during the transitional period, for public purposes only and as an exceptional measure, subject to the conditions and guarantees hereinafter provided.

At the expiration of a period of five years after the coming into force of this Convention, and when the Governing Body of the International Labour Office prepares the report provided for in Article 31 below, the said Governing Body shall consider the possibility of the suppression of forced or compulsory labour in all its forms without a further transitional period and the desirability of placing this question on the Agenda of the Conference.

Article 2.

For the purposes of this Convention the term ''forced or compulsory labour'' shall mean all work or service which is exacted from any person under the menace of any penalty and for which the said person has not offered himself voluntarily.

Nevertheless, for the purposes of this Convention, the term ''forced or compulsory labour'' shall not include:

(a) any work or service exacted in virtue of compulsory military service laws for work of a purely military character;

(b) any work or service which forms part of the normal civic obligations of the citizens of a fully self-governing country;

(c) any work or service exacted from any person as a consequence of a conviction in a court of law, provided that the said work or service is carried out under the supervision and control of a public authority and that the said person is not hired to or placed at the disposal of private individuals, companies or associations;

(d) any work or service exacted in cases of emergency, that is to say, in the event

les cas de guerre, de sinistres ou menaces de sinistres tels qu'incendies, inondations, famines, tremblements de terre, épidémies et épizooties violentes, invasions d'animaux, d'insectes ou de parasites végétaux nuisibles, et en général toutes circonstances mettant en danger ou risquant de mettre en danger la vie ou les conditions normales d'existence de l'ensemble ou d'une partie de la population;

e) les menus travaux de village, c'est-à-dire les travaux exécutés dans l'intérêt direct de la collectivité par les membres de celle-ci, travaux qui, de ce chef, peuvent être considérés comme des obligations civiques normales incombant aux membres de la collectivité, à condition que la population elle-même ou ses représentants directs aient le droit de se prononcer sur le bien-fondé de ces travaux.

Article 3.

Aux fins de la présente convention, le terme „autorités compétentes'' désignera soit les autorités métropolitaines, soit les autorités centrales supérieures du territoire intéressé.

Article 4.

Les autorités compétentes ne devront pas imposer ou laisser imposer le travail forcé ou obligatoire au profit de particuliers, de compagnies ou de personnes morales privées.

Si une telle forme de travail forcé ou obligatoire au profit de particuliers, de compagnies ou de personnes morales privées existe à la date à laquelle la ratification de la présente convention par un Membre est enregistrée par le Secrétaire général de la Société des Nations, ce Membre devra supprimer complètement ledit travail forcé ou obligatoire dès la date de l'entrée en vigueur de la présente convention à son égard.

of war or of a calamity or threatened calamity, such as fire, flood, famine, earthquake, violent epidemic or epizootic diseases, invasion by animal, insect or vegetable pests, and in general any circumstance that would endanger the existence or the well-being of the whole or part of the population;

(e) minor communal services of a kind which, being performed by the members of the community in the direct interest of the said community, can therefore be considered as normal civic obligations incumbent upon the members of the community, provided that the members of the community or their direct representatives shall have the right to be consulted in regard to the need for such services.

Article 3.

For the purposes of this Convention the term ''competent authority'' shall mean either an authority of the metropolitan country or the highest central authority in the territory concerned.

Article 4.

The competent authority shall not impose or permit the imposition of forced or compulsory labour for the benefit of private individuals, companies or associations.

Where such forced or compulsory labour for the benefit of private individuals, companies or associations exists at the date on which a Member's ratification of this Convention is registered by the Secretary-General of the League of Nations, the Member shall completely suppress such forced or compulsory labour from the date on which this Convention comes into force for that Member.

Article 5.

Aucune concession accordée à des particuliers, à des compagnies ou à des personnes morales privées ne devra avoir pour conséquence l'imposition d'une forme quelconque de travail forcé ou obligatoire en vue de produire ou de recueillir les produits que ces particuliers, compagnies ou personnes morales privées utilisent ou dont ils font le commerce.

Si des concessions existantes comportent des dispositions ayant pour conséquence l'imposition d'un tel travail forcé ou obligatoire, ces dispositions devront être rescindées aussitôt que possible afin de satisfaire aux prescriptions de l'article premier de la présente convention.

Article 6.

Les fonctionnaires de l'administration, même lorsqu'ils devront encourager les populations dont ils ont la charge à s'adonner à une forme quelconque de travail, ne devront pas exercer sur ces populations une contrainte collective ou individuelle en vue de les faire travailler pour des particuliers, compagnies ou personnes morales privées.

Article 7.

Les chefs qui n'exercent pas des fonctions administratives ne devront pas avoir recours au travail forcé ou obligatoire.

Les chefs exerçant des fonctions administratives pourront, avec l'autorisation expresse des autorités compétentes, avoir recours au travail forcé ou obligatoire dans les conditions visées à l'article 10 de la présente convention.

Les chefs légalement reconnus et ne recevant pas une rémunération adéquate sous d'autres formes pourront bénéficier de la jouissance de services personnels dûment réglementés, toutes mesures utiles devant être prises pour prévenir les abus.

Article 5.

No concession granted to private individuals, companies or associations shall involve any form of forced or compulsory labour for the production or the collection of products which such private individuals, companies or associations utilise or in which they trade.

Where concessions exist containing provisions involving such forced or compulsory labour, such provisions shall be rescinded as soon as possible, in order to comply with Article 1 of this Convention.

Article 6.

Officials of the administration, even when they have the duty of encouraging the populations under their charge to engage in some form of labour, shall not put constraint upon the said populations or upon any individual members thereof to work for private individuals, companies or associations.

Article 7.

Chiefs who do not exercise administrative functions shall not have recourse to forced or compulsory labour.

Chiefs who exercise administrative functions may, with the express permission of the competent authority, have recourse to forced or compulsory labour, subject to the provisions of Article 10 of this Convention.

Chiefs who are duly recognised and who do not receive adequate remuneration in other forms, may have the enjoyment of personal services, subject to due regulation and provided that all necessary measures are taken to prevent abuses.

Article 8.

La responsabilité de toute décision de recourir au travail forcé ou obligatoire incombera aux autorités civiles supérieures du territoire intéressé.

Toutefois, ces autorités pourront déléguer aux autorités locales supérieures le pouvoir d'imposer du travail forcé ou obligatoire dans les cas où ce travail n'aura pas pour effet d'éloigner les travailleurs de leur résidence habituelle. Ces autorités pourront également déléguer aux autorités locales supérieures, pour les périodes et dans les conditions qui seront stipulés par la réglementation prévue à l'article 23 de la présente convention, le pouvoir d'imposer un travail forcé ou obligatoire pour l'exécution duquel les travailleurs devront s'éloigner de leur résidence habituelle, lorsqu'il s'agira de faciliter le déplacement de fonctionnaires de l'administration dans l'exercice de leurs fonctions et le transport du matériel de l'administration.

Article 8.

The responsibility for every decision to have recourse to forced or compulsory labour shall rest with the highest civil authority in the territory concerned.

Nevertheless, that authority may delegate powers to the highest local authorities to exact forced or compulsory labour which does not involve the removal of the workers from their place of habitual residence. That authority may also delegate, for such periods and subject to such conditions as may be laid down in the regulations provided for in Article 23 of this Convention, powers to the highest local authorities to exact forced or compulsory labour which involves the removal of the workers from their place of habitual residence for the purpose of facilitating the movement of officials of the administration, when on duty, and for the transport of Government stores.

Article 9.

Sauf dispositions contraires stipulées à l'article 10 de la présente convention, toute autorité ayant le droit d'imposer du travail forcé ou obligatoire ne devra permettre le recours à cette forme de travail que si elle s'est d'abord assuré:

a) que le service ou travail à exécuter est d'un intérêt direct et important pour la collectivité appelée à l'exécuter;

b) que ce service ou travail est d'une nécessité actuelle ou imminente;

c) qu'il a été impossible de se procurer la main-d'œuvre volontaire pour l'exécution de ce service ou travail malgré l'offre de salaires et de conditions de travail au moins égaux à ceux qui sont pratiqués dans le territoire intéressé pour des travaux ou services analogues; et

Article 9.

Except as otherwise provided for in Article 10 of this Convention, any authority competent to exact forced or compulsory labour shall, before deciding to have recourse to such labour, satisfy itself:

(a) that the work to be done or the service to be rendered is of important direct interest for the community called upon to do the work or render the service;

(b) that the work or service is of present or imminent necessity;

(c) that it has been impossible to obtain voluntary labour for carrying out the work or rendering the service by the offer of rates of wages and conditions of labour not less favourable than those prevailing in the area concerned for similar work or service; and

d) qu'il ne résultera pas du travail ou service un fardeau trop lourd pour la population actuelle, eu égard à la main-d'œuvre disponible et à son aptitude à entreprendre le travail en question.

Article 10.

Le travail forcé ou obligatoire demandé à titre d'impôt et le travail forcé ou obligatoire imposé, pour des travaux d'intérêt public, par des chefs qui exercent des fonctions administratives devront être progressivement supprimés.

En attendant cette abolition, lorsque le travail forcé ou obligatoire sera demandé à titre d'impôt et lorsque le travail forcé ou obligatoire sera imposé, par des chefs qui exercent des fonctions administratives, en vue de l'exécution de travaux d'intérêt public, les autorités intéressées devront s'assurer préalablement:

a) que le service ou travail à exécuter est d'un intérêt direct et important pour la collectivité appelée à l'exécuter;

b) que ce service ou travail est d'une nécessité actuelle ou imminente;

c) qu'il ne résultera pas du travail ou service un fardeau trop lourd pour la population actuelle, eu égard à la main-d'œuvre disponible et à son aptitude à entreprendre le travail en question;

d) que l'exécution de ce travail ou service n'obligera pas les travailleurs à s'éloigner du lieu de leur résidence habituelle;

e) que l'exécution de ce travail ou service sera dirigée conformément aux exigences de la religion, de la vie sociale et de l'agriculture.

Article 11.

Seuls les adultes valides du sexe masculin dont l'âge ne sera pas présumé inférieur à 18 ans ni supérieur à 45, pourront être assujettis au travail forcé ou obliga-

(d) that the work or service will not lay too heavy a burden upon the present population, having regard to the labour available and its capacity to undertake the work.

Article 10.

Forced or compulsory labour exacted as a tax and forced or compulsory labour to which recourse is had for the execution of public works by chiefs who exercise administrative functions shall be progressively abolished.

Meanwhile, where forced or compulsory labour is exacted as a tax, and where recourse is had to forced or compulsory labour for the execution of public works by chiefs who exercise administrative functions, the authority concerned shall first satisfy itself:

(a) that the work to be done or the service to be rendered is of important direct interest for the community called upon to do the work or render the service;

(b) that the work or the service is of present or imminent necessity;

(c) that the work or service will not lay too heavy a burden upon the present population, having regard to the labour available and its capacity to undertake the work;

(d) that the work or service will not entail the removal of the workers from their place of habitual residence;

(e) that the execution of the work or the rendering of the service will be directed in accordance with the exigencies of religion, social life and agriculture.

Article 11.

Only adult able-bodied males who are of an apparent age of not less than 18 and not more than 45 years may be called upon for forced or compulsory labour. Except in

toire. Sauf pour les catégories de travail visées à l'article 10 de la présente convention, les limitations et conditions suivantes devront être observées:

a) reconnaissance préalable, dans tous les cas où cela sera possible, par un médecin désigné par l'administration, de l'absence de toute maladie contagieuse et de l'aptitude physique des intéressés à supporter le travail imposé et les conditions où il sera exécuté;

b) exemption du personnel des écoles, élèves et professeurs, ainsi que du personnel administratif en général;

c) maintien dans chaque collectivité du nombre d'hommes adultes et valides indispensables à la vie familiale et sociale;

d) respect des liens conjugaux et familiaux.

Aux fins indiquées par l'alinéa *c)* ci-dessus, la réglementation prévue à l'article 23 de la présente convention fixera la proportion d'individus de la population permanente mâle et valide qui pourra faire l'objet d'un prélèvement déterminé, sans toutefois que cette proportion puisse, en aucun cas, dépasser 25 pour cent de cette population. En fixant cette proportion, les autorités compétentes devront tenir compte de la densité de la population, du développement social et physique de cette population, de l'époque de l'année et de l'état des travaux à effectuer par les intéressés sur place et à leur propre compte; d'une manière générale, elles devront respecter les nécessités économiques et sociales de la vie normale de la collectivité envisagée.

Article 12.

La période maximum pendant laquelle un individu quelconque pourra être astreint au travail forcé ou obligatoire sous ses diverses formes ne devra pas dépasser

respect of the kinds of labour provided for in Article 10 of this Convention, the following limitations and conditions shall apply:

(a) whenever possible prior determination by a medical officer appointed by the administration that the persons concerned are not suffering from any infectious or contagious disease and that they are physically fit for the work required and for the conditions under which it is to be carried out;

(b) exemption of school teachers and pupils and of officials of the administration in general;

(c) the maintenance in each community of the number of adult able-bodied men indispensable for family and social life;

(d) respect for conjugal and family ties.

For the purposes of sub-paragraph *(c)* of the preceding paragraph, the regulations provided for in Article 23 of this Convention shall fix the proportion of the resident adult able-bodied males who may be taken at any one time for forced or compulsory labour, provided always that this proportion shall in no case exceed 25 per cent. In fixing this proportion the competent authority shall take account of the density of the population, of its social and physical development, of the seasons, and of the work which must be done by the persons concerned on their own behalf in their locality and, generally, shall have regard to the economic and social necessities of the normal life of the community concerned.

Article 12.

The maximum period for which any person may be taken for forced or compulsory labour of all kinds in any one period of twelve months shall not exceed sixty days,

soixante jours par période de douze mois, les jours de voyage nécessaires pour aller au lieu de travail et pour en revenir devant être compris dans ces soixante jours.

Chaque travailleur astreint au travail forcé ou obligatoire devra être muni d'un certificat indiquant les périodes de travail forcé ou obligatoire qu'il aura effectuées.

Article 13.

Les heures normales de travail de toute personne astreinte au travail forcé ou obligatoire devront être les mêmes que celles en usage pour le travail libre et les heures de travail effectuées en sus de la durée normale devront être rémunérées aux mêmes taux que les taux en usage pour les heures supplémentaires des travailleurs libres.

Un jour de repos hebdomadaire devra être accordé à toutes les personnes soumises à une forme quelconque de travail forcé ou obligatoire et ce jour devra coïncider autant que possible avec le jour consacré par la tradition ou les usages du pays ou de la région.

Article 14.

A l'exception du travail prévu à l'article 10 de la présente convention, le travail forcé ou obligatoire sous toutes ses formes devra être rémunéré en espèces et à des taux qui, pour le même genre de travail, ne devront être inférieurs ni à ceux en vigueur dans la région où les travailleurs sont employés, ni à ceux en vigueur dans la région où les travailleurs ont été recrutés.

Dans le cas de travail imposé par des chefs dans l'exercice de leurs fonctions administratives, le paiement de salaires dans les conditions prévues au paragraphe précédent devra être introduit aussitôt que possible.

Les salaires devront être versés à chaque travailleur individuellement et non à son chef de tribu ou à toute autre autorité.

including the time spent in going to and from the place of work.

Every person from whom forced or compulsory labour is exacted shall be furnished with a certificate indicating the periods of such labour which he has completed.

Article 13.

The normal working hours of any person from whom forced or compulsory labour is exacted shall be the same as those prevailing in the case of voluntary labour, and the hours worked in excess of the normal working hours shall be remunerated at the rates prevailing in the case of overtime for voluntary labour.

A weekly day of rest shall be granted to all persons from whom forced or compulsory labour of any kind is exacted and this day shall coincide as far as possible with the day fixed by tradition or custom in the territories or regions concerned.

Article 14.

With the exception of the forced or compulsory labour provided for in Article 10 of this Convention, forced or compulsory labour of all kinds shall be remunerated in cash at rates not less than those prevailing for similar kinds of work either in the district in which the labour is employed or in the district from which the labour is recruited, whichever may be the higher.

In the case of labour to which recourse is had by chiefs in the exercise of their administrative functions, payment of wages in accordance with the provisions of the preceding paragraph shall be introduced as soon as possible.

The wages shall be paid to each worker individually and not to his tribal chief or to any other authority.

Les jour de voyage pour aller au lieu de travail et pour en revenir devront être comptés pour le paiement des salaires comme journées de travail.

Le présent article n'aura pas pour effet d'interdire la fourniture aux travailleurs des rations alimentaires habituelles comme partie du salaire, ces rations devant être au moins équivalentes à la somme d'argent qu'elles sont censées représenter; mais aucune déduction ne devra être opérée sur le salaire, ni pour l'acquittement des impôts, ni pour la nourriture, les vêtements et le logement spéciaux qui seront fournis aux travailleurs pour les maintenir en état de continuer leur travail au égard aux conditions spéciales de leur emploi, ni pour la fourniture d'outils.

Article 15.

Toute législation concernant la réparation des accidents ou des maladies résultant du travail et toute législation prévoyant l'indemnisation des personnes à la charge de travailleurs décédés ou invalides, qui sont ou seront en vigueur sur le territoire intéressé, devront s'appliquer aux personnes assujetties au travail forcé ou obligatoire dans les mêmes conditions qu'aux travailleurs libres.

De toute façon, toute autorité employant un travailleur au travail forcé ou obligatoire devra avoir l'obligation d'assurer la subsistance dudit travailleur si un accident ou une maladie résultant de son travail a pour effet de le rendre totalement ou partiellement incapable de subvenir à ses besoins. Cette autorité devra également avoir l'obligation de prendre des mesures pour assurer l'entretien de toute personne effectivement à la charge dudit travailleur en cas d'incapacité ou de décès résultant du travail.

Article 16.

Les personnes soumises au travail forcé ou obligatoire ne devront pas, sauf dans

For the purpose of payment of wages the days spent in travelling to and from the place of work shall be counted as working days.

Nothing in this Article shall prevent ordinary rations being given as a part of wages, such rations to be at least equivalent in value to the money payment they are taken to represent, but deductions from wages shall not be made either for the payment of taxes or for special food, clothing or accommodation supplied to a worker for the purpose of maintaining him in a fit condition to carry on his work under the special conditions of any employment, or for the supply of tools.

Article 15.

Any laws or regulations relating to workmen's compensation for accidents or sickness arising out of the employment of the worker and any laws or regulations providing compensation for the dependants of deceased or incapacitated workers which are or shall be in force in the territory concerned shall be equally applicable to persons from whom forced or compulsory labour is exacted and to voluntary workers.

In any case it shall be an obligation on any authority employing any worker on forced or compulsory labour to ensure the subsistence of any such worker who, by accident or sickness arising out of his employment, is rendered wholly or partially incapable of providing for himself, and to take measures to ensure the maintenance of any persons actually dependent upon such a worker in the event of his incapacity or decease arising out of his employment.

Article 16.

Except in cases of special necessity, persons from whom forced or compulsory

les cas de nécessité exceptionnelle, être transférées dans des régions où les conditions de nourriture et de climat seraient tellement différentes de celles auxquelles elles ont été accoutumées qu'elles offriraient un danger pour leur santé.

Dans aucun cas, un tel transfert de travailleurs ne sera autorisé sans que toutes les mesures d'hygiène et d'habitat qui s'imposent pour leur installation et pour la sauvegarde de leur santé n'aient été strictement appliquées.

Lorsqu'un tel transfert ne pourra être évité, des mesures assurant l'adaptation progressive des travailleurs aux nouvelles conditions de nourriture et de climat devront être adoptées après avis du service médical compétent.

Dans les cas où ces travailleurs sont appelés à exécuter un travail régulier auquel ils ne sont pas accoutumés, des mesures devront être prises pour assurer leur adaptation à ce genre de travail, notamment en ce qui concerne l'entraînement progressif, les heures de travail, l'aménagement de repos intercalaires et les améliorations ou accroissements de rations alimentaires qui pourraient être nécessaires.

Article 17.

Avant d'autoriser tout recours au travail forcé ou obligatoire pour des travaux de construction ou d'entretien qui obligeront les travailleurs à séjourner sur des lieux de travail pendant une période prolongée, les autorités compétentes devront s'assurer:

1) que toutes les mesures nécessaires ont été prises pour assurer l'hygiène des travailleurs et leur garantir les soins médicaux indispensables, et que, en particulier: *a)* ces travailleurs subissent un examen médical avant de commencer les travaux et de nouveaux examens à des intervalles déterminés durant la durée de l'emploi; *b)* il a été prévu un personnel médical suffisant ainsi que les dispensaires, infir-

labour is exacted shall not be transferred to districts where the food and climate differ so considerably from those to which they have been accustomed as to endanger their health.

In no case shall the transfer of such workers be permitted unless all measures relating to hygiene and accommodation which are necessary to adapt such workers to the conditions and to safeguard their health can be strictly applied.

When such transfer cannot be avoided, measures of gradual habituation to the new conditions of diet and of climate shall be adopted on competent medical advice.

In cases where such workers are required to perform regular work to which they are not accustomed, measures shall be taken to ensure their habituation to it, especially as regards progressive training, the hours of work and the provision of rest intervals, and any increase or amelioration of diet which may be necessary.

Article 17.

Before permitting recourse to forced or compulsory labour for works of construction or maintenance which entail the workers remaining at the workplaces for considerable periods, the competent authority shall satisfy itself:

(1) that all necessary measures are taken to safeguard the health of the workers and to guarantee the necessary medical care, and, in particular, *(a)* that the workers are medically examined before commencing the work and at fixed intervals during the period of service, *(b)* that there is an adequate medical staff, provided with the dispensaries, infirmaries, hospitals and equipment necessary to meet all requirements, and *(c)*

meries, hôpitaux et matériel nécessaires pour faire face à tous les besoins; et *c)* la bonne hygiène des lieux de travail, l'approvisionnement des travailleurs en eau, en vivres, en combustibles et matériel de cuisine ont été assurés d'une manière satisfaisante et des vêtements et un logement satisfaisants ont été prévus s'il est nécessaire;

2) que des mesures appropriées ont été prises pour assurer la subsistance de la famille du travailleur, notamment en facilitant l'envoi d'une partie du salaire à celle-ci, par un procédé sûr, avec l'assentiment ou sur la demande du travailleur;

3) que les voyages des travailleurs pour aller au lieu du travail et pour en revenir seront assurés par l'administration, sous sa responsabilité et à ses frais, et que l'administration facilitera ces voyages en utilisant dans la plus large mesure possible tous les moyens de transport disponibles;

4) que, en cas de maladie ou d'accident du travailleur entraînant une incapacité de travail d'une certaine durée, le rapatriement du travailleur sera assuré aux frais de l'administration;

5) que tout travailleur qui désirerait rester sur place comme travailleur libre, à l'expiration de sa période de travail forcé ou obligatoire, aura la faculté de le faire sans être déchu, pendant une période de deux ans, de ses droits au rapatriement gratuit.

Article 18.

Le travail forcé ou obligatoire pour le transport de personnes ou de marchandises, par exemple pour le portage et le pagayage, devra être supprimé dans le plus bref délai possible et, en attendant cette suppression, les autorités compétentes devront édicter des règlements fixant notamment: *a)* l'obligation de n'utiliser ce travail que pour faciliter le déplacement de fonctionnaires de l'administration dans l'exercice de leurs fonctions, ou le transport du matériel de l'administration, ou, en cas de nécessité

that the sanitary conditions of the workplaces, the supply of drinking water, food, fuel, and cooking utensils, and, where necessary, of housing and clothing, are satisfactory;

(2) that definite arrangements are made to ensure the subsistence of the families of the workers, in particular by facilitating the remittance, by a safe method, of part of the wages to the family, at the request or with the consent of the workers;

(3) that the journeys of the workers to and from the workplaces are made at the expense and under the responsibility of the administration, which shall facilitate such journeys by making the fullest use of all available means of transport;

(4) that, in case of illness or accident causing incapacity to work of a certain duration, the worker is repatriated at the expense of the administration;

(5) that any worker who may wish to remain as a voluntary worker at the end of his period of forced or compulsory labour is permitted to do so without, for a period of two years, losing his right to repatriation free of expense to himself.

Article 18.

Forced or compulsory labour for the transport of persons or goods, such as the labour of porters or boatmen, shall be abolished within the shortest possible period. Meanwhile the competent authority shall promulgate regulations determining, *inter alia, (a)* that such labour shall only be employed for the purpose of facilitating the movement of officials of the administration, when on duty, or for the transport of Government stores, or in cases of very urgent necessity, the transport of persons

absolument urgente, le transport d'autres personnes que des fonctionnaires; *b)* l'obligation de n'employer à de tels transports que des hommes reconnus physiquement aptes à ce travail par un examen médical préalable, dans tous les cas où cet examen est possible; dans les cas où il ne sera pas possible, la personne employant cette main-d'œuvre devra s'assurer, sous sa responsabilité, que les travailleurs employés ont l'aptitude physique requise et ne souffrent pas d'une maladie contagieuse; *c)* la charge maximum à porter par les travailleurs; *d)* le parcours maximum qui pourra être imposé à ces travailleurs du lieu de leur résidence; *e)* le nombre maximum de jours par mois ou par toute autre période, pendant lesquels ces travailleurs pourront être réquisitionnés, en comprenant dans ce nombre les journées du voyage de retour; *f)* les personnes qui sont autorisées à faire appel à cette forme de travail forcé ou obligatoire ainsi que la mesure dans laquelle elles ont le droit d'y recourir.

En fixant les maxima dont il est question sous les lettres *c), d), e)* du paragraphe précédent, les autorités compétentes devront tenir compte des divers éléments à considérer, notamment de l'aptitude physique de la population qui devra subir la réquisition, de la nature de l'itinéraire à parcourir, ainsi que des conditions climatériques.

Les autorités compétentes devront, en outre, prendre des dispositions pour que le trajet quotidien normal des porteurs ne dépasse pas une distance correspondant à la durée moyenne d'une journée de travail de huit heures, étant entendu que, pour la déterminer, on devra tenir compte non seulement de la charge à porter et de la distance à parcourir, mais encore de l'état de la route, de l'époque de l'année et de tous les autres éléments à considérer; s'il était nécessaire d'imposer aux porteurs des heures de marche supplémentaires, celles-ci devront être rémunérées à des taux plus élevés que les taux normaux.

other than officials, *(b)* that the workers so employed shall be medically certified to be physically fit, where medical examination is possible, and that where such medical examination is not practicable the person employing such workers shall be held responsible for ensuring that they are physically fit and not suffering from any infectious or contagious disease, *(c)* the maximum load which these workers may carry, *(d)* the maximum distance from their homes to which they may be taken, *(e)* the maximum number of days per month or other period for which they may be taken, including the days spent in returning to their homes, and *(f)* the persons entitled to demand this form of forced or compulsory labour and the extent to which they are entitled to demand it.

In fixing the maxima referred to under *(c), (d)* and *(e)* in the foregoing paragraph, the competent authority shall have regard to all relevant factors, including the physical development of the population from which the workers are recruited, the nature of the country through which they must travel and the climatic conditions.

The competent authority shall further provide that the normal daily journey of such workers shall not exceed a distance corresponding to an average working day of eight hours, it being understood that account shall be taken not only of the weight to be carried and the distance to be covered, but also of the nature of the road, the season and all other relevant factors, and that, where hours of journey in excess of the normal daily journey are exacted, they shall be remunerated at rates higher than the normal rates.

Article 19.

Les autorités compétentes ne devront autoriser le recours aux cultures obligatoires que dans le but de prévenir la famine ou une disette de produits alimentaires et toujours sous la réserve que les denrées ou les produits ainsi obtenus devront rester la propriété des individus ou de la collectivité qui les auront produits.

Le présent article ne devra pas avoir pour effet, lorsque la production se trouve organisée, suivant la loi et la coutume, sur une base communale et lorsque les produits ou les bénéfices provenant de la vente de ces produits restent la propriété de la collectivité, de supprimer l'obligation pour les membres de la collectivité de s'acquitter du travail ainsi imposé.

Article 20.

Les législations prévoyant une répression collective applicable à une collectivité entière pour des délits commis par quelques-uns de ses membres ne devront pas comporter le travail forcé ou obligatoire pour une collectivité comme une des méthodes de répression.

Article 21.

Il ne sera pas fait appel au travail forcé ou obligatoire pour les travaux souterrains à exécuter dans les mines.

Article 22.

Les rapports annuels que les Membres qui ratifient la présente convention s'engagent à présenter au Bureau international du Travail, conformément aux dispositions de l'article 408 du Traité de Versailles et des articles correspondants des autres Traités de Paix, sur les mesures prises par eux pour donner effet aux dispositions de la présente convention, devront contenir des informations aussi complètes que possible, pour chaque territoire intéressé, sur la mesure dans laquelle il aura été

Article 19.

The competent authority shall only authorise recourse to compulsory cultivation as a method of precaution against famine or a deficiency of food supplies and always under the condition that the food or produce shall remain the property of the individuals or the community producting it.

Nothing in this Article shall be construed as abrogating the obligation on members of a community, where production is organised on a communal basis by virtue of law or custom and where the produce or any profit accruing from the sale thereof remain the property of the community, to perform the work demanded by the community by virtue of law or custom.

Article 20.

Collective punishment laws under which a community may be punished for crimes committed by any of its members shall not contain provisions for forced or compulsory labour by the community as one of the methods of punishment.

Article 21.

Forced or compulsory labour shall not be used for work underground in mines.

Article 22.

The annual reports that Members which ratify this Convention agree to make to the International Labour Office, pursuant to the provisions of Article 408 of the Treaty of Versailles and of the corresponding Articles of the other Treaties of Peace, on the measures they have taken to give effect to the provisions of this Convention, shall contain as full information as possible, in respect of each territory concerned, regarding the extent to which recourse has been had to forced or compulsory labour in

fait appel au travail forcé ou obligatoire dans ce territoire, ainsi que sur les points suivants: fins auxquelles ce travail aura été effectué; taux de morbidité et de mortalité; heures de travail; méthodes de paiement des salaires et taux de ces derniers; ainsi que tous autres renseignements pertinents.

Article 23.

Pour donner effet aux dispositions de la présente convention, les autorités compétentes devront promulguer une réglementation complète et précise sur l'emploi du travail forcé ou obligatoire.

Cette réglementation devra comporter, notamment, des règles permettant à chaque personne assujettie au travail forcé ou obligatoire de présenter aux autorités toutes réclamations relatives aux conditions de travail qui lui sont faites et lui donnant des garanties que ces réclamations seront examinées et prises en considération.

Article 24.

Des mesures appropriées devront être prises dans tous les cas pour assurer la stricte application des règlements concernant l'emploi du travail forcé ou obligatoire, soit par l'extension au travail forcé ou obligatoire des attributions de tout organisme d'inspection déjà créé pour la surveillance du travail libre, soit par tout autre système convenable. Des mesures devront également être prises pour que ces règlements soient portés à la connaissance des personnes assujetties au travail forcé ou obligatoire.

Article 25.

Le fait d'exiger illégalement du travail forcé ou obligatoire sera passible de sanctions pénales et tout Membre ratifiant la présente convention aura l'obligation de s'assurer que les sanctions imposées par

that territory, the purposes for which it has been employed, the sickness and death rates, hours of work, methods of payment of wages and rates of wages, and any other relevant information.

Article 23.

To give effect to the provisions of this Convention the competent authority shall issue complete and precise regulations governing the use of forced or compulsory labour.

These regulations shall contain, *inter alia*, rules permitting any person from whom forced or compulsory labour is exacted to forward all complaints relative to the conditions of labour to the authorities and ensuring that such complaints will be examined and taken into consideration.

Article 24.

Adequate measures shall in all cases be taken to ensure that the regulations governing the employment of forced or compulsory labour are strictly applied, either by extending the duties of any existing labour inspectorate which has been established for the inspection of voluntary labour to cover the inspection of forced or compulsory labour or in some other appropriate manner. Measures shall also be taken to ensure that the regulations are brought to the knowledge of persons from whom such labour is exacted.

Article 25.

The illegal exaction of forced or compulsory labour shall be punishable as a penal offence, and it shall be an obligation on any Member ratifying this Convention to ensure that the penalties imposed by

la loi sont réellement efficaces et strictement appliquées.

Article 26.

Tout Membre de l'Organisation internationale du Travail qui ratifie la présente convention s'engage à l'appliquer aux territoires soumis à sa souveraineté, juridiction, protection, suzeraineté, tutelle ou autorité, dans la mesure où il a le droit de souscrire des obligations touchant à des questions de juridiction intérieure. Toutefois, si ce Membre veut se prévaloir des dispositions de l'article 421 du Traité de Versailles et des articles correspondants des autres Traités de Paix, il devra accompagner sa ratification d'une déclaration faisant connaître:

1) les territoires dans lesquels il entend appliquer intégralement les dispositions de la présente convention;

2) les territoires dans lesquels il entend appliquer les dispositions de la présente convention avec des modifications et en quoi consistent lesdites modifications:

3) les territoires pour lesquels il réserve sa décision.

La déclaration susmentionnée sera réputée partie intégrante de la ratification et portera des effets identiques. Tout Membre qui formulera une telle déclaration aura la faculté de renoncer, par une nouvelle déclaration, à tout ou partie des réserves contenues, en vertu des alinéas 2 et 3 ci-dessus, dans sa déclaration antérieure.

Article 27.

Les ratifications officielles de la présente convention dans les conditions prévues à la Partie XIII du Traité de Versailles et aux Parties correspondantes des autres Traités de Paix seront communiquées au Secrétaire général de la Société des Nations et par lui enregistrées.

law are really adequate and are strictly enforced.

Article 26.

Each Member of the International Labour Organisation which ratifies this Convention undertakes to apply it to the territories placed under its sovereignty, jurisdiction, protection, suzerainty, tutelage or authority, so far as it has the right to accept obligations affecting matters of internal jurisdiction; provided that, if such Member may desire to take advantage of the provisions of Article 421 of the Treaty of Versailles and of the corresponding Articles of the other Treaties of Peace, it shall append to its ratification a declaration stating:

(1) the territories to which it intends to apply the provisions of this Convention without modification;

(2) the territories to which it intends to apply the provisions of this Convention with modifications, together with details of the said modifications;

(3) the territories in respect of which it reserves its decision.

The aforesaid declaration shall be deemed to be an integral part of the ratification and shall have the force of ratification. It shall be open to any Member, by a subsequent declaration, to cancel in whole or in part the reservations made, in pursuance of the provisions of subparagraphs (2) and (3) of this Article, in the original declaration.

Article 27.

The formal ratifications of this Convention under the conditions set forth in Part XIII of the Treaty of Versailles and in the corresponding Parts of the other Treaties of Peace shall be communicated to the Secretary-General of the League of Nations for registration.

Article 28.

La présente convention ne liera que les Membres de l'Organisation internationale du Travail dont la ratification aura été enregistrée au Secrétariat.

Elle entrera en vigueur douze mois après que les ratifications de deux Membres auront été enregistrées par le Secrétaire général.

Par la suite, cette convention entrera en vigueur pour chaque Membre douze mois après la date où sa ratification aura été enregistrée.

Article 29.

Aussitôt que les ratifications de deux Membres de l'Organisation internationale du Travail auront été enregistrées au Secrétariat, le Secrétaire général de la Société des Nations notifiera ce fait à tous les Membres de l'Organisation internationale du Travail. Il leur notifiera également l'enregistrement des ratifications qui lui seront ultérieurement communiquées par tous autres Membres de l'Organisation.

Article 30.

Tout Membre ayant ratifié la présente convention peut la dénoncer à l'expiration d'une période de dix années après la date de la mise en vigueur initiale de la convention, par un acte communiqué au Secrétaire général de la Société des Nations, et par lui enregistré. La dénonciation ne prendra effet qu'une année après avoir été enregistrée au Secrétariat.

Tout Membre ayant ratifié la présente convention qui, dans le délai d'une année après l'expiration de la période de dix années mentionnée au paragraphe précédent, ne fera pas usage de la faculté de dénonciation prévue par le présent article, sera lié pour une nouvelle période de cinq

Article 28.

This Convention shall be binding only upon those Members whose ratifications have been registered with the Secretariat.

It shall come into force twelve months after the date on which the ratifications of two Members of the International Labour Organisation have been registered with the Secretary-General.

Thereafter, this Convention shall come into force for any Member twelve months after the date on which the ratification has been registered.

Article 29.

As soon as the ratifications of two Members of the International Labour Organisation have been registered with the Secretariat, the Secretary-General of the League of Nations shall so notify all the Members of the International Labour Organisation. He shall likewise notify them of the registration of ratifications which may be communicated subsequently by other Members of the Organisation.

Article 30.

A Member which has ratified this Convention may denounce it after the expiration of ten years from the date on which the Convention first comes into force, by an act communicated to the Secretary-General of the League of Nations for registration. Such denunciation shall not take effect until one year after the date on which it is registered with the Secretariat.

Each Member which has ratified this Convention and which does not, within the year following the expiration of the period of ten years mentioned in the preceding paragraph, exercise the right of denunciation provided for in this Article, will be bound for another period of five years and,

années, et par la suite pourra dénoncer la présente convention à l'expiration de chaque période de cinq années dans les conditions prévues au présent article.

Article 31.

A l'expiration de chaque période de cinq années à compter de l'entrée en vigueur de la présente convention, le Conseil d'administration du Bureau international du Travail devra présenter à la Conférence générale un rapport sur l'application de la présente convention et décidera s'il y a lieu d'inscrire à l'ordre du jour de la Conférence la question de sa revision totale ou partielle.

Article 32.

Au cas où la Conférence générale adopterait une nouvelle convention portant revision totale ou partielle de la présente convention, la ratification par un Membre de la nouvelle convention portant revision entraînerait de plein droit dénonciation de la présente convention sans condition de délai nonobstant l'article 30 ci-dessus, sous réserve que la nouvelle convention portant revision soit entrée en vigueur.

A partir de la date de l'entrée en vigueur de la nouvelle convention portant revision, la présente convention cesserait d'être ouverte à la ratification des Membres.

La présente convention demeurerait toutefois en vigueur dans sa forme et teneur pour les Membres qui l'auraient ratifiée et qui ne ratifieraient pas la nouvelle convention portant revision.

Article 33.

Les textes français et anglais de la présente convention feront foi l'un et l'autre.

thereafter, may denounce this Convention at the expiration of each period of five years under the terms provided for in this Article.

Article 31.

At the expiration of each period of five years after the coming into force of this Convention, the Governing Body of the International Labour Office shall present to the General Conference a report on the working of this Convention and shall consider the desirability of placing on the Agenda of the Conference the question of its revision in whole or in part.

Article 32.

Should the Conference adopt a new Convention revising this Convention in whole or in part, the ratification by a Member of the new revising Convention shall *ipso jure* involve denunciation of this Convention without any requirement of delay, notwithstanding the provisions of Article 30 above, if and when the new revising Convention shall have come into force.

As from the date of the coming into force of the new revising Convention, the present Convention shall cease to be open to ratification by the Members.

Nevertheless, this Convention shall remain in force in its actual form and content for those Members which have ratified it but have not ratified the revising Convention.

Article 33.

The French and English texts of this Convention shall both be authentic.

III. Sopimusehdotus, joka koskee työaikaa hiilikaivoksissa.

Kansainliiton kansainvälisen työjärjestön yleinen konferenssi,

alotettuaan kansainvälisen työtoimiston hallintoneuvoston kokoonkutsumana Genèveen toukokuun 28 päivänä 1931 viidennentoista istuntokautensa, ja

päätettyään hyväksyä erinäisiä esityksiä, jotka koskevat työaikaa hiilikaivoksissa, mikä asia sisältyi toiseen ohjelmakysymykseen istuntokauden päiväjärjestyksessä, sekä

päätettyään, että nämä esitykset saisivat kansainvälisen sopimusehdotuksen muodon,

hyväksyy tänä kesäkuun 28 päivänä 1931 allaolevan sopimusehdotuksen kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltioiden ratifioitavaksi Versaillesin rauhansopimuksen XIII osan ja muiden rauhansopimusten vastaavien osien määräysten mukaisesti:

1 artikla.

Tämä sopimus koskee kaikkia hiilikaivoksia, s. o. kaikkia kaivoksia, joista saadaan joko yksinomaan kivihiiltä tai ruskohiiltä (ligniittiä) tai pääasiallisesti kivihiiltä tai ruskohiiltä samalla kertaa kuin muita mineraaleja.

Tätä sopimusta sovellutettaessa pidetään ruskohiilikaivoksena jokaista kaivosta, josta saadaan hiiltä, joka geoloogisesti on myöhäisemmältä ajalta kuin hiilikerrostumat.

2 artikla.

Tässä sopimuksessa tarkoitetaan „työntekijällä'':

a) maanalaisissa hiilikaivoksissa, kaikkia maanalaisissa töissä työskenteleviä henkilöitä, katsomatta siihen minkä yrityksen palveluksessa he ovat tai minkälaatuista työtä he suorittavat, lukuunottamatta henkilöitä, jotka toimivat valvojina tai johtajina ja jotka säännöllisesti eivät ota osaa mihinkään ruumiilliseen työhön;

b) avoimen taivaan alla olevissa hiilikaivoksissa, kaikkia niitä henkilöitä, jotka joko välillisesti tai välittömästi ottavat osaa hiilen saantiin, lukuunottamatta henkilöitä, jotka toimivat valvojina tai johtajina, ottamatta osaa mihinkään ruumiilliseen työhön.

3 artikla.

Työaikana maanalaisissa hiilikaivoksissa pidetään oloaikaa kaivoksessa määriteltynä seuraavalla tavalla:

1. Oloaikana maanalaisessa kaivoksessa pidetään ajanjaksoa, joka kuluu siitä hetkestä, jolloin työntekijä astuu hissikoriin laskeutuakseen alas, siihen hetkeen, jolloin hän korista poistuu, kun nosto on toimitettu.

2. Kaivoksissa, joissa sisäänkäynti tapahtuu käytävää myöten, pidetään oloaikana kaivoksessa aikaa, joka kuluu siitä hetkestä, jolloin työntekijä astuu sisäänpääsykäytävään, siihen hetkeen, jolloin hän on palannut maanpinnalle.

3. Missään maanalaisessa hiilikaivoksessa ei työntekijän oloaika kaivoksessa saa ylittää seitsemää tuntia neljääkymmentäviittä minuuttia päivässä.

4 artikla.

Tämän sopimuksen määräykset katsotaan täytetyiksi, jos aika, joka kuluu siitä het-

kestä, jolloin työkunnan tai muun ryhmän ensimmäiset työntekijät jättävät maanpinnan siihen hetkeen, jolloin he jälleen saapuvat maanpinnalle, on sama kuin 3 artiklan 3 kohdassa on määrätty; työkunnan tai muun työntekijäryhmän järjestyksen sekä käytetyn ajan sekä laskeutuessa että noustessa tulee lisäksi olla suunnilleen samat.

5 artikla.

Tämän artiklan toisessa kohdassa mainitulla ehdolla katsotaan tämän sopimuksen määräykset täytetyiksi, jos sen säännöstelyn mukaan kaivoksessa oloajan määrittelyä varten työntekijän nousu- ja laskuajaksi otetaan punnittu keskiarvo koko maan työkuntien lasku- ja nousuajasta. Tässä tapauksessa aika, joka kuluu siitä kun työkunnan viimeinen työmies jättää maanpinnan, siihen asti, jolloin saman työkunnan ensimmäinen työmies jälleen saapuu maanpinnalle, ei saa missään kaivoksessa ylittää seitsemää tuntia viittätoista minuuttia; kuitenkaan ei mikään sellainen järjestelmä ole sallittu, jonka nojalla erikoisesti työntekijäryhmäksi katsottujen hakkaajien työaika olisi keskimäärin pitempi kuin muiden samaan työkuntaan kuuluvien, maanalaisissa töissä työskentelivien työntekijäin työaika.

Jokaisen jäsenvaltion, joka noudatettuaan tässä artiklassa edellytettyä menettelyä alkaa sittemmin sovelluttaa 3 ja 4 artiklan määräyksiä, on tehtävä tämä muutos samanaikaisesti koko maassa eikä vain jossakin osassa maata.

6 artikla.

1. Työntekijöitä ei ole sallittu pitää maanalaisissa töissä hiilikaivoksissa sunnuntaisin tai laillisina yleisinä juhlapäivinä. Kuitenkin voi kansallinen lainsäädäntö sallia seuraavat poikkeukset 18 vuotta vanhempiin työntekijöihin nähden:

a) töissä, jotka laatunsa puolesta välttämättömästi vaativat keskeytymätöntä työskentelyä;

b) töissä, jotka tarkoittavat kaivoksen tuulettamista, varotoimenpiteitä tuuletuslaitteiden kunnossapitämiseksi ja kaivoksen suojelemiseksi samoinkuin ensiaputoimenpiteitä onnettomuus- ja sairaustapauksissa sekä eläimille annettavaa hoitoa;

c) kaivoksen mittausta koskevissa töissä, kun näitä töitä ei voida suorittaa muina päivinä haittaamatta tai keskeyttämättä työskentelyä;

d) koneissa tai muissa laitteissa suoritettavia välttämättömiä töitä varten, silloin kun on mahdotonta suorittaa näitä töitä kaivoksen säännöllisenä työaikana, samoinkuin muissa kiireellisissä tai poikkeuksellisissa tapauksissa, jotka aiheutuvat työnantajan tahdosta riippumatta.

2. Asianomaisten viranomaisten on ryhdyttävä tarpeellisiin toimenpiteisiin ettei mitään työtä suoriteta sunnuntaisin tai laillisina juhlapäivinä, lukuunottamatta tämän artiklan sallimia poikkeuksia.

3. Tämän artiklan 1 kohdan mukaan sallituista töistä suoritettava palkka on korotettava vähintään 25 % tavallisesta palkasta.

4. Työntekijät, joita suuressa määrin käytetään tämän artiklan 1 kohdassa mainittuihin töihin, ovat oikeutetut joko sitä korvaavaan lepoaikaan tai vastaavaan palkankorotukseen, joka on lisättävä tämän artiklan 3 kohdassa määrättyyn lisäykseen. Kansallisessa lainsäädännössä on määrättävä, miten tätä säännöstä on jokaisessa yksityistapauksessa sovellettava.

7 artikla.

Julkisen viranomaisen antamissa säännöksissä on työntekijöiden oloaika kaivoksissa määrättävä 3, 4 ja 5 artikloissa säädettyä lyhyemmäksi, kun he työskentelevät sellaisilla työmailla, jotka poikkeukselliset lämpösuhteet, kosteus tai muut seikat tekevät erikoisen epäterveellisiksi.

8 artikla.

1. Julkisen viranomaisen säännöksillä voidaan sallia 3, 4, 5 ja 7 artikloissa mainittujen aikarajojen ylittäminen:

a) Onnettomuuden sattuessa tai uhatessa, force majeure-tapauksissa, kun on suoritettava välttämättömiä töitä, jotka kohdistuvat kaivoksen koneisiin, työkaluihin tai laitteisiin tai jotka johtuvat mainittujen koneiden, työkalujen tai laitteiden vahingoittumisesta, vaikkakin siitä johtuisi tilapäinen hiilentuotto, ollen tällainen työajanpidennys sallittu ainoastaan siinä määrin, että vältetään laitoksen säännöllistä toimintaa uhkaava vakava haitta;

b) työntekijöihin nähden, joiden työ laatunsa puolesta välttämättömästi vaatii keskeytymätöntä työskentelyä tai jotka suorittavat teknillisiä töitä, jotka ovat välttämättömiä säännöllisen työskentelyn valmistamiseksi tai lopettamiseksi tai seuraavan työvuoron täysin tehokasta työtä varten ja jotka eivät ole yhteydessä hiilen tuoton tai kuljettamisen kanssa. Tässä kohdassa sallittu työajanpidennys ei saa ylittää puolta tuntia päivässä jokaista tällaista työntekijää kohti, ja säännöllisesti työskentelevissä kaivoksissa mainittujen työntekijäin lukumäärä ei saa koskaan ylittää 5 % kaivoksen vakinaisen henkilökunnan lukumäärästä.

2. Tämän artiklan määräysten nojalla suoritetuista ylityötunneista suoritettava palkka on korotettava vähintään 25 %:lla säännöllisestä palkasta.

9 artikla.

Ulkopuolella 8 artiklan määräystä voi julkinen viranomainen myöntää yritykselle koko maassa oikeuden käyttää työntekijää ylityössä korkeintaan 60 tuntia vuodessa.

Näistä ylityötunneista suoritettava palkka on korotettava vähintään 25 %:lla säännöllisestä palkasta .

10 artikla.

Julkisen viranomaisen 7, 8 ja 9 artikloissa mainittuja säännöksiä laadittaessa on asiasta neuvoteltava asianomaisten työnantaja- ja työntekijäjärjestöjen kanssa.

11 artikla.

Versaillesin sopimuksen 408 artiklan ja muiden rauhansopimusten vastaavien artiklain mukaisesti annettavien vuosiraporttien tulee sisältää kaikki tarpeelliset tiedot niistä toimenpiteistä, joihin on ryhdytty työajan säännöstelemiseksi 3, 4 ja 5 artiklan määräysten mukaisesti. Niiden on sitäpaitsi annettava täydelliset tiedot 7, 8, 9, 12, 13 ja 14 artiklain nojalla laadittujen säännösten sisällöstä ja niiden soveltamisesta.

12 artikla.

Helpottaakseen tämän sopimuksen määräysten soveltamista tulee jokaisen kaivoksen johdon:

a) tiedoittaa näkyvällä ilmoituksella kaivoksen ilmoitustaululla tai muussa sopivassa paikassa tai muilla julkisen viranomaisen hyväksymillä tavoilla ne tunnit, jolloin kunkin työkunnan tai muun ryhmän työntekijäin laskeutumisen ja nousemisen tulee alkaa ja loppua.

Nämä tunnit on julkisen viranomaisen hyväksyttävä ja vahvistettava siten, että kenenkään työntekijän työaika ei ylitä tässä sopimuksessa määrättyjä rajoja ja kun ne kerran on ilmoitettu, voidaan niitä muuttaa ainoastaan julkisen viranomaisen suostumuksella ja sen hyväksymällä tavalla;

b) merkitä luetteloon jokaisen maan kansallisen lainsäädännön määräämällä yhdenmukaisella tavalla, kaikki tämän sopimuksen 8 ja 9 artiklain nojalla suoritetut ylityötunnit.

13 artikla.

Maanalaisiin ruskohiilikaivoksiin sovelletaan tämän sopimuksen 3 ja 4 sekä 6—12 artikloja seuraavin erikoismääräyksin:

a) yhteisten lomahetkien aiheuttamat työnseisahdukset voidaan kansallisen lainsäädännön säätämillä ehdoilla olla sisällyttämättä kaivoksessaoloaikaan, ehdolla, että ne eivät missään tapauksessa ylitä 30 minuuttia työkuntaa kohden. Tämä lupa myönnetään vasta sittenkun julkisella tiedustelulla on jokaisessa eri tapauksessa todettu tällaisen järjestelmän välttämättömyys sekä siitä neuvoteltu asianomaisten työntekijäin edustajain kanssa.

b) 9 artiklassa mainitut ylityötunnit saavat nousta korkeintaan 75 tuntiin vuodessa.

Sitäpaitsi voi asianomainen viranomainen hyväksyä työehtosopimuksia, jotka oikeuttavat käyttämään lisäksi korkeintaan 75 ylityötuntia vuodessa. Näistä lisäylityötunneista on samoin suoritettava korvausta 9 artiklan 2 kohdan mukaisesti. Oikeutta käyttää tällaisia ylityötunteja ei myönnetä kaikille maanalaisille ruskohiilikaivoksille, vaan ainoastaan piireille tai yksityisille kaivoksille, joissa erikoiset tekniliset tai geoloogiset seikat puolustavat niiden käyttämistä.

14 artikla.

Avoimen taivaan alla oleviin hiili- ja ruskohiilikaivoksiin ei sovelleta tämän sopimuksen 3—13 artiklaa.

Kuitenkin ne jäsenvaltiot, jotka ratifioivat tämän sopimuksen, sitoutuvat soveltamaan tällaisiin kaivoksiin Washingtonissa 1919 tehdyn sopimuksen määräyksiä, joiden tarkoituksena on työpäivän rajoittaminen teollisuuslaitoksissa 8 tuntiin päivässä ja 48 tuntiin viikossa, ottaen huomioon, että sanotun sopimuksen 6 artiklan b) kohdan nojalla suoritettujen ylityötuntien määrä ei nouse yli 100 tunnin vuodessa.

Asianomainen viranomainen voi erikoisten asianhaarain vaatiessa, ja ainoastaan silloin, hyväksyä työehtosopimuksia, joiden mukaan yllämainittuun sataan tuntiin vielä voidaan lisätä 100 ylityötuntia vuodessa.

15 artikla.

Tämä sopimus älköön aiheuttako sellaisia muutoksia työaikaa koskevaan kansalliseen lainsäädäntöön, että työntekijöille vakuutetut edut vähenisivät.

16 artikla.

Tämän sopimuksen määräykset voidaan peruuttaa kaikissa maissa hallituksen määräyksestä kansallista turvallisuutta uhkaavissa tapauksissa.

17 artikla.

Tämän sopimuksen viralliset ratifioinnit ovat Versaillesin sopimuksen XIII osan ja muiden rauhansopimusten vastaavien osien määräysten mukaisesti ilmoitettavat kansainliiton pääsihteerille rekisteröitäviksi.

18 artikla.

Tämä sopimus sitoo vain niitä kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltioita, joiden ratifiointi on sihteeristössä rekisteröity.

Se tulee voimaan 6 kuukautta senjälkeen kuin pääsihteeri on rekisteröinyt kahden allamainitun jäsenvaltion ratifioinnit:

Saksa, Belgia, Ranska, Englanti, Alankomaat, Puola ja Tshekkoslovakia.

Senjälkeen tämä sopimus tulee voimaan kuhunkin jäsenvaltioon nähden 6 kuukauden kuluttua siitä päivästä, jolloin sen ratifiointi on rekisteröity.

19 artikla.

Niin pian kuin kahden 18 artiklan 2 kohdassa mainitun kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltion ratifioimiskirjat on sihteeristössä rekisteröity, ilmoittaa kansainliiton pääsihteeri tämän kaikille kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltioille. Hän niinikään ilmoittaa näille jäsenvaltioille niiden ratifioimiskirjain rekisteröinnin, jotka joku järjestön jäsenvaltio myöhemmin ilmoittaa hänelle.

20 artikla.

Jokainen jäsenvaltio, joka on ratifioinut tämän sopimuksen, voi viiden vuoden kuluttua lukien siitä päivästä, jona sopimus ensin tuli voimaan, irtisanoa sen ilmoituksella, joka annetaan kansainliiton pääsihteerille rekisteröitäväksi. Irtisanominen tulee voimaan vasta vuoden kuluttua siitä päivästä lukien, jona se rekisteröitiin sihteeristössä.

Jokainen jäsenvaltio, joka on ratifioinut tämän sopimuksen, eikä yhden vuoden kuluessa edellisessä kohdassa mainitun viisivuotiskauden umpeenkulumisen jälkeen käytä tässä artiklassa säädettyä irtisanomisoikeuttaan, on sidottu sitä seuraavien viiden vuoden ajaksi ja voi sitten tässä artiklassa määrätyillä ehdoilla irtisanoa tämän sopimuksen jokaisen kolmivuotiskauden päätyttyä.

21 artikla.

Viimeistään ennen kolmivuotiskauden päättymistä tämän sopimuksen voimaantulopäivästä lukien, kansainvälisen työtoimiston hallintoneuvoston on otettava konferenssin päiväjärjestykseen kysymyksen tämän sopimuksen muuttamisesta seuraavissa kohdin:

a) mahdollisuus vielä lyhentää 3 artiklan 3 kohdassa mainittua työaikaa;
b) oikeus käyttää 5 artiklassa edellytettyä poikkeuksellista laskemistapaa;
c) mahdollisuus muuttaa 13 artiklan a) ja b) kohtien määräyksiä lyhentämällä työaikaa;
d) mahdollisuus vähentää 14 artiklassa edellytettyjä ylityötunteja.

Jokaisen kymmenvuotiskauden päätyttyä tämän sopimuksen voimaantulopäivästä lukien kansainvälisen työtoimiston hallintoneuvoston tulee esittää kansainväliselle työkonferenssille kertomus tämän sopimuksen sovelluttamisesta ja päättää, onko syytä ottaa konferenssin päiväjärjestykseen kysymys sopimuksen muuttamisesta kokonaan tai osittain.

22 artikla.

Jos konferenssi hyväksyisi uuden sopimuksen, joka muuttaa tämän sopimuksen kokonaan tai osittain, katsotaan se seikka, että joku jäsenvaltio on ratifioinut muutoksia sisältävän uuden sopimuksen, semmoisenaan tämän sopimuksen irtisanomiseksi ilman velvollisuutta noudattaa määräaikaa ylläolevasta 20 artiklasta huolimatta, kuitenkin ehdolla, että muutoksia sisältävä uusi sopimus on tullut voimaan.

Siitä päivästä lukien, jona muutoksia sisältävä uusi sopimus on tullut voimaan, eivät jäsenvaltiot enää saa ratifioida tätä sopimusta.

Kuitenkin jää tämä sopimus nykyisessä muodossaan ja nykyisen sisältöisenä voimaan niihin jäsenvaltioihin nähden, jotka ovat sen ratifioineet, eivätkä ratifioi muutoksia sisältävää uutta sopimusta.

23 artikla.

Tämän sopimuksen ranskan- ja englanninkieliset tekstit ovat molemmat pidettävät alkuperäisinä.

Sopimus alkuperäisillä kielillä.

Projet de convention limitant la durée du travail dans les mines de charbon.

La Conférence générale de l'Organisation internationale du Travail de la Société des Nations,

Convoquée à Genève par le Conseil d'administration du Bureau international du Travail, et s'y étant réunie le 28 mai 1931 en sa quinzième session,

Après avoir décidé d'adopter diverses propositions relatives à la durée du travail dans les mines de charbon, question qui constitue le deuxième point de l'ordre du jour de la session, et

Après avoir décidé que ces propositions prendraient la forme d'un projet de convention internationale,

adopte, ce dix-huitième jour de juin mil neuf cent trente et un, le projet de convention ci-après à ratifier par les Membres de l'Organisation internationale du Travail conformément aux dispositions de la Partie XIII du Traité de Versailles et des Parties correspondantes des autres Traités de Paix.

Article 1.

La présente convention s'applique à toutes les mines de charbon, c'est-à-dire à toute mine d'où il est extrait soit seulement de la houille ou du lignite, soit principalement de la houille ou du lignite en même temps que d'autres minéraux.

Draft convention limiting hours of work in coal mines.

The General Conference of the International Labour Organisation of the League of Nations,

Having been convened at Geneva by the Governing Body of the International Labour Office, and having met in its Fifteenth Session on 28 May 1931, and

Having decided upon the adoption of certain proposals with regard to hours of work in coal mines, which is the second item on the Agenda of the Session, and

Having determined that these proposals shall take the form of a Draft International Convention,

adopts, this eighteenth day of June of the year one thousand nine hundred and thirty-one, the following Draft Convention for ratification by the Members of the International Labour Organisation, in accordance with the provisions of Part XIII of the Treaty of Versailles and of the corresponding Parts of the other Treaties of Peace:

Article 1.

This Convention shall apply to all coal mines, that is to say, to any mine from which only hard coal or lignite, or principally hard coal or lignite together with other minerals, is extracted.

Pour l'application de la présente convention, est considérée comme ''mine de lignite'', toute mine d'où il est extrait un charbon d'âge géologique postérieur au carbonifère.

Article 2.

Pour l'application de la présente convention, est considéré comme ''ouvrier'':

a) Dans les mines souterraines de charbon, toute personne occupée aux travaux souterrains, quelle que soit l'entreprise qui l'emploie et quelle que soit la nature des travaux auxquels elle est employée, à l'exception des personnes occupant un poste de surveillance ou de direction et ne participant normalement à aucun travail manuel;

b) Dans les mines de charbon à ciel ouvert, toute personne occupée directement ou indirectement à l'extraction du charbon, à l'exception des personnes occupant un poste de surveillance ou de direction et ne participant normalement à aucun travail manuel.

Article 3.

La durée du travail dans les mines souterraines de houille consiste dans la durée de présence dans la mine, déterminée de la manière suivante:

1. Est considérée comme durée de présence dans une mine souterraine, la période comprise entre le moment où l'ouvrier entre dans la cage pour descendre et le moment où il en sort, la remonte effectuée.

2. Dans les mines où l'entrée a lieu par galerie, sera considéré comme durée de présence dans la mine le temps qui s'écoule entre le moment où l'ouvrier franchit l'entrée de la galerie d'accès et celui où il est de retour à la surface.

3. Dans aucune mine souterraine de houille, la durée de présence de chaque ouvrier dans la mine ne pourra excéder sept heures quarante-cinq minutes par jour.

For the purpose of this Convention, the term ''lignite mine'' shall mean any mine from which coal of a geological period subsequent to the carboniferous period is extracted.

Article 2.

For the purpose of this Convention, the term ''worker'' shall mean:

(a) In underground coal mines, any person occupied underground, by whatever employer and on whatever kind of work he may be employed, except persons engaged in supervision or management who do not ordinarily perform manual work;

(b) In open coal mines, any person employed directly or indirectly in the extraction of coal, except persons engaged in supervision or management who do not ordinarily perform manual work.

Article 3.

Hours of work in underground hard coal mines shall mean the time spent in the mine, calculated as follows:

1. Time spent in an underground mine shall mean the period between the time when the worker enters the cage in order to descend and the time when he leaves the cage after re-ascending.

2. In mines where access is by an adit the time spent in the mine shall mean the period between the time when the worker passes through the entrance of the adit and the time of his return to the surface.

3. In no underground hard coal mine shall the time spent in the mine by any worker exceed seven hours and forty-five minutes in the day.

Article 4.

Les prescriptions de la présente convention seront considérées comme remplies si la durée comprise entre le moment où les premiers ouvriers du poste ou d'un groupe quelconque quittent la surface et celui où ils regagnent la surface est la même que celle fixée au paragraphe 3 de l'article 3. L'ordre et la durée, tant de la descente que de la remonte d'un poste ou d'un groupe quelconque d'ouvriers, devront, en outre, être sensiblement les mêmes.

Article 4.

The provisions of this Convention shall be deemed to be complied with if the period between the time when the first workers of the shift or of any group leave the surface and the time when they return to the surface is the same as that laid down in paragraph 3 of Article 3. The order of and the time required for the descent and ascent of a shift and of any group of workers shall, moreover, be approximately the same.

Article 5.

Sous réserve des dispositions du deuxième alinéa du présent article, les prescriptions de la présente convention seront considérées comme remplies si la législation nationale prescrit qu'en vue du calcul de la durée de présence dans la mine, la descente ou la remonte des ouvriers soit calculée d'après la durée moyenne pondérée de descente ou de remonte de tous les postes d'ouvriers de l'ensemble du pays. Dans ce cas, la période comprise entre le moment où le dernier ouvrier du poste quitte la surface et celui où le premier ouvrier du même poste regagne la surface, ne devra dans aucune mine dépasser sept heures quinze minutes; toutefois, il ne pourra être autorisé aucun système de réglementation en vertu duquel la durée moyenne du travail des abatteurs considérés comme une catégorie d'ouvriers serait supérieure à celle des autres catégories d'ouvriers du même poste occupés aux travaux souterrains.

Tout Membre qui, ayant pratiqué la méthode prévue au présent article, appliquerait ultérieurement les dispositions des articles 3 et 4, devra réaliser ce changement simultanément dans l'ensemble du pays et non pas dans une partie du pays.

Article 5.

Subject to the provisions of the second paragraph of this Article, the provisions of this Convention shall be deemed to be complied with if the national laws or regulations prescribe that for calculating the time spent in the mine the descent or ascent of the workers is to be calculated according to the weighted average duration of the descent or ascent of all shifts of workers in the whole country. In this case, the period between the time when the last worker of the shift leaves the surface and the time when the first worker of the same shift returns to the surface shall not in any mine exceed seven hours and fifteen minutes; provided that no method of regulation shall be permitted by which the hewers as a class of workers would on the average work longer hours than the other classes of underground workers in the same shift.

Any Member which, having applied the method laid down in this Article, subsequently applies the provisions of Articles 3 and 4 shall make the change simultaneously for the whole country and not for any part thereof.

Article 6.

1. Les ouvriers ne devront pas être occupés aux travaux souterrains dans les mines de charbon le dimanche ou les jours de fête légales. Toutefois, la législation nationale pourra autoriser les exceptions suivantes pour les ouvriers âgés de plus de dix-huit ans:

a) pour les travaux qui, par leur nature, sont nécessairement continus;

b) pour les travaux relatifs à l'aérage de la mine, à la prévention de dommages aux installations d'aérage et à la protection de la mine, ainsi que pour les travaux de premiers secours en cas d'accident et de maladie, et les soins à donner aux animaux;

c) pour les travaux d'arpentage des mines, lorsque ces travaux ne peuvent être effectués les autres jours sans interruption ou dérangement apporté à l'exploitation;

d) pour les travaux urgents relatifs aux machines et autres installations, lorsqu'il est impossible de les exécuter pendant la période de fonctionnement normal de l'exploitation, ainsi que dans les autres cas urgents ou exceptionnels qui se produisent indépendamment de la volonté de l'exploitant.

2. Les autorités compétentes prendront les mesures nécessaires pour qu'aucun travail ne soit effectué le dimanche ou les jours de fêtes légales, en dehors des exceptions autorisées par le présent article.

3. Les travaux autorisés en vertu du paragraphe 1 du présent article seront rémunérés à un taux majoré d'au moins 25 pour cent par rapport au salaire normal.

4. Les ouvriers qui sont occupés dans une large mesure à des travaux visés au paragraphe 1 du présent article devront bénéficier soit d'une période de repos compensateur, soit d'une majoration de salaire adéquate s'ajoutant à celle qui est stipulée au paragraphe 3 du présent article. Les

Article 6.

1. Workers shall not be employed on underground work in coal mines on Sundays and legal public holidays. National laws or regulations may, however, authorise the following exceptions for workers over 18 years of age:

(a) For work which, owing to its nature, must be carried on continuously;

(b) For work in connection with the ventilation of the mine and the prevention of damage to the ventilation apparatus, safety work, work in connection with first aid in the case of accident and sickness, and the care of animals;

(c) For survey work in so far as this cannot be done on other days without interrupting or disturbing the work of the undertaking;

(d) For urgent work in connection with machinery and other appliances which cannot be carried out during the regular working time of the mine, and in other urgent or exceptional cases which are outside the control of the employer.

2. The competent authorities shall take appropriate measures for ensuring that no work is done on Sundays and legal public holidays except as authorised by this Article.

3. Work permitted under paragraph 1 of this Article shall be paid for at not less than one-and-a-quarter times the regular rate.

4. Workers who are engaged to any considerable extent on work permitted under paragraph 1 of this Article shall be assured either a compensatory rest period or an adequate extra payment in addition to the rate specified in paragraph 3 of this Article. The detailed application of

détails de l'application de cette disposition seront réglés par la législation nationale.

this provision shall be regulated by national laws or regulations.

Article 7.

Des règlements de l'autorité publique fixeront une durée de présence dans la mine, plus courte que celle prescrite aux articles 3, 4 et 5, pour les ouvriers occupés dans les chantiers que des conditions anormales de température, d'humidité ou autres rendraient particulièrement insalubres.

Article 7.

Lower maxima than those specified in Articles 3, 4 and 5 shall be laid down by regulations made by public authority for workers in workplaces which are rendered particularly unhealthy by reason of abnormal conditions of temperature, humidity or other cause.

Article 8.

1. Des règlements de l'autorité publique pourront autoriser un dépassement des limites fixées aux articles 3, 4, 5 et 7:

a) En cas d'accident survenu ou imminent, en cas de force majeure ou de travail urgent à effectuer aux machines, à l'outillage ou aux installations de la mine résultant d'avaries survenues aux dites machines, au dit outillage ou aux dites installations, même si une production accidentelle de charbon en résulte, mais uniquement dans la mesure nécessaire pour éviter qu'une gêne sérieuse ne soit apportée a la marche normale de l'exploitation;

b) Pour des ouvriers affectés à des travaux qui, par leur nature, sont nécessairement continus, ou à des occupations techniques qui sont indispensables à la préparation ou à l'achèvement régulier de l'exploitation ou à sa reprise en plein travail par un poste suivant et qui ne sont pas liées à la production ou au transport du charbon. Pour chacun de ces ouvriers, la prolongation autorisée aux termes de ce paragraphe ne pourra excéder une demi-heure par jour, et, dans le cas de mines en exploitation normale, le nombre d'ouvriers ainsi visés ne devra jamais dépasser 5 pour cent de l'effectif total du personnel de la mine.

Article 8.

1. Regulations made by public authority may provide that the hours specified in Articles 3, 4, 5 and 7 may be exceeded:

(a) In case of accident, actual or threatened, in case of *force majeure,* or in case of urgent work to be done to machinery, plant or equipment on the mine as a result of a breakdown of such machinery, plant or equipment, even if coal production is thereby incidentally involved, but only so far as may be necessary to avoid serious interference with the ordinary working of the mine;

(b) For workers employed on operations which by their nature must be carried on continuously or on technical work, in so far as their work is necessary for preparing or terminating work in the ordinary way or for a full resumption of work on the next shift, provided, however, that this shall not refer to the production or transport of coal. The additional time authorised by this paragraph shall not exceed half an hour on any day for any individual worker, and in the case of all mines in normal operation the number of workers concerned shall at no time exceed 5 per cent of the total number of persons employed at the mine.

2. Les heures supplémentaires effectuées en vertu des dispositions du présent article seront rémunérées à un taux majoré d'au moins 25 pour cent par rapport au salaire normal.

Article 9.

Des règlements de l'autorité publique pourront, en dehors des dispositions de l'article 8, mettre soixante heures supplémentaires au maximum par an à la disposition des entreprises pour l'ensemble du pays.

Ces heures supplémentaires seront rémunérées à un taux majoré d'au moins 25 pour cent par rapport au salaire normal.

Article 10.

Les règlements mentionnés aux articles 7, 8 et 9 seront pris après consultation des organisations patronales et ouvrières intéressées.

Article 11.

Les rapports annuels à fournir conformément à l'article 408 du Traité de Versailles et aux articles correspondants des autres Traités de Paix devront contenir tous les renseignements nécessaires sur les mesures prises pour réglementer la durée du travail en conformité des articles 3, 4 et 5. Ils devront fournir, en outre, des renseignements complets sur les règlements pris en vertu des articles 7, 8, 9, 12, 13 et 14 et sur leur application.

Article 12.

En vue de faciliter l'application des dispositions de la présente convention, la direction de chaque mine devra:

2. Overtime worked in accordance with the provisions of this Article shall be paid for at not less than one-and-a-quarter times the regular rate.

Article 9.

Regulations made by public authority may, in addition to the provisions of Article 8, put not more than sixty hours' overtime in the year at the disposal of undertakings throughout the country as a whole.

This overtime shall be paid for at not less than one-and-a-quarter times the regular rate.

Article 10.

The regulations mentioned in Articles 7, 8 and 9 shall be made by public authority after consultation with the organisations of employers and workers concerned.

Article 11.

The annual Reports to be submitted under Article 408 of the Treaty of Versailles and the corresponding Articles of the other Treaties of Peace shall contain all information as to the action taken to regulate the hours of work in accordance with the provisions of Article 3, 4 and 5. They shall also furnish complete information concerning the regulations made under Articles 7, 8, 9, 12, 13 and 14 and concerning their enforcement.

Article 12.

In order to facilitate the enforcement of the provisions of this Convention, the management of every mine shall be required:

a) faire connaître au moyen d'affiches apposées d'une manière apparente sur le carreau de la mine ou en tout autre lieu convenable, ou selon tout autre mode approuvé par l'autorité publique, les heures auxquelles doivent commencer et se terminer la descente et la remonte des ouvriers soit du poste, soit d'un groupe quelconque.

L'horaire prévu sera approuvé par l'autorité publique et fixé de façon que la durée de présence de chaque ouvrier ne dépasse pas les limites prescrites par la présente convention, et une fois notifié, il ne pourra être modifié qu'avec l'approbation de l'autorité publique selon le mode et la forme d'avis approuvés par elle.

b) inscrire sur un registre, selon un mode uniforme déterminé par la législation nationale, toutes les prolongations effectuées en vertu des articles 8 et 9.

(a) To notify by means of notices conspicuously posted at the pithead or in some other suitable place, or by such other method as may be approved by the public authority, the hours at which the workers of each shift or group shall begin to descend and shall have completed the ascent.

These hours shall be approved by the public authority and be so fixed that the time spent in the mine by each worker shall not exceed the limits prescribed by this Convention. When once notified, they shall not be changed except with the approval of the public authority and by such notice and in such manner as may be approved by the public authority.

(b) To keep a record in the form prescribed by national laws or regulations of all additional hours worked under Articles 8 and 9.

Article 13.

Dans les mines souterraines de lignite, les articles 3 et 4 et les articles 6 à 12 de la présente convention s'appliquent sous réserve des dispositions suivantes:

a) Dans les conditions prévues par la législation nationale, l'autorité compétente peut permettre que les pauses collectives entraînant un arrêt de la production ne soient pas comprises dans la durée de présence dans la mine, à condition que ces pauses n'exèdent en aucun cas une durée de trente minutes par poste. Cette permission ne sera accordée qu'après que la nécessité d'appliquer un tel système aura été établie par une enquête officielle dans chaque cas particulier et après consultation des représentants des travailleurs intéressés.

b) Le nombre des heures supplémentaires prévu à l'article 9 pourra être porté à soixante-quinze au maximum par an.

Article 13.

In underground lignite mines Articles 3 and 4 and Articles 6 to 12 of this Convention shall apply subject to the following provisions:

(a) In accordance with such conditions as may be prescribed by national laws or regulations, the competent authority may permit collective breaks involving a stoppage of production not to be included in the time spent in the mine, provided that such breaks shall in no case exceed thirty minutes for each shift. Such permission shall only be given after the necessity for such a system has been established by official investigation in each individual case, and after consultation with the representatives of the workers concerned.

(b) The number of hours overtime provided for in Article 9 may be increased to not more than seventy-five hours a year.

En outre, l'autorité compétente peut admettre des conventions collectives qui prévoient soixante-quinze autres heures supplémentaires au maximum par an. Ces heures doivent être également rémunérées au taux prévu par le deuxième alinéa de l'article 9. Elles ne peuvent être admises pour l'ensemble des mines souterraines de lignite, mais seulement pour des districts ou des mines particuliers où des conditions techniques ou géologiques spéciales les justifient.

Article 14.

Dans les mines à ciel ouvert de houille et de lignite, les articles 3 à 13 de la présente convention ne sont pas applicables. Toutefois, les Membres qui ratifient la présente convention s'engagent à appliquer à ces mines les dispositions de la convention de Washington de 1919 tendant à limiter à huit heures par jour et à quarante-huit heures par semaine le nombre des heures de travail dans les établissements industriels, sous réserve que le nombre des heures supplémentaires pouvant être effectuées en vertu de l'article 6, alinéa *b)* de la dite convention n'excédera pas cent par an. Au cas où des besoins particuliers l'exigent, et dans ce cas seulement, l'autorité compétente peut autoriser des conventions collectives qui prévoient l'addition, aux cent heures susmentionnées, de cent autres heures au plus par an.

Article 15.

Rien dans cette convention n'aura pour effet de modifier les législations nationales relatives aux heures de travail, dans le sens d'un amoindrissement des garanties qu'elles accordent aux travailleurs.

Article 16.

L'application des dispositions de la présente convention peut être suspendue

In addition, the competent authority may approve collective agreements which provide for not more than seventy-five hours further overtime a year. Such further overtime shall likewise be paid for at the rate prescribed in Article 9, paragraph 2. It shall not be authorised generally for all underground lignite mines, but only in the case of individual districts or mines where it is required on account of special technical or geological conditions.

Article 14.

In open hard coal and lignite mines Articles 3 to 13 of this Convention shall not be applicable. Nevertheless, Members which ratify this Convention undertake to apply to these mines the provisions of the Washington Convention of 1919 limiting the hours of work in industrial undertakings to eight in the day and forty-eight in the week, provided that the amount of overtime which may be worked in virtue of Article 6, paragraph *(b)*, of the said Convention shall not exceed one hundred hours a year. Where special needs so require, and only in such cases, the competent authority may approve collective agreements which provide for an increase of the aforesaid one hundred hours by not more than a further hundred hours a year.

Article 15.

Nothing in this Convention shall have the effect of altering national laws or regulations with regard to hours of work so as to lessen the guarantees thereby afforded to the workers.

Article 16.

The operation of the provisions of this Convention may be suspended in any

dans tout pays par le Gouvernement en cas d'événement présentant un danger pour la sécurité nationale.

Article 17.

Les ratifications officielles de la présente convention dans les conditions prévues à la Partie XIII du Traité de Versailles et aux Parties correspondantes des autres Traités de Paix seront communiquées au Secrétaire général de la Société des Nations et par lui enregistrées.

Article 18.

La présente convention ne liera que les Membres de l'Organisation internationale du Travail dont la ratification aura été enregistrée au Secrétariat.

Elle entrera en vigueur six mois après que les ratifications de deux des Membres suivants auront été enregistrées par le Secrétaire général de la Société des Nations: Allemagne, Belgique, France, Grande-Bretagne, Pays-Bas, Pologne, Tchécoslovaquie.

Par la suite, cette convention entrera en vigueur pour chaque Membre six mois après la date où sa ratification aura été enregistrée.

Article 19.

Aussitôt que les ratifications de deux des Membres mentionnés au deuxième alinéa de l'article 18 auront été enregistrées au Secrétariat, le Secrétaire général notifiera ce fait à tous les Membres de l'Organisation internationale du Travail. Il leur notifiera également l'enregistrement des ratifications qui lui seront ultérieurement communiquées par tous autres Membres de l'Organisation.

country by the Government in the event of emergency endangering the national safety.

Article 17.

The formal ratifications of this Convention under the conditions set forth in Part XIII of the Treaty of Versailles and in the corresponding Parts of the other Treaties of Peace shall be communicated to the Secretary-General of the League of Nations for registration.

Article 18.

This Convention shall be binding only upon those Members of the International Labour Organisation whose ratifications have been registered with the Secretariat.

It shall come into force six months after the date on which the ratifications of two of the following Members have been registered by the Secretary-General of the League of Nations: Belgium, Czechoslovakia, France, Germany, Great Britain, Netherlands and Poland.

Thereafter the Convention shall come into force for any Member six months after the date on which its ratification has been registered.

Article 19.

As soon as the ratifications of two of the Members mentioned in the second paragraph of Article 18 have been registered with the Secretariat, the Secretary-General of the League of Nations shall so notify all the Members of the International Labour Organisation. He shall likewise notify them of the registration of ratifications which may be communicated subsequently by other Members of the Organisation.

Article 20.

Tout Membre ayant ratifié la présente convention peut la dénoncer à l'expiration d'une période de cinq années après la date de la mise en vigueur initiale de la convention, par un acte communiqué au Secrétaire général de la Société des Nations, et par lui enregistré. La dénonciation ne prendra effet qu'une année après avoir été enregistrée au Secrétariat.

Tout Membre ayant ratifié la présente convention qui, dans le délai d'une année après l'expiration de la période de cinq années mentionnée au paragraphe précédent, ne fera pas usage de la faculté de dénonciation prévue par le présent article, sera lié pour une nouvelle période de cinq années et par la suite pourra dénoncer la présente convention à l'expiration de chaque période de trois années dans les conditions prévues au présent article.

Article 20.

A Member which has ratified this Convention may denounce it after the expiration of five years from the date on which the Convention first comes into force, by an act communicated to the Secretary-General of the League of Nations for registration. Such denunciation shall not take effect until one year after the date on which it is registered with the Secretariat.

Each Member which has ratified this Convention and which does not, within the year following the expiration of the period of five years mentioned in the preceding paragraph, exercise the right of denunciation provided for in this Article, will be bound for another period of five years and, thereafter, may denounce this Convention at the expiration of each period of three years under the terms provided for in this Article.

Article 21.

Au plus tard avant l'expiration d'un délai de trois ans après l'entrée en vigueur de la présente convention, le Conseil d'administration du Bureau international du Travail inscrira à l'ordre du jour de la Conférence la question de la revision de la présente convention sur les points suivants:

a) possibilité d'une nouvelle réduction de la durée du travail visée par l'article 3, paragraphe 3;

b) faculté de recourir à la méthode exceptionnelle de calcul prévue à l'article 5;

c) possibilité d'une modification des dispositions de l'article 13, paragraphes *a)* et *b)* dans le sens d'une réduction de la durée du travail;

d) possibilité d'une réduction du nombre des heures supplémentaires prévues à l'article 14.

Article 21.

At the latest within three years from the coming into force of this Convention the Governing Body of the International Labour Office shall place on the Agenda of the Conference the question of the revision of this Convention on the following points:

(a) The possibility of a further reduction in the hours of work provided for in paragraph 3 of Article 3;

(b) The right to have recourse to the exceptional method of calculation laid down in Article 5;

(c) The possibility of modifying the provisions of Article 13, paragraphs *(a)* and *(b)*, in the direction of a reduction of the hours of work;

(d) The possibility of a reduction in the amount of overtime provided for in Article 14.

En outre, à l'expiration de chaque période de dix années à compter de l'entrée en vigueur de la présente convention, le Conseil d'administration du Bureau international du Travail devra présenter à la Conférence générale un rapport sur l'application de la présente convention et décidera s'il y a lieu d'inscrire à l'ordre du jour de la Conférence la question de sa revision totale ou partielle.

Moreover, at the expiration of each period of ten years after the coming into force of this Convention, the Governing Body of the International Labour Office shall present to the General Conference a report on the working of this Convention and shall consider the desirability of placing on the Agenda of the Conference the question of its revision in whole or in part.

Article 22.

Au cas où la Conférence générale adopterait une nouvelle convention portant revision totale ou partielle de la présente convention, la ratification par un Membre de la nouvelle convention portant revision entraînerait de plein droit dénonciation de la présente convention sans condition de délai nonobstant l'article 20 ci-dessus, sous réserve que la nouvelle convention portant revision soit entrée en vigueur.

A partir de la date de l'entrée en vigueur de la nouvelle convention portant revision, la présente convention cesserait d'être ouverte à la ratification des Membres.

La présente convention demeurerait toutefois en vigueur dans sa forme et teneur pour les Membres qui l'auraient ratifiée et qui ne ratifieraient pas la nouvelle convention portant revision.

Article 22.

Should the Conference adopt a new Convention revising this Convention in whole or in part, the ratification by a Member of the new revising Convention shall *ipso jure* involve denunciation of this Convention without any requirement of delay, notwithstanding the provisions of Article 20 above, if and when the new revising Convention shall have come into force.

As from the date of the coming into force of the new revising Convention, the present Convention shall cease to be open to ratification by the Members.

Nevertheless, this Convention shall remain in force in its actual form and content for those Members which have ratified it but have not ratified the revising Convention.

Article 23.

Les textes français et anglais de la présente convention feront foi l'un et l'autre.

Article 23.

The French and English texts of this Convention shall both be authentic.

IV. Sopimusehdotus, joka koskee lasten alinta ikää pääsyä varten muihin kuin teollisiin töihin.

Kansainliiton kansainvälisen työjärjestön yleinen konferenssi,

aloitettuaan kansainvälisen työtoimiston hallintoneuvoston kokoonkutsumana Genèveen huhtikuun 12 päivänä 1932 kuudennentoista istuntokautensa, ja

päätettyään hyväksyä erinäisiä esityksiä, jotka koskevat lasten alinta ikää pääsyä varten muihin kuin teollisiin töihin, mikä asia sisältyi kolmanteen ohjelmakysymykseen istuntokauden päiväjärjestyksessä, sekä

päätettyään, että nämä esitykset saisivat kansainvälisen sopimusehdotuksen muodon,

hyväksyy tänä huhtikuun 30 päivänä 1932 allaolevan sopimusehdotuksen kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltioiden ratifioitavaksi Versaillesin rauhansopimuksen XIII osan ja muiden rauhansopimusten vastaavien osien määräysten mukaisesti:

1 artikla.

1. Tätä sopimusta sovelletaan kaikkiin töihin, joita ei ole säännöstelty seuraavissa, kansainvälisen työkonferenssin ensimmäisessä, toisessa ja kolmannessa istunnossaan hyväksymissä sopimuksissa:

Sopimus, joka koskee lasten alinta ikää pääsyä varten teollisuustyöhön (Washington, 1919);

Sopimus, joka koskee lasten alinta ikää pääsyä varten merityöhön (Genua, 1920);

Sopimus, joka koskee lasten alinta ikää pääsyä varten maataloustyöhön (Genève, 1921);

Kussakin maassa on asianomaisen viranomaisen, neuvoteltuaan asianomaisten tärkeimpien työnantaja- ja työntekijäjärjestöjen kanssa, määrättävä raja tämän sopimuksen ja yllämainittujen kolmen sopimuksen soveltamisalan välillä.

2. Tätä sopimusta ei ole sovellettava:

a) avomerikalastukseen;

b) teknillisten ja ammatillisten koulujen työhön, mikäli tämä on luonteeltaan pääasiallisesti oppityötä, ei tavoita kaupallista voittoa sekä on julkisen viranomaisen säännöstelemä, hyväksymä ja valvoma.

3. Kussakin maassa asianomaisella viranomaisella on valta jättää tämän sopimuksen ulkopuolelle:

a) työ yrityksissä, joissa työskentelevät ainoastaan työnantajan perheen jäsenet, kuitenkin ehdolla, että tämä työ ei ole vahingollista, sopimatonta tai vaarallista jäljempänä olevan 3 ja 5 artiklain tarkoittamassa mielessä;

b) perheen jäsenten suorittamat taloustyöt omassa perheessä.

2 artikla.

Lapsia, jotka eivät ole täyttäneet 14 vuotta tai jotka ovat sivuuttaneet tämän iän, mutta kansallisen lainsäädännön nojalla vielä ovat kansakoulua koskevan oppivelvollisuuden alaisia, älköön alempana mainittuja poikkeuksia lukuunottamatta, käytettäkö mihinkään niistä töistä, joihin tätä sopimusta sovelletaan.

3 artikla.

1. Kaksitoista vuotta täyttäneitä lapsia voidaan ulkopuolella vahvistettujen koulu-

tuntien käyttää keveisiin töihin ehdolla, että nämä työt:

a) eivät vahingoita heidän terveyttään tai heidän säännöllistä kehitystään;

b) eivät ole sen laatuisia, että ne haittaavat heidän työskentelyään koulussa tai heidän kykyään käyttää hyväkseen siellä annettua opetusta;

c) eivät ylitä kahta tuntia päivässä, ei koulu- eikä lupapäivinä, ja että päivittäisten sekä koulu- että keveisiin töihin käytettyjen tuntien kokonaismäärä ei missään tapauksessa saa ylittää seitsemää tuntia päivässä.

2. Keveät työt on kiellettävä:

a) sunnuntaisin ja laillisina julkisina juhlapäivinä;

b) yöllä, s. o. vähintään kahtenatoista perättäisenä tuntina, käsittäen ajan kello 20:stä kello 8:aan.

3. Neuvoteltuaan asianomaisten tärkeimpien työnantaja- ja työntekijäjärjestöjen kanssa kansallisessa lainsäädännössä:

a) on määriteltävä, mitä töitä voidaan pitää keveinä töinä tämän artiklan tarkoittamassa mielessä;

b) määrättävä ne pääehdot, jotka vaaditaan ennenkuin lapsia saadaan käyttää keveisiin töihin.

4. Yllämainitun 1 momentin a) kohdassa mainituilla ehdoilla:

a) kansallinen lainsäädäntö voi määritellä sallitut työt ja niiden päivittäisen työajan pituuden loma-aikoina 2 artiklassa mainittuja lapsia varten, jotka ovat ylittäneet neljätoista ikävuotta;

b) niissä maissa, joissa ei ole mitään määräyksiä pakollisesta oppivelvollisuudesta, työaika keveissä töissä ei saa ylittää neljää ja puolta tuntia päivässä.

4 artikla.

Kansallinen lainsäädäntö voi taiteellisia ja tieteellisiä sekä opetustarkoituksia varten, henkilökohtaisesti myönnettävällä luvalla, myöntää poikkeuksia tämän sopimuksen 2 ja 3 artiklain määräyksistä, ja sallia lasten esiintyä julkisissa näytännöissä sekä ottaa osaa näyttelijöinä tai statisteina elokuvafilmejä otettaessa.

Kuitenkin on huomattava:

a) ettei mitään poikkeuksia ole myönnettävä käyttöä varten, joka on vaarallinen jäljempänä olevan 5 artiklan tarkoittamassa mielessä, kuten sirkus-, variete- ja kabarettinäytäntöjä varten;

b) että on vahvistettava ankarat ehdot lasten terveyden, ruumiillisen kehityksen ja moraalin suojelemiseksi ja jotta heille taattaisiin hyvä kohtelu, kohtuullinen lepo ja mahdollisuus jatkaa opintojaan;

c) lapsia, joille tässä artiklassa säädetyillä ehdoilla on myönnetty lupa työskennellä, ei saa pitää työssä yöllä jälkeen kello 24.

5 artikla.

Kansallisen lainsäädännön on vahvistettava korkeampi ikäraja tai korkeammat ikärajat, kuin tämän sopimuksen 2 artiklassa mainitaan, nuorten henkilöiden käyttöä varten työhön, joka laadultaan tai olosuhteiden vuoksi, joissa sitä suoritetaan, on vaarallista sitä suorittavien henkilöiden hengelle, terveydelle tai siveellisyydelle.

6 artikla.

Kansallisen lainsäädännön on vahvistettava korkeampi ikäraja tai korkeammat ikärajat kuin tämän sopimuksen 2 artiklassa mainitaan nuorten henkilöiden käyttöä varten kiertäviin kaupustelutoimiin, joita harjoitetaan yleisillä teillä, julkisilla paikoilla tai julkisissa laitoksissa, tai vakinaisiin toimiin myymälöiden ulkopuolella oleviin tavaranäyttelyihin tai kiertäviin ammatteihin, kun näitä toimia suoritetaan olosuhteissa, jotka vaativat korkeamman työhönpääsyiän vahvistamista.

7 artikla.

Tämän sopimuksen määräysten tehokkaan soveltamisen turvaamiseksi kansallisen lainsäädännön:

a) on määrättävä sopiva järjestelmä julkista tarkastusta ja valvontaa varten;

b) on määrättävä sopivia toimenpiteitä niiden, määrättyä ikää nuorempien henkilöiden henkilöllisyyden toteamisen ja valvonnan helpoittamiseksi, jotka työskentelevät 6 artiklassa mainituissa toimissa ja ammateissa;

c) on säädettävä rangaistuksia tämän sopimuksen määräysten toimeenpanemista koskevan lainsäädännön rikkomisesta.

8 artikla.

Versaillesin sopimuksen 408 artiklan ja muiden rauhansopimusten vastaavien artiklain edellyttämissä vuosiraporteissa on annettava täydelliset tiedot tämän sopimuksen määräysten soveltamista koskevasta lainsäädännöstä. Näiden ilmoitusten tulee m. m. sisältää:

a) luettelo niistä erilaatuisista toimista, jotka kansallinen lainsäädäntö pitää keveinä töinä 3 artiklan tarkoittamassa mielessä;

b) luettelo niistä erilaatuisista toimista, joihin nähden kansallinen lainsäädäntö, ylläolevien 5 ja 6 artiklan mukaisesti, on vahvistanut korkeamman kuin 2 artiklassa määrätyn työhönpääsyiän;

c) täydelliset tiedot niistä olosuhteista, joissa poikkeuksia 2 ja 3 artiklan säädöksistä on sallittu edelläolevan 4 artiklan perusteella.

9 artikla.

Tämän sopimuksen 2, 3, 4, 5, 6 ja 7 artiklan määräyksiä ei sovelleta Intiassa. Kuitenkin Intiassa:

1) Kymmentä vuotta nuorempien lasten käyttö töissä on kiellettävä.

Kuitenkin taiteellisia, tieteellisiä ja opetustarkoituksia varten kansallinen lainsäädäntö voi, henkilökohtaisesti annettavalla luvalla, myöntää poikkeuksia yllämainituista määräyksistä ja sallia lasten esiintyä julkisissa näytännöissä ja ottaa osaa näytteli-jöinä tai statisteina elokuvafilmejä otettaessa.

Mikäli kansallisessa lainsäädännössä lasten ikäraja tehtaissa, jotka eivät käytä mekaanista käyttövoimaa eivätkä ole Intian tehdaslain alaisia, vahvistettaisiin korkeammaksi kuin kymmenen vuotta, täten vahvistettu työhön pääsyikä näihin tehtaisiin on asetettava kymmenen vuoden ikärajan sijaan tätä kohtaa sovellettaessa.

2. Neljäätoista vuotta nuorempia henkilöitä ei voida käyttää missään ei-teollisissa töissä, jotka asianomainen viranomainen, neuvoteltuaan tärkeimpien työnantaja- ja työntekijäjärjestöjen kanssa, on katsonut vaarallisiksi hengelle, terveydelle tai siveellisyydelle.

3. Kansallisessa lainsäädännössä on vahvistettava korkeampi ikäraja kuin kymmenen vuotta nuorten henkilöiden käyttämiseksi kiertävään kaupusteluun kaduilla tai yleisissä paikoissa tai laitoksissa, tai vakinaisiin toimiin myymälöiden ulkopuolella oleviin tavaranäyttelyihin tai kiertäviin ammatteihin, kun asianhaarat vaativat korkeamman työhönpääsyiän vahvistamista.

4. Kansallisen lainsäädännön on annettava määräyksiä tämän artiklan säädösten soveltamiseksi ja varsinkin rangaistusten määräämiseksi tämän sopimuksen määräysten toimeenpanemista koskevan lainsäädännön rikkomisesta.

5. Asianomaisten viranomaisten on viisivuotisen ajanjakson kuluttua tämän artiklan määräysten toimeenpanemista koskevien lakien julkaisemisesta lukien otettava kokonaan uudelleen harkittavaksi tilanne tässä artiklassa määrätyn minimi-iän korottamiseksi; tämän uuden harkinnan tulee kohdistua kaikkiin tämän artiklan määräyksiin.

Mikäli Intiassa vahvistettaisiin laki, jossa säädettäisiin pakollinen oppivelvollisuus neljäntoista vuoden ikään saakka, lakkaa tämä artikla olemasta voimassa, ja senjälkeen on sovellettava Intiassa 2, 3, 4, 5, 6 ja 7 artiklaa.

10 artikla.

Tämän sopimuksen viralliset ratifioinnit ovat Versaillesin sopimuksen XIII osan ja muiden rauhansopimusten vastaavien osien määräysten mukaisesti ilmoitettavat kansainliiton pääsihteerille rekisteröitäväksi.

11 artikla.

Tämä sopimus sitoo vain niitä kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltioita, joiden ratifiointi on sihteeristössä rekisteröity.

Se tulee voimaan 12 kuukautta senjälkeen kuin pääsihteeri on rekisteröinyt kahden jäsenvaltion ratifioinnit.

Senjälkeen tämä sopimus tulee voimaan kuhunkin jäsenvaltioon nähden 12 kuukauden kuluttua siitä päivästä, jolloin sen ratifiointi on rekisteröity.

12 artikla.

Niin pian kuin kahden kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltion ratifioimiskirjat on sihteeristössä rekisteröity, ilmoittaa kansainliiton pääsihteeri tämän kaikille kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltioille. Hän niinikään ilmoittaa näille jäsenvaltioille niiden ratifioimiskirjain rekisteröinnin, jotka joku järjestön jäsenvaltio myöhemmin ilmoittaa hänelle.

13 artikla.

Jokainen jäsenvaltio, joka on ratifioinut tämän sopimuksen, voi kymmenen vuoden kuluttua, lukien siitä päivästä, jona sopimus alkuaan tuli voimaan, irtisanoa sen ilmoituksella, joka annetaan kansainliiton pääsihteerille rekisteröitäväksi. Irtisanominen tulee voimaan vasta vuoden kuluttua siitä päivästä lukien, jona se rekisteröitiin sihteeristössä.

Jokainen jäsenvaltio, joka on ratifioinut tämän sopimuksen, eikä yhden vuoden kuluessa edellisessä kohdassa mainitun kymmenvuotiskauden umpeenkulumisen jälkeen käytä tässä artiklassa säädettyä irtisanomisoikeuttaan, on sidottu sitä seuraavien viiden vuoden ajaksi ja voi sitten tässä artiklassa määrätyillä ehdoilla irtisanoa tämän sopimuksen jokaisen viisivuotiskauden päätyttyä.

14 artikla.

Jokaisen kymmenvuotiskauden päätyttyä tämän sopimuksen voimaantulopäivästä lukien kansainvälisen työtoimiston hallintoneuvosto esittää työkonferenssille kertomuksen tämän sopimuksen sovelluttamisesta ja päättää, onko syytä ottaa konferenssin päiväjärjestykseen kysymys sen muuttamisesta kokonaan tai osittain.

15 artikla.

Jos kansainvälinen konferenssi hyväksyy uuden sopimuksen, joka muuttaa tämän sopimuksen kokonaan tai osittain, katsotaan se seikka, että joku jäsenvaltio on ratifioinut muutoksia sisältävän uuden sopimuksen, semmoisenaan tämän sopimuksen irtisanomiseksi ilman velvollisuutta noudattaa määräaikaa ylläolevasta 13 artiklasta huolimatta, kuitenkin ehdolla, että muutoksia sisältävä uusi sopimus on tullut voimaan.

Siitä päivästä lukien, jona muutoksia sisältävä uusi sopimus on tullut voimaan, eivät jäsenvaltiot enää saa ratifioida tätä sopimusta.

Kuitenkin jää tämä sopimus nykyisessä muodossaan ja nykyiseltä sisällöltään voimaan niihin jäsenvaltioihin nähden, jotka ovat sen ratifioineet, eivätkä ratifioi muutoksia sisältävää uutta sopimusta.

16 artikla.

Tämän sopimuksen ranskan- ja englanninkieliset tekstit ovat molemmat pidettävät alkuperäisinä.

Sopimus alkuperäisillä kielillä.

Projet de convention concernant l'âge d'admission des enfants aux travaux non industriels.

La Conférence générale de l'Organisation internationale du Travail de la Société des Nations,

Convoquée à Genève par le Conseil d'administration du Bureau international du Travail, et s'y étant réunie le 12 avril 1932, en sa seizième session,

Après avoir décidé d'adopter diverses propositions relatives à l'âge d'admission des enfants au travail dans les professions non industrielles, question qui constitue le troisième point de l'ordre du jour de la session, et

Après avoir décidé que ces propositions prendraient la forme d'un projet de convention internationale,

adopte, ce trentième jour d'avril mil neuf cent trente-deux, le projet de convention ci-après à ratifier par les Membres de l'Organisation internationale du Travail conformément aux dispositions de la Partie XIII du Traité de Versailles et des Parties correspondantes des autres Traités de Paix:

Article 1.

1) La présente convention s'applique à tout travail ne faisant pas l'objet de la réglementation prévue par les conventions

Draft convention concerning the age for admission of children to non-industrial employment.

The General Conference of the International Labour Organisation of the League of Nations,

Having been convened at Geneva by the Governing Body of the International Labour Office, and having met in its Sixteenth Session on 12 April 1932, and

Having decided upon the adoption of certain proposals with regard to the age for admission of children to employment in non-industrial occupations, which is the third item on the Agenda of the Session, and

Having determined that these proposals shall take the form of a draft international convention,

adopts, this thirtieth day of April of the year one thousand nine hundred and thirty-two the following Draft Convention for ratification by the Members of the International Labour Organisation, in accordance with the provisions of Part XIII of the Treaty of Versailles and of the corresponding Parts of the other Treaties of Peace:

Article 1.

(1) This Convention shall apply to any employment not dealt with in the following Conventions adopted by the International

suivantes adoptées respectivement par la Conférence internationale du Travail à ses première, deuxième et troisième sessions:

Convention fixant l'âge minimum d'admission des enfants aux travaux industriels (Washington, 1919);

Convention fixant l'âge minimum d'admission des enfants au travail maritime (Gênes, 1920);

Convention concernant l'âge d'admission des enfants au travail dans l'agriculture (Genève, 1921).

Dans chaque pays, l'autorité compétente, après consultation des principales organisations patronales et ouvrières intéressées, déterminera la ligne de démarcation entre le champ d'application de la présente convention et celui des trois conventions susmentionnées.

2) La présente convention ne s'appliquera pas:

a) à la pêche maritime;

b) au travail dans les écoles techniques et professionnelles, à la condition qu'il présente un caractère essentiellement éducatif, n'ait pas pour objet un bénéfice commercial et qu'il soit limité, approuvé et contrôlé par l'autorité publique.

3) Dans chaque pays, l'autorité compétente aura la faculté d'exclure de l'application de la présente convention:

a) l'emploi dans les établissements où sont seuls occupés les membres de la famille de l'employeur, à la condition que cet emploi ne soit pas nuisible, préjudiciable ou dangereux au sens des articles 3 et 5 ci-dessous;

b) le travail domestique dans la famille par les membres de cette famille.

Article 2.

Les enfants de moins de quatorze ans ou ceux qui, ayant dépassé cet âge, sont encore soumis à l'obligation scolaire primaire en vertu de la législation nationale, ne pourront être occupés à aucun des travaux

Labour Conference at its First, Second and Third Sessions respectively:

Convention fixing the minimum age for admission of children to industrial employment (Washington, 1919);

Convention fixing the minimum age for admission of children to employment at sea (Genoa, 1920);

Convention concerning the age for admission of children to employment in agriculture (Geneva, 1921).

The competent authority in each country shall, after consultation with the principal organisations of employers and workers concerned, define the line of division which separates the employments covered by this Convention from those dealt with in the three aforesaid Conventions.

(2) This Convention shall not apply to:

(*a*) employment in sea-fishing;

(*b*) work done in technical and professional schools, provided that such work is essentially of an educative character, is not intended for commercial profit, and is restricted, approved and supervised by public authority.

(3) It shall be open to the competent authority in each country to exempt from the application of this Convention:

(*a*) employment in establishements in which only members of the employer's family are employed, except employment which is harmful, prejudicial or dangerous within the meaning of Articles 3 and 5 of this Convention;

(*b*) domestic work in the family performed by members of that family.

Article 2.

Children under fourteen years of age, or children over fourteen years who are still required by national laws or regulations to attend primary school, shall not be employed in any employment to which this

auxquels s'applique la présente convention, sous réserve des dispositions ci-après.

Article 3.

1) Les enfants âgés de douze ans accomplis pourront, en dehors des heures fixées pour la fréquentation scolaire, être occupés à des travaux légers, sous réserve que ces travaux:

a) ne soient pas nuisibles à leur santé ou à leur développement normal;

b) ne soient pas de nature à porter préjudice à leur assiduité à l'ecole ou à leur faculté de bénéficier de l'instruction qui y est donnée;

c) n'excèdent pas deux heures par jour, aussi bien les jours de classe que les jours de vacances, le nombre total quotidien des heures consacrées à l'école et aux travaux légers ne devant en aucun cas dépasser sept.

2) Les travaux légers seront prohibés:

a) les dimanches et jours de fête publique légale;

b) pendant la nuit, c'est-à-dire pendant un intervalle d'au moins douze heures consécutives comprenant la période entre huit heures du soir et huit heures du matin.

3) Après consultation des pricipales organisations patronales et ouvrières intéressées, la législation nationale:

a) déterminera quels sont les genres de travaux qui peuvent être considérés comme travaux légers au sens du présent article;

b) prescrira les garanties préliminaires à remplir avant que les enfants ne puissent être employés à des travaux légers.

4) Sous réserve des dispositions de l'alinéa *a)* du paragraphe 1 ci-dessus:

a) la législation nationale pourra déterminer les travaux permis et leur durée journalière, pour la période des vacances des enfants ayant dépassé quatorze ans, visés à l'article 2;

Convention applies except as hereinafter otherwise provided.

Article 3.

(1) Children over twelve years of age may, outside the hours fixed for school attendance, be employed on light work:

(*a*) which is not harmful to their health or normal development;

(*b*) which is not such as to prejudice their attendance at school or their capacity to benefit from the instruction there given; and

(*c*) the duration of which does not exceed two hours per day on either school days or holidays, the total number of hours spent at school and on light work in no case to exceed seven per day.

(2) Light work shall be prohibited:

(*a*) on Sundays and legal public holidays;

(*b*) during the night, that is to say during a period of at least twelve consecutive hours comprising the interval between 8 p.m. and 8 a.m.

(3) After the principal organisations of employers and workers concerned have been consulted, national laws or regulations shall:

(*a*) specify what forms of employment may be considered to be light work for the purpose of this Article;

(*b*) prescrite the preliminary conditions to be complied with as safeguards before children may be employed in light work.

(4) Subject to the provisions of subparagraph (*a*) of paragraph (1) above,

(*a*) national laws or regulations may determine work to be allowed and the number of hours per day to be worked during the holiday time of children referred to in Article 2 who are over fourteen years of age;

b) dans les pays où n'existe aucune disposition relative à la fréquentation scolaire obligatoire, la durée des travaux légers ne devra pas dépasser quatre heures et demie par jour.

Article 4.

Dans l'intérêt de l'art, de la science ou de l'enseignement, la législation nationale pourra, par le moyen d'autorisations individuelles, accorder des dérogations aux dispositions des articles 2 et 3 de la présente convention, afin de permettre à des enfants de paraître dans tous spectacles publics, ainsi que de participer comme acteurs ou figurants dans des prises de vue cinématographiques.

Toutefois,

a) aucune dérogation ne sera accordée dans le cas d'un emploi dangereux au sens de l'article 5 ci-dessous, notamment pour des spectacles de cirque, variétés et cabarets;

b) des garanties strictes seront établies en vue de sauvegarder la santé, le développement physique et la moralité des enfants, de leur assurer de bons traitements, un repos convenable et la continuation de leur instruction;

c) les enfants autorisés à travailler dans les conditions prévues au présent article ne devront pas travailler après minuit.

Article 5.

La législation nationale fixera un âge ou des âges supérieurs à ceux qui sont mentionnés à l'article 2 de la présente convention pour l'admission des jeunes gens et adolescents à tout emploi qui, par sa nature ou les conditions dans lesquelles il est rempli, est dangereux pour la vie, la santé ou la moralité des personnes qui y sont affectées.

Article 6.

La législation nationale fixera un âge ou des âges supérieurs à ceux qui sont men-

(*b*) in countries where no provision exists relating to compulsory school attendance, the time spent on light work shall not exceed four and a half hours per day.

Article 4.

In the interests of art, science or education, national laws or regulations may, by permits granted in individual cases, allow exceptions to the provisions of Articles 2 and 3 of this Convention in order to enable children to appear in any public entertainment or as actors or supernumeraries in the making of cinematographic films;

Provided that:

(*a*) no such exception shall be allowed in respect of employment which is dangerous within the meaning of Article 5, such as employment in circuses, variety shows or cabarets;

(*b*) strict safeguards shall be prescribed for the health, physical development and morals of the children, for ensuring kind treatment of them, adequate rest, and the continuation of their education;

(*c*) children to whom permits are granted in accordance with this Article shall not be employed after midnight.

Article 5.

A higher age or ages than those referred to in Article 2 of this Convention shall be fixed by national laws or regulations for admission of young persons and adolescents to any employment which, by its nature, or the circumstances in which it is to be carried on, is dangerous to the life, health or morals of the persons employed in it.

Article 6.

A higher age or ages than those referred to in Article 2 of this Convention shall be

tionnés à l'article 2 de la présente convention pour l'admission des jeunes gens et adolescents aux emplois dans le commerce ambulant sur la voie publique ou dans les établissements et lieux publics, aux emplois permanents à des étalages extérieurs, ou aux emplois dans les professions ambulantes, lorsque ces emplois sont exercés dans des conditions qui justifient qu'un âge plus élevé soit fixé.

Article 7.

En vue d'assurer l'application effective des dispositions de la présente convention, la législation nationale:

a) prévoira un système approprié d'inspection et de contrôle officiels;

b) prévoira des mesures appropriées pour faciliter l'identification et le contrôle des personnes au-dessous d'un âge déterminé occupées dans les emplois et professions visés à l'article 6;

c) établira des pénalités pour réprimer les infractions à la législation donnant effet aux dispositions de la présente convention.

Article 8.

Les rapports annuels prévus par l'article 408 du Traité de Versailles et les articles correspondants des autres Traités de Paix donneront des renseignements complets sur la législation donnant effet aux dispositions de la présente convention. Ces renseignements contiendront notamment:

a) une liste des genres d'emplois que la législation nationale qualifie de travaux légers au sens de l'article 3;

b) une liste des genres d'emplois pour lesquels, conformément aux articles 5 et 6, la législation nationale a fixé des âges d'admission plus élevés que ceux établis par l'article 2;

c) des renseignements complets sur les conditions dans lesquelles les dérogations

fixed by national laws or regulations for admission of young persons and adolescents to employment for purposes of itinerant trading in the streets or in places to which the public have access, to regular employment at stalls outside shops or to employment in itinerant occupations, in cases where the conditions of such employment require that a higher age should be fixed.

Article 7.

In order to ensure the due enforcement of the provisions of this Convention, national laws or regulations shall:

(*a*) provide for an adequate system of public inspection and supervision;

(*b*) provide suitable means for facilitating the identification and supervision of persons under a specified age engaged in the employments and occupations covered by Article 6;

(*c*) provide penalties for breaches of the laws or regulations by which effect is given to the provisions of this Convention.

Article 8.

There shall be included in the annual reports to be submitted under Article 408 of the Treaty of Versailles and the corresponding Articles of the other Treaties of Peace full information concerning all laws and regulations by which effect is given to the provisions of this Convention, including;

(*a*) a list of the forms of employment which national laws or regulations specify to be light work for the purpose of Article 3;

(*b*) a list of the forms of employment for which, in accordance with Articles 5 and 6, national laws or regulations have fixed ages for admission higher than those laid down in Article 2;

(*c*) full information concerning the circumstances in which exceptions to the

aux articles 2 et 3 sont autorisées en vertu de l'article 4.

Article 9.

Les dispositions des articles 2, 3, 4, 5, 6 et 7 de la présente convention ne s'appliqueront pas à l'Inde. Mais dans l'Inde:

1) L'emploi des enfants de moins de dix ans sera interdit.

Toutefois, dans l'intérêt de l'art, de la science ou de l'enseignement, la législation nationale pourra, au moyen d'autorisations individuelles, accorder des dérogations à la disposition ci-dessus, afin de permettre à des enfants de paraître dans tous spectacles publics ainsi que de participer comme acteurs ou figurants dans des prises de vue cinématographiques.

En outre, au cas où l'âge d'admission des enfants dans les manufactures n'employant pas de force motrice et qui ne sont pas régies par la loi indienne sur les manufactures viendrait à être fixé par la législation nationale au-dessus de dix ans, l'âge ainsi prescrit pour l'admission au travail dans ces manufactures sera substitué à l'âge de dix ans aux fins de l'application du présent paragraphe.

2) Les personnes de moins de quatorze ans ne pourront être occupées à aucun des travaux non industriels que l'autorité compétente, après consultation des principales organisations d'employeurs et de travailleurs intéressées, pourrait déclarer dangereux pour la vie, la santé ou la moralité.

3) La législation nationale fixera un âge supérieur à dix ans pour l'admission des jeunes gens et adolescents aux emplois dans le commerce ambulant sur la voie publique ou dans les établissements et lieux publics, aux emplois permanents à des étalages extérieurs, ou aux emplois dans les professions ambulantes, lorsque ces emplois sont exercés dans des conditions qui justifient qu'un âge plus élévé soit fixé.

provisions of Articles 2 and 3 are permitted in accordance with the provisions of Article 4.

Article 9.

The provisions of Articles 2, 3, 4, 5, 6 and 7 of this Convention shall not apply to India, but in India:

(1) the employment of children under ten shall be prohibited:

Provided that in the interests of art, science or education, national laws or regulations may, by permits, granted in individual cases, allow exceptions to the above provision in order to enable children to appear in any public entertainment or as actors or supernumeraries in the making of cinematographic films.

Provided also that should the age for the admission of children to factories not using power which are not subject to the Indian Factories Act be fixed by national laws or regulations at an age exceeding ten, the age so prescribed for admission to such factories shall be substituted for the age of ten for the purpose of this paragraph.

(2) Persons under fourteen years of age shall not be employed in any non-industrial employment which the competent authority, after consultation with the principal organisations of employers and workers concerned, may declare to involve danger to life, health or morals.

(3) An age above ten shall be fixed by national laws or regulations for admission of young persons and adolescents to employment for purposes of itinerant trading in the streets or in places to which the public have access, to regular employment at stalls outside shops or to employment in itinerant occupations, in cases where the conditions of such employment require that a higher age should be fixed.

4) La législation nationale prévoira des mesures pour l'application des dispositions du présent article et, en particulier, établira des pénalités pour réprimer les infractions à la législation donnant effet aux dispositions du présent article.

5) L'autorité compétente devra, après une période de cinq ans à compter de la promulgation des lois donnant effet aux dispositions de la présente convention, réexaminer complètement la situation en vue de relever des âges minima prescrits à la présente convention, nouvel examen qui s'appliquera à toutes les dispositions du présent article.

S'il était établi, dans l'Inde, une législation rendant la fréquentation scolaire obligatoire jusqu'à l'âge de quatorze ans, le présent article cesserait d'être applicable et les articles 2, 3, 4, 5, 6 et 7 deviendraient alors applicables à l'Inde.

Article 10.

Les ratifications officielles de la présente convention dans les conditions prévues à la Partie XIII du Traité de Versailles et aux Parties correspondantes des autres Traités de Paix seront communiquées au Secretaire général de la Société des Nations et par lui enregistrées.

Article 11.

La présente convention ne liera que les Membres de l'Organisation internationale du Travail dont la ratification aura été enregistrée au Secrétariat.

Elle entrera en vigueur douze mois après que les ratifications de deux Membres auront été enregistrées par le Secrétaire général.

Par la suite, cette convention entrera en vigueur pour chaque Membre douze mois après la date où sa ratification aura été enregistrée.

(4) National laws or regulations shall provide for the due enforcement of the provisions of this Article and in particular shall provide penalties for breaches of the laws or regulations by which effect is given to the provisions of this Article.

(5) The competent authority shall, after a period of five years from the date of passing of legislation giving effect to the provisions of this Convention, review the whole position with a view to increasing the minimum age prescribed in this Convention, such review to cover the whole of the provisions of this Article.

Should legislation be enacted in India making attendance at school compulsory until the age of fourteen this Article shall cease to apply, and Articles 2, 3, 4, 5, 6 and 7 shall thenceforth be applicable to India.

Article 10.

The formal ratifications of this Convention under the conditions set forth in Part XIII of the Treaty of Versailles and in the corresponding Parts of the other Treaties of Peace shall be communicated to the Secretary-General of the League of Nations for registration.

Article 11.

This Convention shall be binding only upon those Members whose ratifications have been registered with the Secretariat.

It shall come into force twelve months after the date on which the ratifications of two Members of the International Labour Organisation have been registered with the Secretary-General.

Thereafter, this Convention shall come into force for any Member twelwe months after the date on which its ratification has been registered.

Article 12.

Aussitôt que les ratifications de deux Membres de l'Organisation internationale du Travail auront été enregistrées au Secrétariat, le Secrétaire général de la Société des Nations notifiera ce fait à tous les Membres de l'Organisation internationale du Travail. Il leur notifiera également l'enregistrement des ratifications qui lui seront ultérieurement communiquées par tous les autres Membres de l'Organisation.

Article 13.

Tout Membre ayant ratifié la présente convention peut la dénoncer à l'expiration d'une période de dix années après la date de la mise en vigueur initiale de la convention, par un acte communiqué au Secrétaire général de la Société des Nations, et par lui enregistré. La dénonciation ne prendra effet qu'une année après avoir été enregistrée au Secrétariat.

Tout Membre ayant ratifié la présente convention qui, dans le délai d'une année après l'expiration de la période de dix années mentionnée au paragraphe précédent, ne fera pas usage de la faculté de dénonciation prévue par le présent article, sera lié pour une nouvelle période de cinq années, et, par la suite, pourra dénoncer la présente convention à l'expiration de chaque période de cinq années dans les conditions prévues au présent article.

Article 14.

A l'expiration de chaque période de dix années à compter de l'entrée en vigueur de la présente convention, le Conseil d'administration du Bureau international du Travail devra présenter à la Conférence générale un rapport sur l'application de la présente convention et décidera s'il y a lieu d'inscrire à l'ordre du jour de la Conférence la question de sa revision totale ou partielle.

Article 12.

As soon as the ratification of two Members of the International Labour Organisation have been registered with the Secretariat, the Secretary-General of the League of Nations shall so notify all the Members of the International Labour Organisation. He shall likewise notify them of the registration of ratifications which may be communicated subsequently by other Members of the Organisation.

Article 13.

A Member which has ratified this Convention may denounce it after the expiration of ten years from the date on which the Convention first comes into force, by an act communicated to the Secretary-General or the League of Nations for registration. Such denunciation shall not take effect until one year after the date on which it is registered with the Secretariat.

Each Member which has ratified this Convention and which does not, within the year following the expiration of the period of ten years mentioned in the preceding paragraph, exercise the right of denunciation provided for in this Article, will be bound for another period of five years and, thereafter, may denounce this Convention at the expiration of each period of five years under the terms provided for in this Article.

Article 14.

At the expiration of each period of ten years after the coming into force of this Convention, the Governing Body of the International Labour Office shall present to the General Conference a report on the working of this Convention and shall consider the desirability of placing on the Agenda of the Conference the question of its revision in whole or in part.

Article 15.

Au cas où la Conférence générale adopterait une nouvelle convention portant revision totale ou partielle de la présente convention, la ratification par un Membre de la nouvelle convention portant revision entraînerait de plein droit dénonciation de la présente convention sans condition de délai nonobstant l'article 13 ci-dessus, sous réserve que la nouvelle convention portant revision soit entrée en vigueur.

A partir de la date de l'entrée en vigueur de la nouvelle convention portant revision, la présente convention cesserait d'être ouverte à la ratification des Membres.

La présente convention demeurerait toutefois en vigueur dans sa forme et teneur pour les Membres qui l'auraient ratifiée et qui ne ratifieraient pas la nouvelle convention portant revision.

Article 16.

Les textes français et anglais de la présente convention feront foi l'un et l'autre.

Article 15.

Should the Conference adopt a new Convention revising this Convention in whole or in part, the ratification by a Member of the new revising Convention shall *ipso jure* involve denunciation of this Convention without any requirement of delay, notwithstanding the provisions of Article 13 above if and when the new revising Convention shall have come into force.

As from the date of the coming into force of the new revising Convention, the present Convention shall cease to be open to ratification by the Members.

Nevertheless, this Convention shall remain in force in its actual form and content for those Members which have ratified it but have not ratified the revising Convention.

Article 16.

The French and English texts of this Convention shall both be authentic.

V. Sopimusehdotus, joka koskee alusten lastauksessa tai purkamisessa työskentelevien työntekijäin suojelemista tapaturmilta.

(Muutettu v. 1932.)

Kansainliiton kansainvälisen työjärjestön yleinen konferenssi,

alotettuaan kansainvälisen työtoimiston hallintoneuvoston kokoonkutsumana Genèveen huhtikuun 12 päivänä 1932 kuudennentoista istuntokautensa, ja

päätettyään hyväksyä erinäisiä esityksiä, jotka tarkoittavat alusten lastauksessa tai purkamisessa työskentelevien työntekijäin suojelemista tapaturmilta koskevan, työkonferenssin kahdennessatoista istunnossaan hyväksymän sopimuksen osittaista muuttamista, mikä asia sisältyi neljänteen ohjelmakysymykseen istuntokauden päiväjärjestyksessä, sekä

päättettyään, että nämä esitykset saisivat kansainvälisen sopimusehdotuksen muodon,

hyväksyy tänä huhtikuun 27 päivänä 1932 allaolevan sopimusehdotuksen kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltioiden ratifioitavaksi Versaillesin rauhansopimuksen XIII osan ja muiden rauhansopimusten vastaavien osien määräysten mukaisesti:

1 artikla.

Tässä sopimuksessa,

1) tarkoitetaan „työllä'' kaikkea sitä työtä tai työn osaa, joka maalla tai aluksessa suoritetaan jokaisen meri- tai sisävesiliikenteessä käytetyn aluksen, paitsi sota-aluksen, lastauksessa tai purkamisessa meri- tai sisävesisatamassa, satama-altaassa, laivasillalla, laiturilla tai muussa samanlaisessa paikassa, jossa tällaisia töitä suoritetaan; ja

2) „työntekijällä'' tarkoitetaan jokaista sellaisessa työssä käytettävää henkilöä.

2 artikla.

Kaikki säännöllisesti käytetyt kulkutiet, jotka menevät satama-altaan, laivasillan, laiturin tai muun sellaisen paikan kautta ja joita työntekijäin on käytettävä mennäkseen työpaikkaan, missä töitä suoritetaan, tai sieltä palatakseen, sekä kaikki tällaiset työpaikat maalla on pidettävä asianomaisessa kunnossa, niitä käyttävien työntekijäin turvallisuutta silmälläpitäen.

Erikoisesti on huomioonotettava:

1) että kaikki maalla olevat työpaikat ja kaikki lähimmältä yleiseltä tieltä niihin johtavien edellämainittujen kulkuteiden vaaralliset osat turvallisesti ja tehokkaasti valaistaan;

2) että laivasillat ja laiturit pidetään niin vapaana tavaroista, että pääsy 3 artiklassa mainituille kulkuvälineille on esteetön;

3) että jos laivasillan tai laiturin ulkoreunaan on jätetty tilaa, tämä tila pidetään vähintään 90 cm (3 jalkaa) leveänä ja vapaana kaikista muista esteistä paitsi kiinteistä rakenteista ja käytössä olevista laitteista ja välineistä;

4) että sikäli kuin liikenne ja työskentely sallii,

a) kaikki näiden kulkuteiden ja työpaikkojen vaaralliset kohdat (esimerkiksi vaaralliset katkeamat, kulmat ja reunat ovat varustettavat sopivilla, vähintään 75 cm (2 jalkaa 6 tuumaa) korkeilla kaiteilla;

b) siltojen, arkkujen ja allasporttien yli johtavat vaaralliset käytävät ovat varustettavat molemmin puolin vähintään 75 cm (2 jalkaa 6 tuumaa) korkeilla kaiteilla, mitkä molemmissa päissä ovat jatkettavat riittävän pitkälle, kumminkaan ei yli 4.5 m (5 yardia).

5) Tämän artiklan 4 kohdassa säädetyt mittamääräykset, mikäli ne koskevat tätä sopimusta ratifioitaessa käytännössä olevia laitteita, katsotaan täytetyiksi, kun todella käytännössäolevat mittasuhteet eivät alita enemmän kuin 10 % mainitussa 4 kohdassa mainittuja mittoja.

3 artikla.

1) Kun alus on töiden suoritusta varten kiinnitettynä laituriin tai toisen aluksen sivuun, on työntekijäin käytettäväksi asetettava turvalliset kulkuvälineet niinä aikoina, jolloin heidän on alukseen tultava tai sieltä poistuttava, elleivät olosuhteet ole sellaiset, että työntekijäin turvallisuus, vaikka erityisiä laitteita ei ole, ei joudu aiheettomasti vaaralle alttiiksi.

2) Tällaisten kulkuvälineiden tulee olla:

a) milloin käytännössä kohtuudella voidaan vaatia, aluksen sivuporras, kulkusilta tai muu sellainen laite;

b) muissa tapauksissa tikapuut.

3) Tämän artiklan 2) kohdan a) momentissa mainittujen välineiden tulee olla vähintään 55 cm (22 tuumaa) leveät ja niin lujasti kiinnitetyt, etteivät ne pääse siirtymään; niiden kaltevuuskulma ei saa olla liian jyrkkä ja ne on rakennettava laadultaan hyvistä sekä hyvässä kunnossa olevista aineista; ne ovat koko pituudeltaan varustettava molemminpuolisella lujalla kaiteella, jonka nettokorkeus on vähintään 82 cm (2 jalkaa 9 tuumaa) tai aluksen sivuporrasta käytettäessä, yhtä korkealla kaiteella portaan toisella puolella, mikäli aluksen kylki riittävästi suojaa portaan toisen sivun.

Sellaisia, edellämainittua laatua olevia laitteita, jotka ovat käytännössä tätä sopimusta ratifioitaessa, saadaan edelleenkin käyttää:

a) siihen asti kunnes kaiteet uudistetaan, jos laitteet on varustettu molemmin puolin kaiteella, jonka nettokorkeus on vähintään 80 cm (2 jalkaa 8 tuumaa);

b) kahden vuoden aikana tämän sopimuksen ratifioinnista lukien, jos ne on varustettu molemmin puolin kaiteella, jonka nettokorkeus on vähintään 75 cm (2 jalkaa 6 tuumaa).

4) Tämän artiklan 2) kohdan b) momentissa mainitun tikapuun tulee olla kyllin pitkä ja kestävä sekä sopivasti kiinnitetty.

5) a) Poikkeuksia tämän artiklan määräyksistä voivat asianomaiset viranomaiset myöntää, jos heidän mielestään artiklassa määrätyt laitteet eivät ole työntekijäin turvallisuudelle välttämättömät.

b) Tämän artiklan määräyksiä ei sovelleta lastaustelineisiin tai lastaussiltoihin, milloin niitä käytetään yksinomaan työn suoritukseen.

6) Työntekijäin ei tule käyttää eikä heitä ole vaadittava käyttämään muita kuin tässä artiklassa määrättyjä tai sallittuja kulkuvälineitä.

4 artikla.

Milloin työntekijäin on työn suorittamista varten vesitse mentävä alukseen tai sieltä samoin palattava, on määrättävä sopivia toimenpiteitä heidän turvallisen kuljetuksensa varmentamiseksi, samoin kuin ne ehdot, jotka tällaiseen kuljetukseen käytettävän aluksen tulee täyttää.

5 artikla.

1) Milloin työntekijäin on tehtävä työtä lastiruumassa, jonka syvyys kansilinjasta ruuman pohjaan on yli 1.5 metriä (5 jal-

kaa), tulee heidän käytettäväkseen kannelta ruumaan asettaa turvallisia kulkuvälineitä.

2) Tällaisena kulkuvälineenä on tavallisesti tikapuu, jota ei kuitenkaan ole pidettävä turvallisena, ellei se täytä seuraavia vaatimuksia:

a) anna jalalle tukea, jolloin astuimen ja sen takana olevan tilan tulee yhteensä olla vähintään 11.5 cm (4 1/2 tuumaa) ja astuimen leveys vähintään 25 cm (10 tuumaa) sekä siinä ole tukevaa kädensijaa;

b) tikapuuta ei ole sovitettava kauemmaksi kannen alle kuin on kohtuullista, jotta se ei olisi haittana luukkuaukeamassa;

c) tikapuun jatkona on luukun kehyksessä laitteet varmaa käden- ja jalansijaa varten (esimerkiksi astuimet tai syvennykset); joiden kanssa tikapuu on samassa linjassa;

d) jos edellisessä kohdassa mainitut laitteet antavat jalalle tuen, joka lisättynä näiden laitteiden takana olevalla tilalla on yhteensä vähintään 11.5 cm (4 1/2 tuumaa) ja joka on vähintään 25 cm (10 tuumaa) leveä;

e) jos alempien kansien välillä on eri tikapuut, nämä tikapuut ovat, mikäli mahdollista, ylemmältä kannelta johtavien tikapuiden kanssa samassa linjassa.

Jos tikapuita ei voida, aluksen rakennetta silmälläpitäen, kohtuudella vaatia, olkoon asianomaisella viranomaisella oikeus sallia muitakin kulkuvälineitä käytettävän ehdolla, että ne soveltuvissa kohdin täyttävät tässä artiklassa tikapuista määrätyt ehdot.

Niissä aluksissa, jotka ovat olemassa tätä sopimusta ratifioitaessa, pidetään tämän artiklan a) ja d) kohdissa mainitut mittamääräykset tyydyttävinä siksi kunnes tikapuut ja laitteet uusitaan, jos todella käytännössä olevat mittasuhteet eivät alita enempää kuin 10 % a) ja d) kohdissa mainittuja mittasuhteita.

3) Luukun kehyksen luo on jätettävä riittävä tila esteetöntä pääsyä varten kulkuvälineille.

4) Akselitunnelit ovat molemmin puolin varustettavat asianmukaisilla käden- ja jalansijoilla.

5) Jos kannettoman aluksen ruumassa on käytettävä tikapuita, on se, joka on ottanut työn suorittaakseen, velvollinen hankkimaan tarvittavat tikapuut. Tikapuun yläpään tulee kiinnittämistä varten olla varustettu koukuilla tai muilla varmoilla kiinnityslaitteilla.

6) Työntekijäin ei tule käyttää eikä heitä ole vaadittava käyttämään muita kuin tässä artiklassa määrättyjä tai sallittuja kulkuvälineitä.

7) Alukset, jotka ovat olemassa tätä sopimusta ratifioitaessa, ovat korkeintaan neljän vuoden aikana ratifioimispäivästä lukien vapautetut täyttämästä tämän artiklan 2) kohdan a) ja b) momentin mittavaatimuksia sekä 4) kohdan määräyksiä.

6 artikla.

Niinkauan kuin työntekijät ovat aluksessa työtä suorittamassa, jokainen lastiruuman luukkuaukeama, johon työntekijät voivat päästä, ja jonka syvyys kansilinjasta ruuman pohjaan on yli 1.5 m (5 jalkaa) ja jota ei suojaa 75 cm (2 jalkaa 6 tuumaa) kannen yli kohoava luukunkehys, on jollei sen kautta kuljeteta tavaroita, hiiliä tai muita tarveaineita, varustettava lujalla 90 cm (3 jalkaa) korkealla kaiteella, tai se on turvallisesti suljettava. Kansallisessa lainsäädännössä on määrättävä, onko tämän artiklan määräyksiä sovellettava aterioiden ja muiden lyhyiden työnkeskeytysten aikana.

Samanlaisiin toimenpiteisiin on tarvittaessa ryhdyttävä kaikkien muiden kannessa olevien aukkojen suojaamiseksi, jotka voivat olla työntekijöille vaarallisia.

7 artikla.

Kun aluksessa suoritetaan töitä, on aluksen johtavat kulkuvälineet ja kaikki ne paikat aluksessa, joissa työntekijät työskentelevät, tai mihin heitä työn suorituksen

yhteydessä saatetaan määrätä, tehokkaasti valaistava.

Valaistus on niin järjestettävä, ettei se tuota työntekijäin turvallisuudelle vaaraa eikä häiritse muitten alusten kulkua.

8 artikla.

Työntekijäin turvallisuutta silmälläpitäen, heidän poistaessaan tai paikoilleen asettaessaan luukunkansia ja luukun peittämisessä käytettyjä pelkkoja,

1) on luukunkannet ja luukun peittämisessä käytetyt pituus- ja poikkipelkat pidettävä hyvässä kunnossa;

2) on luukunkannet varustettava niiden kokoa ja painoa vastaavilla kädensijoilla, mikäli ei luukkujen tai luukunkansien rakenne ole sellainen, että kädensijat ovat tarpeettomat;

3) on luukun peittämisessä käytettävät pituus- ja poikkipelkat varustettava niiden poistamista ja paikoilleen asettamista varten sellaisilla sopivilla laitteilla, ettei työntekijäin ole pakko nousta näille laitteille sovittaessaan niitä paikoilleen;

4) on kaikki luukunkannet sekä pituus- ja poikkipelkat, elleivät ne ole vaihdettavia, varustettava selvillä merkeillä osoittamaan, mille kannelle ja mihin luukkuun ne kuuluvat, sekä niiden paikan luukussa;

5) ei luukunkansia ole käytettävä lastaustelineiden rakentamiseen lastin käsittelyssä eikä mihinkään muuhun tarkoitukseen, joka voi niitä vahingoittaa.

9 artikla.

On ryhdyttävä sellaisiin sopiviin toimenpiteisiin, ettei mitään nostokonetta tai sen yhteydessä käytettyä kiinteää tai irtainta laitetta käytetä työhön maalla tai aluksessa, ellei se ole täysin luotettavassa kunnossa.

Erikoisesti on huomioonotettava:

1) ennenkuin mainitut koneet ja kansallisen lainsäädännön mukaan niiden tarpeisiin kuuluvana pidettävät aluksessa olevat kiinteät laitteet sekä niiden yhteydessä käytetyt ketjut ja vaijeriköydet otetaan käytäntöön, kansallisen viranomaisen hyväksymän pätevän henkilön on ne säädetyssä järjestyksessä tarkastettava ja koetettava sekä todistettava niiden korkein sallittu kuormitus;

2) jokainen käytäntöönotettu maalla tai aluksessa käytetty nostokone ja kaikki kansallisen lainsäädännön mukaan sen tarpeisiin kuuluvina pidettävät aluksessa olevat kiinteät laitteet on perusteellisesti tarkastettava tai katsastettava, niin että:

a) lastipuomit, hanhenkaulat, masto- ja puomirenkaat, silmupultit, tukiköydet (spans) ja muut sellaiset kiinteät laitteet, joiden irroittaminen on erikoisen vaikea, perusteellisesti tarkastetaan joka neljäs vuosi ja katsastetaan joka kahdestoista kuukausi;

b) kaikki nostokoneet (kuten nosturit ja vinssit), pylpyrät, sakkelit ja muut tarvelaitteet, joita ei tarkoiteta a) kohdassa, perusteellisesti tarkastetaan joka kahdestoista kuukausi.

Kaikki irtonaiset laitteet (kuten ketjut, vaijeriköydet, renkaat ja koukut) on joka kerta ennen käyttöä katsastettava, ellei niitä ole viimeksi kuluneiden kolmen kuukauden aikana katsastettu.

Ketjuja ei saa lyhentää sitomalla niitä solmuille ja ne on sopivilla keinoilla estettävä vahingoittumasta terävistä syrjistä.

Vaijeriköyteen tehdyssä silmu- tai silmuriliitoksessa tulee olla vähintään kolme pujotusta koko säikeellä ja kaksi pujotusta säikeellä, josta puolet langoista on katkaistu. Tämä määräys älköön kuitenkaan estäkö käyttämästä muuta sellaista liitosta, joka voidaan todeta yhtä tehokkaaksi kuin tässä määrätty.

3) Ketjut ja muut samanlaiset kansallisen lainsäädännön määräämät laitteet (kuten koukut, renkaat, sakkelit ja pyöriöt) on, ellei niitä ole muulla kansallisen lainsäädännön määräämällä tavalla riittävästi käsitelty, kansallisen viranomaisen hyväk-

symän pätevän henkilön valvonnanalaisena hehkutettava seuraavasti:

a) Ketjut ja edellämainitut aluksessa olevat laitteet:

1:o korkeintaan 12.5 mm (½ tuuman) vahvuiset säännöllisessä käytössä olevat ketjut ja laitteet vähintään kerran joka kuudes kuukausi;

2:o kaikki muut säännöllisessä käytössä olevat ketjut ja laitteet niihin luettuna tukiköysien ketjut, mutta ei mastoihin ja lastipuomeihin kiinnitettyjä pylpyränkannattimia („bridle chains'') vähintään kerran joka kahdestoista kuukausi.

Kuitenkin on, jos tällaisia laitteita käytetään yksinomaan käsivoimalla toimivissa nostureissa ja muissa nostovälineissä, 1:o kohdassa määrätty kuuden kuukauden aika vaihdettava kahdeksitoista kuukaudeksi ja 2:o kohdassa määrätty kahdentoista kuukauden aika kahdeksi vuodeksi.

Kuitenkin jos asianomainen viranomainen, ottaen huomioon edellämainittujen laitteiden, paitsi ketjujen, mittasuhteet, rakenteen, aineen tai vähäisen käytön, katsoo, että tämän kohdan määräykset hehkutuksesta eivät ole työntekijäin turvallisuudelle välttämättömät, hän voi antamallaan kirjallisella todistuksella (jonka hän voi harkintansa mukaan peruuttaa) vapauttaa tällaiset laitteet mainituista vaatimuksista sanotussa todistuksessa mahdollisesti määrätyin ehdoin.

b) Ketjut ja edellämainitut laitteet, jotka eivät ole aluksessa:

On määrättävä toimenpiteitä näiden ketjujen ja laitteiden hehkutuksen varmentamiseksi.

c) Ketjut ja edellämainitut laitteet olkootpa ne aluksessa tahi ei:

Ketjut ja laitteet, jotka on hitsaamalla pidennetty, muutettu tai korjattu, on uudelleen koetettava ja tarkastettava.

4) Maalla tai aluksessa on, asianhaarain mukaan, säilytettävä laillisessa järjestyksessä oikeiksi todistetut katsastuspöytäkirjat, jotka riittävästi todistavat kysymyksessä olevien koneiden ja laitteiden olevan luotettavasti toimivassa kunnossa, sekä osoittavat suurimman sallitun kuormituksen kuin myöskin tämän artiklan 1) ja 2) kohdassa mainittujen koetusten ja tarkastusten sekä 3) kohdassa määrättyjen hehkutusten tai muiden käsittelyjen päivämäärät ja tulokset.

Henkilö, jonka hallussa nämä katsastuspöytäkirjat ovat, on velvollinen asianomaisesti valtuutettujen henkilöiden pyynnöstä ne esittämään.

5) Kaikissa nostureissa, lastipuomeissa ja ketjulingoissa sekä aluksessa käytetyissä ja kansallisen lainsäädännön tarkemmin määrittelemissä muissa nostolaitteissa tulee olla selvästi merkittynä korkein sallittu kuormitus. Ketjulinkojen korkein sallittu kuormitus tulee olla selvillä numeroilla tai kirjaimilla merkittynä ketjuun tai siihen kiinnitettyyn, kestävästä aineesta tehtyyn laattaan tai renkaaseen.

6) Kaikki moottorit, hammasrattaat, ketju- ja kitkavoimansiirtäjät, sähkövirran alaiset sähköjohdot ja höyryputket (ellei voida todistaa, että ne ovat niin asetetut ja rakennetut, että työntekijäin turvallisuus niihin nähden on yhtä suojattu, kuin jos ne olisivat tehokkaasti suojustetut) on varustettava suojalaitteilla, mikäli se on käytännössä mahdollista aluksen turvallisen toiminnan sen kautta vaikeutumatta.

7) Nosturit ja vinssit ovat varustettavat sellaisilla laitteilla, jotka tekevät taakan tapaturmaisesta putoamisesta sitä nostettaessa tai laskettaessa niin pieneksi kuin mahdollista.

8) On ryhdyttävä tarpeellisiin toimenpiteisiin estämään nostureista ja vinsseistä virtaavan menohöyryn sekä, mikäli mahdollista, niihin virtaavan painehöyryn peittämästä näköalaa missään sellaisessa työpaikassa, jossa työntekijät ovat työssä.

9) On ryhdyttävä asianmukaisiin toimenpiteisiin, jotka ehkäisevät lastipuomin jalan tapaturmaisen irtaantumisen sen jalustasta.

10 artikla.

Ainoastaan riittävän pätevät ja luotettavat henkilöt saavat olla konevoimalla tai muuten toimivien nosto- tai kuljetusvälineiden käyttäjinä, tai antaa merkkejä sellaisen laitteen käyttäjälle, tai hoitaa lastinnostoköysiä vinssin tukissa tai nokassa.

11 artikla.

1) Taakkaa ei saa jättää nostolaitteeseen riippumaan, ellei laite ole pätevän henkilön välittömässä hoidossa taakan näin riippuessa.

2) On määrättävä sopivia toimenpiteitä aikaansaamaan merkinantajan käytäntöönotto, milloin työntekijäin turvallisuus sitä vaatii.

3) On määrättävä sopivia toimenpiteitä ehkäisemään vaarallisten työtapojen käyttö lastin latomisessa, ahtaamisessa, latomain ja ahtausten purkamisessa tai näihin liittyvissä lastin käsittelyissä.

4) Ennen työn alkamista lastiluukulla ovat kaikki luukun pituus- ja poikkipelkat poistettavat tai irtaantumisen estämiseksi vahvasti kiinnitettävät.

5) On ryhdyttävä kaikkiin varokeinoihin, jotta työntekijät voisivat helposti poistua lastiruumasta tai välikansilta ollessaan lastaamassa tai purkamassa hiiliä tai muuta irrallaan olevaa lastia.

6) Töissä ei saa käyttää mitään telinettä, ellei se ole rakenteeltaan vankka ja luja, ja asianomaisesti tuettu sekä tarvittaessa vahvasti kiinnitetty.

Lastin kuljetukseen aluksen ja maan välillä ei saa käyttää työntökärryjä telineellä, jonka kaltevuus tekee sen vaaralliseksi.

Telineet on tarvittaessa peitettävä sopivalla aineella, joka estää työntekijää luiskahtamasta.

7) Jos työpaikka aluksen ruumassa rajoittuu luukkuaukeaman alla olevaan alaan, ei ole luvallista, paitsi milloin lastia tahdotaan irroittaa tai koota taakoiksi,

a) kiinnittää lastikoukkuja puuvillaa, villaa, korkkia, juutesäkkejä tai muuta sellaista tavaraa sisältävien paalujen vöihin tai siteisiin;

b) käyttää uurrehakoja tynnyreihin tynnyreitä lastattaessa tai purettaessa, mikäli ei tynnyreiden rakenne ja laatu sekä uurrehakojen sijoitus ja kunto salli sitä tehdä ilman otaksuttavaa vaaraa.

8) Ei mitään nostolaitetta saa kuormittaa yli korkeimman sallitun määrän, paitsi poikkeustapauksissa ja silloinkin ainoastaan kansallisen lainsäädännön sallimissa rajoissa.

9) Maalla käytetyt nosturit, joiden nostokyky muuttuu (esimerkiksi, jos niissä on kohotettava ja laskettava nosturinpuomi, jonka nostokyky muuttuu sen kaltevuuskulman mukaan), on varustettava automaattisella osoittajalla tai taululla, josta nähdään nosturipuomin kutakin eri kaltevuuskulmaa vastaava korkein kuormitus.

12 artikla.

Kansallisessa lainsäädännössä on määrättävä sellaiset varokeinot, joita voidaan pitää välttämättöminä, jotta työntekijäin turvallisuus tulisi, asianmukaisesti ja kunkin eri tapauksen vaatimuksia silmälläpitäen, taatuksi silloin kun työntekijäin on työssä käsiteltävä sellaisia aineita ja oltava sellaisten aineiden läheisyydessä, jotka ovat heidän hengelleen ja terveydelleen vaarallisia, joko aineille ominaisen luonteen tai niiden silloisen kunnon vuoksi, tai kun heidän on työskenneltävä sellaisessa paikassa, jossa tällaista tavaraa on ollut.

13 artikla.

Satama-altailla, laivasilloilla, laitureilla ja muissa sellaisissa paikoissa, joissa töitä usein suoritetaan, on sopivat apuneuvot,

jotka kansallisen lainsäädännön tulee paikallisia olosuhteita silmälläpitäen määrätä, pidettävä saatavissa, jotta pikainen ensiapu voidaan hankkia ja vaikeissa tapauksissa potilas siirtää lähimpään sairaalaan. Riittävä varasto ensiapuun tarvittavia varusteita on aina säilytettävä kyseessäolevissa paikoissa sellaisessa kunnossa ja niin sijoitettuina, että ne työaikana aina ovat käyttövalmiina ja nopeasti saatavissa. Näiden varusteiden hoito on uskottava yhdelle tai useammalle vastuunalaiselle henkilölle, ja yhden tai useamman näistä tulee olla pätevä antamaan ensiapua ja työaikana aina käytettävissä.

Satama-altailla, laivasilloilla, laitureilla ja muissa samanlaisissa paikoissa, kuten edellä on sanottu, on muun lisäksi ryhdyttävä tarpeellisiin toimenpiteisiin, jotta veden varaan joutuneet työntekijät voidaan pelastaa hukkumasta.

14 artikla.

Kenenkään ei pidä poistaa tai siirtää sellaista kaidetta, laitetta, tikapuuta, hengenpelastuslaitetta tai välineitä, valoa, kirjoitusta, telinettä tai mitään muuta esinettä, josta tässä sopimuksessa määrätään, ellei hän ole siihen asianomaisesti valtuutettu, tai ellei siihen ole pakkoa; poistetut esineet on uudelleen paikoilleen asetettava heti, kun aika, joksi ne oli poistettava, on päättynyt.

15 artikla.

Jokainen jäsenvaltio voi sallia, että tämän sopimuksen määräykset jätetään joko kokonaan tai osaksi soveltamatta, mikäli on kysymys sellaisista satama-altaista, laivasilloista, laitureista tai muista samanlaisista paikoista, joissa töitä suoritetaan vain satunnaisesti, tai joissa liikenne on pieni, ja joissa käy vain pieniä aluksia, taikka kun on kysymys erikoisista aluksista tai erikoisista alusryhmistä, tai määrättyä alhaista tonnilukua pienemmistä aluksista, tai milloin ilmastosuhteiden vuoksi olisi epäkäytännöllistä vaatia tämän sopimuksen määräysten noudattamista.

Kansainväliselle työtoimistolle on ilmoitettava niistä määräyksistä, joiden nojalla yllämainittuja poikkeuksia joko kokonaan tai osaksi sallitaan.

16 artikla.

Muissa artikloissa määrättyjä poikkeuksia lukuunottamatta on ne tämän sopimuksen määräykset, jotka koskevat aluksen rakennetta tai pysyvää varustusta, heti sovellettava aluksiin, joiden rakennus on pantu alulle tämän sopimuksen ratifioimispäivän jälkeen, sekä muihin aluksiin neljän vuoden kuluessa edellämainitusta päivästä lukien. Sillävälin on kuitenkin mainittuja määräyksiä sovellettava viimemainittuihin aluksiin, mikäli se on kohtuullista ja käytännössä toteutettavissa.

17 artikla.

Jotta kaikki työntekijäin suojelemista tapaturmilta koskevat säännökset tulisivat asianmukaisesti noudatetuiksi,

1) säännösten tulee selvästi määritellä ne henkilöt tai järjestöt, joiden asiana on valvoa kysymyksessä olevien asetusten noudattamista;

2) on ryhdyttävä toimenpiteisiin tehokkaan valvonnan aikaansaamiseksi ja asetusten rikkomista seuraavien rangaistusten säätämiseksi;

3) jäljennöksiä tai yhteenvetoja säännöksistä on asetettava nähtäväksi huomattaviin kohtiin satama-altailla, laivasilloilla, laitureilla tai muissa samanlaisissa paikoissa, joissa töitä usein suoritetaan.

18 artikla.

Jokainen jäsenvaltio sitoutuu tämän sopimuksen pohjalla solmimaan vastavuoroisuussopimuksia kaikkien tämän sopimuksen ratifioineiden jäsenvaltioiden kanssa, hyväksymällä molemmin puolin näissä keskinäi-

sissä sopimuksissa erittäinkin asianomaisissa maissa annetut, koetusta, tarkastusta ja hehkuttamista koskevat määräykset sekä niitä tarkoittavat todistukset ja pöytäkirjat.

Tämä sitoumus on pätevä ehdolla, että mikäli se koskee laivojen ja laivoilla käytettyjen laitteiden rakennetta sekä pöytäkirjoja ja muita määräyksiä, joita tämän sopimuksen nojalla on noudatettava laivoilla, jokainen jäsenvaltio on vakuutettu siitä, että muiden jäsenvaltioiden hyväksymät toimenpiteet takaavat työntekijöille sellaisen yleisen turvallisuuden, jonka tehokkuus vastaa jäsenvaltion oman lainsäädännön turvallisuusmääräyksiä.

Lisäksi hallitusten on otettava asianmukaisesti huomioon ne velvollisuudet, jotka johtuvat Versaillesin sopimuksen 405 artiklan 11 kohdasta ja muiden rauhansopimusten vastaavista artikloista.

19 artikla.

Tämän sopimuksen viralliset ratifioinnit ovat Versaillesin sopimuksen XIII osan ja muiden rauhansopimusten vastaavien osien määräysten mukaisesti ilmoitettavat kansainliiton pääsihteerille rekisteröitäviksi.

20 artikla.

Tämä sopimus velvoittaa vain niitä jäsenvaltioita, joiden ratifioinnit ovat rekisteröidyt sihteeristössä.

Se tulee voimaan kahdentoista kuukauden kuluttua siitä kuin pääsihteeri on rekisteröinyt kahden kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltion ratifioinnit.

Senjälkeen tämä sopimus tulee voimaan kuhunkin jäsenvaltioon nähden kahdentoista kuukauden kuluttua siitä päivästä, jolloin tämä ratifiointi on rekisteröity sihteeristössä.

21 artikla.

Niinpian kuin kahden kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltion ratifioinnit ovat sihteeristössä rekisteröidyt, antaa kansainliiton pääsihteeri siitä ilmoituksen kaikille työjärjestön jäsenvaltioille. Hänen tulee samoin ilmoittaa näille niiden ratifiointien rekisteröimisestä, joita järjestön muut jäsenvaltiot myöhemmin tekevät.

22 artikla.

Jokainen jäsenvaltio, joka on ratifioinut tämän sopimuksen, voi, 10-vuotisen ajanjakson päätyttyä sopimuksen ensimmäisestä voimaanastumispäivästä lukien, kansainliiton pääsihteerille antamallaan ilmoituksella, jonka tämä rekisteröi, irtisanoa sopimuksen. Irtisanonta tulee voimaan vasta yhden vuoden kuluttua sen rekisteröimisestä sihteeristössä.

Jokaista tämän sopimuksen ratifioinutta jäsenvaltiota, joka ei vuoden kuluessa edellisessä kohdassa mainitun 10-vuotisen ajanjakson päättymisestä, käytä tässä artiklassa määrättyä irtisanontaoikeutta, sitoo uusi viisivuotiskausi ja sen jälkeen voi jäsenvaltio irtisanoa tämän sopimuksen kunkin viisivuotiskauden päättyessä tässä artiklassa määrätyin ehdoin.

23 artikla.

Kansainvälisen työtoimiston hallintoneuvoston on vähintään kerran 10 vuoden kuluessa annettava yleiselle konferenssille selostus tämän sopimuksen soveltamisesta ja sen on niinikään päätettävä, onko syytä ottaa konferenssin päiväjärjestykseen kysymys sopimuksen tarkistuksesta.

24 artikla.

Jos kansainvälinen konferenssi hyväksyy uuden sopimuksen, joka muuttaa tämän sopimuksen kokonaan tai osittain, katsotaan se seikka, että joku jäsenvaltio on ratifioinut muutoksia sisältävän uuden sopimuksen, semmoisenaan, tämän sopimuksen irtisanomiseksi ilman velvollisuutta noudattaa määräaikaa ylläolevasta 22 artiklasta huolimatta, kuitenkin ehdolla, että muutoksia sisältävä uusi sopimus on tullut voimaan.

Siitä päivästä lukien, jona muutoksia sisältävä uusi sopimus on tullut voimaan, eivät jäsenvaltiot enää saa ratifioida tätä sopimusta.

Kuitenkin jää tämä sopimus nykyisessä muodossaan ja nykyiseltä sisällöltään voimaan niihin jäsenvaltioihin nähden, jotka ovat sen ratifioineet, eivätkä ratifioi muutoksia sisältävää uutta sopimusta.

25 artikla.

Tämän sopimuksen ranskan- ja englanninkieliset tekstit ovat molemmat pidettävät alkuperäisinä.

Sopimus alkuperäisillä kielillä.

Projet de convention concernant la protection des travailleurs occupés au chargement et au déchargement des bateaux contre les accidents (revisé en 1932).

La Conférence générale de l'Organisation internationale du Travail de la Société des Nations,

Convoquée à Genève par le Conseil d'administration du Bureau international du Travail, et s'y étant réunie le 12 avril 1932 en sa seiziéme session,

Après avoir décidé d'adopter diverses propositions relatives à la revision partielle de la convention concernant la protection des travailleurs occupés au chargement et au déchargement des bateaux contre les accidents adoptée par la Conférence à sa douzième session, question qui constitue le quatrième point de l'ordre du jour de la session, et

Considérant que ces propositions doivent prendre la forme d'un projet de convention internationale,

adopte, ce vingt-septième jour d'avril mil neuf cent trente deux, le projet de convention ci-après, à ratifier par les Membres de l'Organisation internationale du Travail, conformément aux dispositions de la Partie XIII du Traité de Versailles et des Parties correspondantes des autres Traités de Paix:

Draft convention concerning the protection against accidents of workers employed in loading or unloading ships (revised 1932).

The General Conference of the International Labour Organisation of the League of Nations,

Having been convened at Geneva by the Governing Body of the International Labour Office, and having met in its Sixteenth Session on 12 April 1932, and

Having decided upon the adoption of certain proposals with regard to the partial revision of the Convention concerning the protection against accidents of workers employed in loading or unloading ships adopted by the Conference at its Twelfth Session, which is the fourth item on the Agenda of the Session, and

Considering that these proposals must take the form of a Draft International Convention,

adopts, this twenty-seventh day of April of the year one thousand nine hundred and thirty-two, the following Draft Convention for ratification by the Members of the International Labour Organisation, in accordance with the provisions of Part XIII of the Treaty of Versailles and of the corresponding Part of the other Treaties of Peace:

Article 1.

Aux fins de la présente convention:

1) le terme „opérations'' signifie et comprend tout ou partie du travail effectué, à terre ou à bord, pour le chargement ou le déchargement de tout bateau affecté à la navigation maritime ou intérieure, à l'exclusion des bâtiments de guerre, dans tout port maritime ou intérieur, sur tout dock, wharf, quai ou autre endroit analogue où ce travail est effectué; et

2) le terme „travailleur'' comprend toute personne employée aux dites opérations.

Article 2.

Toutes voies d'accès régulières passant par un bassin, wharf, quai ou autre lieu semblable et que les travailleurs ont à utiliser pour se rendre à l'emplacement de travail où sont effectuées les opérations ou pour en revenir, ainsi que tous emplacements de travail situés à terre, devront être maintenus dans un état propre à assurer la sécurité des travailleurs qui les utilisent.

En particulier,

1) tous lieux de travail à terre et toutes parties dangereuses des voies d'accès précitées y conduisant à partir du chemin public le plus proche, devront être pourvus d'un éclairage efficace et sans danger;

2) les wharfs et les quais seront suffisamment débarrassés de marchandises pour maintenir un libre passage vers les moyens d'accès visés à l'article 3;

3) lorsqu'un passage est laissé le long du bord du quai ou du wharf, il devra avoir au moins 90 centimètres de large (3 pieds) et être libre de tous obstacles autres que les constructions fixes, les appareils et les engins en usage;

4) dans la mesure où ce sera praticable, eu égard au trafic et au service,

a) toutes parties dangereuses de ces voies d'accès et lieux de travail (par exemple:

Article 1.

For the purpose of this Convention:

(1) the term ''processes'' means and includes all or any part of the work performed on shore or on board ship of loading or unloading any ship whether engaged in maritime or inland navigation, excluding ships of war, in, on, or at any maritime or inland port, harbour, dock, wharf, quay or similar place at which such work is carried on; and

(2) the term ''worker'' means any person employed in the processes.

Article 2.

Any regular approach over a dock, wharf, quay or similar premises which workers have to use for going to or from a working place at which the processes are carried on and every such working place on shore shall be maintained with due regard to the safety of the workers using them.

In particular,

(1) every said working place on shore and any dangerous parts of any said approach thereto from the nearest highway shall be safely and efficiently lighted;

(2) wharves and quays shall be kept sufficiently clear of goods to maintain a clear passage to the means of access referred to in Article 3;

(3) where any space is left along the edge of any wharf or quay, it shall be at least 3 feet (90 cm.) wide and clear of all obstructions other than fixed structures, plant and appliances in use; and

(4) so far as is practicable having regard to the traffic and working,

(*a*) all dangerous parts of the said approaches and working places (e.g. danger-

ouvertures, tournants et bords dangereux) devront être munis de garde-corps appropriés d'une hauteur d'au moins 75 centimètres (2 pieds 6 pouces);

b) les passages dangereux sur les ponts, caissons et vannes de bassin devront être munis de chaque côté, jusqu'à une hauteur d'au moins 75 centimètres (2 pieds 6 pouces) de garde-corps continués à chaque extrémité, sur une longueur suffisante qui n'aura pas à dépasser 4 m. 50 (5 yards).

5) Les conditions de dimensions prévues par le paragraphe 4 du présent article seront considérées comme satisfaites, en ce qui concerne les engins en usage à la date de la ratification de la présente convention, si les chiffres des mesures effectivement réalisées ne sont pas inférieurs de plus de 10 pour cent aux chiffres mentionnés dans ledit paragraphe 4.

Article 3.

1) Lorsqu'un bateau est mouillé près d'un quai ou d'un autre bâtiment en vue des opérations à effectuer, des moyens d'accès offrant des garanties de sécurité devront être à la disposition des travailleurs pour se rendre sur le bateau ou en revenir, à moins que les circonstances soient telles qu'ils puissent le faire, en l'absence de dispositifs spéciaux, sans être exposés inutilement à des risques d'accidents.

2) Ces moyens d'accès devront consister:

a) lorsque ce sera raisonnablement praticable, en l'échelle de coupée du bateau, en une passerelle ou un dispositif analogue;

b) dans les autres cas, en une échelle.

3) Les dispositifs spécifiés à la lettre *a*) du paragraphe 2) du présent article devront avoir une largeur d'au moins 55 centimètres (22 pouces); ils devront être solidement fixés de façon à ne pouvoir se déplacer; leur inclinaison ne devra pas

ous breaks, corners and edges) shall be adequately fenced to a height of not less than 2 feet 6 inches (75 cm.);

(*b*) dangerous footways over bridges, caissons and dock gates shall be fenced to a height of not less than 2 feet 6 inches (75 cm.) on each side, and the said fencing shall be continued at both ends to a sufficient distance which shall not be required to exceed 5 yards (4 m. 50).

(5) The measurement requirements of paragraph (4) of this Article shall be deemed to be complied with, in respect of appliances in use at the date of the ratification of this Convention, if the actual measurements are not more than 10 per cent les than the measurements specified in the said paragraph (4).

Article 3.

(1) When a ship is lying alongside a quay or some other vessel for the purpose of the processes, there shall be safe means of access for the use of the workers at such times as they have to pass to or from the ship, unless the conditions ar such that they would not be exposed to undue risk if no special appliance were provided.

(2) The said means of access shall be:

(*a*) where reasonably practicable, the ship's accommodation ladder, a gangway or a similar construction;

(*b*) in other cases a ladder.

(3) The appliances speficied in paragraph (2) (*a*) of this Article shall be at least 22 inches (55 cm.) wide, properly secured to prevent their displacement, not inclined at too steep an angle, constructed of materials of good quality and in good

être trop forte et les matériaux employés pour leur construction devront être de bonne qualité et en bon état; ils devront être munis des deux côtés sur toute leur longueur d'un garde-corps efficace d'une hauteur nette d'au moins 82 centimètres (2 pieds 9 pouces) ou, s'il s'agit de l'échelle de coupée, munis d'un garde-corps efficace de la même hauteur d'un seul côté à la condition que l'autre côté soit efficacement protégé par le flanc du bateau.

Toutefois, tous dispositifs de cette nature en usage à la date de la ratification de la présente convention pourront rester en service:

a) pour ceux qui sont munis sur les deux côtés de garde-corps d'une hauteur nette d'au moins 80 centimètres (2 pieds 8 pouces), jusqu'à ce que ceux-ci soient renouvelés;

b) pour ceux qui sont munis sur les deux côtés de garde-corps d'une hauteur nette d'au moins 75 centimètres (2 pieds 6 pouces), pendant deux années à dater de la ratification de la présente convention.

4) Les échelles spécifiées à la lettre *b*) du paragraphe 2) du présent article seront d'une longueur et d'une solidité suffisantes et convenablement assujetties.

5) *a*) Des dérogations aux dispositions du présent article pourront être accordées par les autorités compétentes chaque fois qu'elles estimeront que les dispositifs spécifiés ne sont pas indispensables à la sécurité des travailleurs.

b) Les dispositions du présent article ne s'appliqueront pas aux plate-formes ou passerelles de manutention lorsqu'elles sont exclusivement employées pour les opérations.

6) Les travailleurs ne devront pas utiliser et ne pourront être tenus d'utiliser d'autres moyens d'accès que ceux qui sont spécifiés ou autorisés par le présent article.

condition, and securely fenced throughout to a clear height of not less than 2 feet 9 inches (82 cm.) on both sides, or in the case of the ship's accommodation ladder securely fenced to the same height on one side, provided that the other side is properly protected by the ship's side.

Provided that any appliances as aforesaid in use at the date of the ratification of this Convention shall be allowed to remain in use:

(*a*) until the fencing is renewed if they are fenced on both sides to a clear height of at least 2 feet 8 inches (80 cm.);

(*b*) for two years from the date of ratification if they are fenced on both sides to a clear height of at least 2 feet 6 inches (75 cm.).

(4) The ladders specified in paragraph (2) (*b*) of this Article shall be of adequate lenght and strenght, and properly secured.

(5) (*a*) Exceptions to the provisions of this Article may be allowed by the competent authorities when they are satisfied that the appliances specified in the Article are not required for the safety of the workers.

(*b*) The provisions of this Article shall not apply to cargo stages or cargo gangways when exclusively used for the processes.

(6) Workers shall not use, or be required to use, any other means of access than the means specified or allowed by this Article.

Article 4.

Pour le cas où les travailleurs doivent se rendre par eau sur un bateau ou en revenir à l'occasion des opérations, des mesures appropriées devront être prévues pour assurer la sécurité de leur transport y compris la détermination des conditions auxquelles doivent satisfaire les embarcations utilisées pour ce transport.

Article 5.

1) Lorsque les travailleurs ont à effectuer les opérations dans des cales dont le fond est situé à plus de 1 m. 50 (5 pieds) du niveau du pont, des moyens d'accès offrant des garanties de sécurité devront être mis à leur disposition.

2) Ces moyens d'accès consisteront ordinairement en une échelle et celle-ci ne sera considérée comme présentant des garanties de sécurité que:

a) si elle offre aux pieds un appui dont la profondeur augmentée de l'espace derrière l'chelle est d'au moins 11 cm. $^1/_2$ (4 pouces $^1/_2$) pour une largeur d'au moins 25 cm. (10 pouces) et aux mains un appui solide;

b) si elle n'est pas placée en retrait sous le pont plus qu'il n'est raisonnablement nécessaire pour qu'elle n'empiète pas sur les écoutilles;

c) si elle est continuée par et est dans la même ligne que des dispositifs offrant un appui solide aux pieds et aux mains, placés sur les surbaux des écoutilles (par exemple des taquets ou tasseaux);

d) si les dispositifs visés à l'alinéa précédent offrent aux pieds un appui dont la profondeur augmentée de l'espace derrière ces dispositifs est d'au moins 11 cm. $^1/_2$ (4 pouces $^1/_2$) pour une largeur d'au moins 25 cm. (10 pouces);

e) si, au cas où il existe des échelles distinctes entre les ponts inférieurs, ces échelles sont, dans la mesure du possible, dans la même ligne que l'échelle partant du pont supérieur.

Article 4.

When the workers have to proceed to or from a ship by water for the processes, appropriate measures shall by prescribed to ensure their safe transport including the conditions to be complied with by the vessels used for this purpose.

Article 5.

(1) When the workers have to carry on the processes in a hold the depth of which from the level of the deck to the bottom of the hold exceeds 5 feet (1 m. 50), there shall be safe means of access from the deck to the hold for their use.

(2) The said means of access shall ordinarily be by ladder, which shall not be deemed to be safe unless it complies with the following conditions:

(*a*) provides foothold of a depth, including any space behind the ladder, of not less than 4½ inches (11½ cm.) for a width of not less than 10 inches (25 cm.) and a firm handhold;

(*b*) is not recessed under the deck more than is reasonably necessary to keep it clear of the hatchway;

(*c*) is continued by and is in line with arrangements for secure handhold and foothold on the coamings (e.g. cleats or cups);

(*d*) the said arrangements on the coamings provide foothold of a depth, including any space behind the said arrangements, of not less than 4½ inches (11½ cm.) for a width of not less than 10 inches (25 cm.);

(e) if separate ladders are provided between the lower decks, the said ladders are as far as practicable in line with the ladder from the top deck.

Toutefois, lorsqu'en raison de la construction du bateau, on ne pourrait raisonnablement exiger l'installation d'une échelle, les autoritsé compétentes auront la faculté d'autoriser d'autres moyens d'accès, à la condition que ces moyens d'accès remplissent, dans la mesure où elles sont applicables, les conditions prescrites pour les échelles par le présent article.

Dans le cas des bateaux existant à la date de la ratification de la présente convention et jusqu'au remplacement des échelles et dispositifs, les conditions de dimensions prévues par les alinéas *a*) et *d*) du présent paragraphe seront considérées comme satisfaites si les chiffres des mesures effectivement réalisées ne sont par inférieurs de plus de 10 pour cent aux chiffres mentionnés dans lesdits alinéas *a*) et *d*).

3) Un espace suffisant pour permettre d'atteindre les moyens d'accès devra être laissé libre près des surbaux des écoutilles.

4) Les tunnels des arbres devront être munis des deux côtés de poignées et d'appui-pieds appropriés.

5) Lorsqu'une échelle devra être utilisée dans la cale d'un bateau non ponté, il appartiendra á l'entepreneur des opérations de fournir cette échelle. Elle devra être munie à sa partie supérieure de crochets ou d'autres dispositifs permettant de la fixer solidement.

6) Les travailleurs ne pourront utiliser ni être tenus d'utiliser des moyens d'accès autres que ceux qui sont spécifiés ou autorisés dans le présent article.

7) Les bateaux existant à la date de la ratification de la présente convention seront exemptés des conditions de dimensions imposés par les dispositions du paragraphe 2 (alinéas *a* et *d*) et des prescriptions du paragraphe 4 du présent article, pendant un délai n'excédant pas quatre ans à partir de la date de cette ratification.

Where, however, owing to the construction of the ship, the provision of a ladder would not be reasonably practicable, it shall be open to the competent authorities to allow other means of access, provided that they comply with the conditions laid down in this Article for ladders so far as they are applicable.

In the case of ships existing at the date of the ratification of this Convention the measurement requirements of subparagraphs (*a*) and (*d*) of this paragraph shall be deemed to be complied with, until the ladders and arrangements are replaced, if the actual measurements are not more than 10 per cent less than the measurements specified in the said subparagraphs (*a*) and (*d*).

(3) Sufficient free passage to the means of access shall be left at the coamings.

(4) Shaft tunnels shall be equipped with adequate handhold and foothold on both sides.

(5) When a ladder is to be used in the hold of a vessel which is not decked it shall be the duty of the contractor undertaking the processes to provide such ladder. It shall be equipped at the top with hooks or with other means for firmly securing it.

(6) The workers shall not use, or be required to use, other means of access than the means specified or allowed by this Article.

(7) Ships existing at the date of ratification of this Convention shall be exempt from compliance with the measurements in paragraph (2) (*a*) and (*d*) and from the provisions of paragraph (4) of this Article for a period not exceeding four years from the date of ratification of this Convention.

Article 6.

1) Pendant que les travailleurs sont à bord du bateau pour effectuer les opérations, toute écoutille de cale de marchandises accessible aux travailleurs, dont la profondeur, mesurée depuis le niveau du pont jusqu'au fond de la cale, dépasse 1 m. 50 (5 pieds) et qui n'est pas protégée jusqu'à une hauteur nette d'au moins 75 cm. (2 pieds 6 pouces) par les surbaux, devra, lorsqu'elle n'est pas utilisée pour le passage de marchandises, de charbon ou d'autres matériaux, être entourée d'un garde-corps efficace jusqu'à une hautuer de 90 cm. (3 pieds) ou être efficacement fermée. La législation nationale décidera si les dispositions du présent paragraphe doivent être appliquées pendant la durée des repas et d'autres courtes interruptions de travail.

2) Des mesures semblables seront prises en cas de besoin pour protéger toutes autres ouvertures dans le pont qui pourraient présenter un danger pour les travailleurs.

Article 7.

Lorsque les opérations doivent être effectuées à bord d'un bateau, les moyens d'accès à ce bateau ainsi que tous les endroits du bord où les travailleurs sont occupés ou peuvent être appelés à se rendre au cours de leur occupation devront être efficacement éclairés.

Les moyens d'éclairage utilisés devront être tels qu'ils ne puissent mettre en danger la sécurité des travailleurs, ni gêner la navigation d'autres bateaux.

Article 8.

En vue d'assurer la sécurité des travailleurs lorsqu'ils sont occupés à enlever ou à mettre en place les panneaux d'écoutilles ainsi que les barrots et galiotes servant à couvrir les écoutilles,

1) les panneaux d'écoutilles ainsi que les barrots et galiotes servant à couvrir les écoutilles seront entretenus en bon état;

Article 6.

(1) While the workers are on a ship for the purpose of the processes, every hatchway of a cargo hold accessible to the workers which exceeds 5 feet (1 m. 50) in depth from the level of the deck to the bottom of the hold, and which is not protected to a clear height of 2 feet 6 inches (75 cm.) by the coamings, shall, when not in use for the passage of goods, coal or other material, either be securely fenced to a height of 3 feet (90 cm.) or be securely covered. National laws or regulations shall determine whether the requirements of this paragraph shall be enforced during meal times and other short interruptions of work.

(2) Similar measures shall be taken when necessary to protect all other openings in a deck which might be dangerous to the workers.

Article 7.

When the processes have to be carried on a ship, the means of access thereto and all places on board at which the workers are employed or to which they may be required to proceed in the course of their employment shall be efficiently lighted.

The means of lighting shall be such as not to endanger the safety of the workers nor to interfere with the navigation of other vessels.

Article 8.

In order to ensure the safety of the workers when engaged in removing or replacing hatch coverings and beams used for hatch coverings,

(1) hatch coverings and beams used for hatch coverings shall be maintained in good condition;

2) les panneaux d'écoutilles seront munis de poignées appropriées à leur dimension et à leur poids, à moins que la construction de l'écoutille ou des panneaux d'écoutilles soit telle qu'elle rende des poignées inutiles;

3) les barrots et galiotes servant à couvrir les écoutilles seront munis, pour leur enlèvement et remise en place, de dispositifs tels que les travailleurs n'aient pas besoin de monter sur ces barrots et galiotes pour y fixer les dispositifs dont il s'agit;

4) tous les panneaux d'écoutilles, barrots et galiotes devront, pour autant qu'ils ne sont pas interchangeables, être marqués clairement pour indiquer le pont et l'écoutille auxquels ils appartiennent ainsi que leur position sur ceux-ci;

5) les panneaux d'écoutilles ne pourront être employés pour la construction de plateformes servant à la manutention de la cargaison, ni pour tout autre but qui les exposerait à être endommagés.

Article 9.

Des mesures appropriées seront prises pour que les appareils de levage ainsi que tous engins accessoires, fixes ou mobiles, ne soient employés pour les opérations, à terre ou à bord d'un bateau, que s'ils se trouvent en état de fonctionner sans danger.

En particulier,

1) avant leur mise en service, lesdits appareils et les engins fixes à bord considérés comme leurs accessoires par les législations nationales ainsi que les chaînes et câbles métalliques dont l'usage est lié à leur fonctionnement, devront, par les soins d'une personne compétente admise par les autorités nationales et dans les conditions prescrites, être dûment vérifiés et essayés et leur maximum de charge être attesté par un certificat;

2) après sa mise en service, tout appareil de levage utilisé à terre ou à bord,

(2) hatch coverings shall be fitted with adequate hand grips, having regard to their size and weight, unless the construction of the hatch or the hatch coverings is of a character rendering the provision of hand grips unnecessary;

(3) beams used for hatch coverings shall have suitable gear for removing and replacing them of such a character as to render it unnescessary for workers to go upon them for the purpose of adjusting such gear;

(4) all hatch coverings and fore and aft and thwart-ship beams shall, in so far as they are not interchangeable, be kept plainly marked to indicate the deck and hatch to which they belong and their position therein;

(5) hatch coverings shall not be used in the construction of cargo stages or for any other purpose which may expose them to damage.

Article 9.

Appropriate measures shall be prescribed to ensure that no hoisting machine, or gear, whether fixed or loose, used in connection therewith, is employed in the processes on shore or on board ship unless it is in a safe working condition.

In particular,

(1) before being taken into use, the said machines, fixed gear on board ship accessory thereto as defined by national laws or regulations, and chains and wire ropes used in connection therewith, shall be adequately examined and tested, and the safe working load thereof certified, in the manner prescribed and by a competen person acceptable to the national authorities;

(2) after being taken into use, every hoisting machine, whether used on shore

et tous engins fixes à bord considérés comme ses accessoires par les législations nationales, sera examiné à fond ou inspecté dans les conditions suivantes:

a) seront examinés à fond, tous les quatre ans et inspectés tous les douze mois: les mâts de charge, pivots et colliers de mâts et de mâts de charge, oeillets, pantoires, et tous autres engins fixes dont le démontage est particulièrement difficile;

b) seront examinés à fond tous les douze mois: tous appareils de levage (tels que les grues, treuils), moufles, manilles et tous autres engins accessoires qui ne seront pas visés sous la lettre *a*).

Tous engins mobiles (par exemple les chaînes, câbles métalliques, anneaux, crochets) feront l'objet d'une inspection préalable, chaque fois qu'ils seront mis en usage, — sauf dans le cas où ils auraient été inspectés depuis moins de trois mois.

Les chaînes ne devront pas être raccourcies au moyen de nœuds, et des précautions seront prises pour éviter qu'elles ne soient endommagées par frottement contre des arêtes vives.

Les œillets ou épissures des câbles métalliques devront comporter au moins trois tours avec un toron entier du câble et deux tours avec la moitié des fils coupés dans chaque toron. Toutefois, cette prescription ne devra pas avoir pour effet d'empêcher l'usage d'une autre forme d'épissure d'une efficacité aussi évidente que celle qui est stipulée par la présente disposition.

3) Les chaînes et tels engins similaires que spécifient les législations nationales (par exemple les crochets, anneaux, boucles, émerillons) devront, à moins qu'ils n'aient été soumis à tel autre traitement suffisant que peuvent prescrire ces législations nationales, être recuits dans les conditions ci-après, sous le contrôle d'une personne compétent admise par les autorités nationales:

or on board ship, and all fixed gear on board ship accessory thereto as defined by national laws or regulations shall be thoroughly examined or inspected as follows:

(*a*) to be thoroughly examined every four years and inspected every twelve months: derricks, goose necks, mast bands, derrick bands, eyebolts, spans and any other fixed gear the dismantling of which is specially difficult;

(*b*) to be thoroughly examined every twelve months: all hoisting machines (e.g. cranes, winches), blocks, shackles and all other accessory gear not included in (*a*).

All loose gear (e.g. chains, wire ropes, rings, hooks) shall be inspected on each occasion before use unless they have been inspected within the previous three months.

Chains shall not be shortened by tying knots in them and precautions shall be taken to prevent injury to them from sharp edges.

A thimble or loop splice made in any wire rope shall have at least three tucks with a whole strand of rope and two tucks with one half of the wires cut out of each strand; provided that this requirement shall not operate to prevent the use of another form of splice which can be shown to be as efficient as the form hereby prescribed.

(3) Chains and such similar gear as is specified by national laws or regulations (e.g. hooks, rings, shackles, swivels) shall, unless they have been subjected to such other sufficient treatment as may be prescribed by national laws or regulations, be annealed as follows under the supervision of a competent person acceptable to the national authorities:

a) Chaînes et engins précités qui sont à bord du bateau:

1° chaînes et engins régulièrement utilisés de 12 millimètres et demi (un demi-pouce) ou moins, une fois tous les six mois;

2° tous autres chaînes et engins (y compris les chaînes de pantoire, mais à l'exclusion des chaînes-brides attachées aux mâts de charge ou aux mâts) régulièrement utilisés, une fois tous les douze mois;

Toutefois, dans le cas des engins de cette nature utilisés exclusivement sur les grues et autres appareils de levage à main, l'intervalle prévu au sous- paragraphe 1° sera de douze mois au lieu de six et l'intervalle prévu au sous-paragraphe 2° sera de deux ans au lieu de douze mois;

De même, dans le cas où l'autorité compétente estime, en raison des dimensions, de la structure, des matériaux ou de la rareté d'utilisation de tous engins précités, que l'observation des prescriptions du présent paragraphe concernant les recuissons n'est pas nécessaire pour la protection des travailleurs, cette autorité peut, au moyen d'un certificat écrit (qu'elle peut révoquer à son gré), exempter ces engins de l'application desdites prescriptions, sous réserve des conditions qui peuvent être fixées dans le certificat.

b) Chaînes et engins précités qui ne sont pas à bord:

Des mesures seront prévues pour assurer la recuisson de ces chaînes et engins.

c) Chaînes et engins précités qui sont ou non à bord:

Les chaînes et engins qui auront été rallongés, modifiés ou réparés par soudure devront être essayés et vérifiés de nouveau.

4) On conservera à terre ou à bord, suivant les cas, des procès-verbaux dûment authentiques qui constitueront une présomption suffisante de la sécurité du fonc-

(*a*) In the case of chains and the said gear carried on board ship:

(i) half inch (12 $^1/_2$ mm.) and smaller chains or gear in general use once at least in every six months;

(ii) all other chains or gear (including span chains but excluding bridle chains attached to derricks or masts) in general use once at least in every twelve months;

Provided that in the case of such gear used solely on cranes and other hoisting appliances worked by hand, twelve months shall be substituted for six months in sub-paragraph (i) and two years for twelve months in sub-paragraph (ii);

Provided also that, if the competent authority is of opinion that owing to the size, design, material or infrequency of use of any of the said gear the requirements of this paragraph as to annealing are not necessary for the protection of the workers, it may, by certificate in writing (which it may at its discretion revoke), exempt such gear from the said requirements subject to such conditions as may be specified in the said certificate.

(*b*) In the case of chains and the said gear not carried on board ship:

Measures shall be prescribed to secure the annealing of the said chains and gear.

(*c*) In the case of the said chains and gear whether carried on board ship or not, which have been lengthened, altered or repaired by welding, they shall thereupon be tested and re-examined.

(4) Such duly authenticated records as will provide sufficient *prima facie* evidence of the safe condition of the machines and

tionnement des appareils et des engins dont il s'agit; ces procès-verbaux devront indiquer le maximum de charge autorisé, ainsi que la date et le résultat des essais et vérifications visés aux paragraphes 1) et 2) du présent article et des recuissons ou autres traitements visés au paragraphe 3).

Ces procès-verbaux devront être présentés par la personne qui en est chargée à la demande de toute personne qualifiée à cet effet.

5) On devra marquer et maintenir sur toutes les grues, mâts de charge et chaînes d'élingues, ainsi que sur tous engins de levage similaires utilisés à bord, tels qu'ils sont spécifiés par les législations nationales, l'indication distincte du maximum de charge autorisé. Le maximum de charge indiqué sur les chaînes d'élingues sera marqué en chiffres ou en lettres apparents sur les chaînes elles-mêmes ou bien sur une plaque ou anneau en matière durable solidement attaché à ces chaînes.

6) Tous les moteurs, roues dentées, appareils de transmission à chaîne ou à frottement, conducteurs électriques sous tension et tuyaux de vapeur devront (à moins qu'il ne soit prouvé que par leur position ou leur construction ils présentent, du point de vue de la sécurité de tous les travailleurs employés, les mêmes garanties que s'ils étaient efficacement protégés) être munis de dispositifs de protection dans la mesure où cela est pratiquement réalisable sans nuire à la sécurité de la manœuvre du bateau.

7) Les grues et les treuils devront être pourvus de moyens propres à réduire au minimum le risque de la chute accidentelle de la charge pendant qu'ils l'enlèvent ou qu'ils l'abaissent.

8) Des mesures appropriées devront être prises pour empêcher la vapeur d'échappement et, dans la mesure du pos-

gear concerned shall be kept, on shore or on the ship as the case may be, specifying the safe working load and the dates and results of the tests and examinations referred to in paragraphs (1) and (2) of this Article and of the annealings or other treatment referred to in paragraph (3).

Such records shall, on the application of any person authorised for the purpose, be produced by the person in charge thereof.

(5) The safe working load shall be kept plainly marked on all cranes, derricks and chain slings and on any similar hoisting gear used on board ship as specified by national laws or regulations. The safe working load marked on chain slings shall either be in plain figures or letters upon the chains or upon a tablet or ring of durable material attached securely thereto.

(6) All motors, cogwheels, chain and friction gearing, shafting, live electric conductors and steam pipes shall (unless it can be shown that their position and construction they are equally safe to every worker employed as they would be if securely fenced) be securely fenced so far as is practicable without impeding the safe working of the ship.

(7) Cranes and winches shall be provided with such means as will reduce to a minimum the risk of the accidental descent of a load while in process of being lifted or lowered.

(8) Appropriate measures shall be taken to prevent exhaust steam from and, so far as practicable, live steam to any crane or

sible, la vapeur vive de tout treuil ou grue de gêner la visibilité en tout lieu de travail où un travailleur est occupé.

9) Des mesures appropriées devront être prises pour empêcher l'enlèvement involontaire du pied d'un mât de charge de son support.

Article 10.

Seules les personnes suffisamment compétentes et dignes de confiance devront être employées à la conduite des appareils de levage ou de transport, qu'ils soient mus mécaniquement ou d'une autre façon, ou à faire des signaux aux conducteurs de ces appareils, ou encore à surveiller le cartahu actionné par les tambours ou poupées de treuils.

Article 11.

1) Aucune charge ne devra rester suspendue à un appareil de levage si la marche de cet appareil n'est pas sous le contrôle effectif d'une personne compétente pendant que la charge est ainsi suspendue.

2) Des mesures appropriées devront être prévues pour qu'une personne soit chargée de faire des signaux si sa présence est nécessaire à la sécurité des travailleurs.

3) Des mesures appropriées devront être prévues pour éviter qu'on emploie des méthodes de travail dangereuses dans l'empilement ou le désentassement, l'arrimage ou le désarrimage de la cargaison, ou la manutention qui s'y rapporte.

4) Avant de mettre en usage une écoutille, on devra enlever tous les barrots et galiotes ou les assujettir solidement pour éviter qu'ils se déplacent.

5) Toutes précautions devront être prises pour que les travailleurs puissent facilement évacuer les cales ou les entreponts lorsqu'ils y sont occupés à charger ou décharger du charbon ou d'autres cargaisons en vrac.

winch obscuring any part of the working place at which a worker is employed.

(9) Appropriate measures shall be taken to prevent the foot of a derrick being accidentally lifted out of its socket or support.

Article 10.

Only sufficiently competent and reliable persons shall be employed to operate lifting or transporting machinery whether driven by mechanical power or otherwise, or to give signals to a driver of such machinery, or to attend to cargo falls on winch ends or winch drums.

Article 11.

(1) No load shall be left suspended from any hoisting machine unless there is a competent person actually in charge of the machine while the load is so left.

(2) Appropriate measures shall be prescribed to provide for the employment of a signaller where this is necessary for the safety of the workers.

(3) Appropriate measures shall be prescribed with the object of preventing dangerous methods of working in the stacking, unstacking, stowing and unstowing of cargo, or handling in connection therewith.

(4) Before work is begun at a hatch the beams thereof shall either be removed or be securely fastened to prevent their displacement.

(5) Precautions shall be taken to facilitate the escape of the workers when employed in a hold or on 'tween decks in dealing with coal or other bulk cargo.

6) Aucune plate-forme ne sera utilisée pour les opérations si elle n'est pas fortement et solidement construite, convenablement étayée et, dans les cas où c'est nécessaire, solidement fixée.

Pour le transport de la charge entre le navire et la terre, on ne pourra faire usage d'une charriot à bras dans le cas où la plate-forme est inclinée au point de présenter un danger.

Les plate-formes devront, si cela est nécessaire, être recouvertes d'une matière appropriée pour empêcher les travailleurs de glisser.

7) Lorsque l'espace de travail dans une cale est limité au carré de l'écoutille, on ne devra pas, sauf dans le but d'amorcer de désarrimage ou pour rassembler la charge dans l'élingue:

a) fixer des crochets aux liens ou autres attaches entourant les balles de coton, laine, liège, sacs de jute ou autres marchandises similaires;

b) employer des griffes à tonneaux lors du chargement et du déchargement des tonneaux, à moins que la construction et la nature des tonneaux ainsi que la disposition et l'état des griffes permettent de le faire sans danger probable.

8) Aucun engin de levage quel qu'il soit ne devra être chargé au delà du maximum de charge autorisé, sauf dans des cas exceptionnels et, dans ces cas, seulement dans la mesure autorisée par la législation nationale.

9) Les grues utilisées à terre et à puissance variable (par exemple par relèvement ou abaissement de la flèche, la capacité de charge variant suivant l'angle) devront être munies d'un indicateur automatique ou d'un tableau indiquant les maximums de charge correspondant aux inclinaisons de la flèche.

Article 12.

Les législations nationales devront pré-

(6) No stage shall be used in the processes unless it is substantially and firmly constructed, adequately supported and where necessary securely fastened.

No truck shall be used for carrying cargo between ship and shore on a stage so steep as to be unsafe.

Stages shall where necessary be treated with suitable material to prevent the workers slipping.

(7) When the working space in a hold is confined to the square of the hatch, and except for the purpose of breaking out or making up slings,

(*a*) hooks shall not be made fast in the bands or fastenings of bales of cotton, wool, cork, gunny-bags, or other similar goods;

(*b*) can-hooks shall not be used for raising or lowering a barrel when, owing to the construction or condition of the barrel or of the hooks, their use is likely to be unsafe.

(8) No gear of any description shall be loaded beyond the safe working load save in exceptional cases and then only in so far as may be allowed by national laws or regulations.

(9) In the case of shore cranes with varying capacity (e.g. raising and lowering jib with load capacity varying according to the angle) an automatic indicator or a table showing the safe working loads at the corresponding inclinations of the jib shall be provided on the crane.

Article 12.

National laws or regulations shall pre-

voir les précautions considérées comme indispensables pour assurer convenablement la protection des travailleurs, en tenant compte des circonstances de chaque cas particulier, quand ils ont à travailler au contact ou à proximité de matières qui sont dangereuses pour leur vie ou leur santé, soit par leur nature même, soit à cause de l'état dans lequel elles se trouvent à ce moment, ou quand ils ont à travailler dans des endroits où de telles matières ont séjourné.

scribe such precautions as may be deemed necessary to ensure the proper protection of the workers, having regard to the circumstances of each case, when they have to deal with or work in proximity to goods which are in themselves dangerous to life or health by reason either of their inherent natura or of their condition at the time, or work where such goods have been stowed.

Article 13.

Sur les docks, wharfs, quais et autres lieux semblables fréquemment utilisés pour les opérations, les moyens de secours que les législations nationales devront prévoir, en tenant compte des circonstances locales, seront aménagés de telle façon que les premiers soins puissent être rapidement assurés et pour que, dans les cas d'accident sérieux, l'intéressé puisse être rapidement transporté à l'hôpital le plus proche. Une provisions suffisante de matériel de premier secours devra être conservée en permanence sur les lieux dont il s'agit, dans un état et dans des endroits tels qu'elle soit facilement accessible et puisse être utilisée immédiatement au cours des heures de travail. Ces provisions de matériel de premier secours devront être placées sous la surveillance d'une ou de plusieurs personnes responsables, comprenant une ou plusieurs personnes aptes à donner les premiers soins et prêtes à assurer immédiatement leur service pendant les heures de travail.

Article 13.

At docks, wharves, quays and similar places which are in frequent use for the process, such facilities as having regard to local circumstances shall be prescribed by national laws or regulations shall be available for rapidly securing the rendering of first-aid and in serious cases of accident removal to the nearest place of treatment. Sufficient supplies of first-aid equipment shall be kept permanently on the premises in such a condition and in such positions as to be fit and readily accessible for immediate use during working hours. The said supplies shall be in charge of a responsible person or persons, who shall include one or more persons competent to render first-aid, and whose services shall also be readily available during working hours.

Des mesures appropriées devront également être prises sur les docks, wharfs, quais et autres lieux semblables, ci-dessus mentionnés, pour porter secours aux travailleurs qui tomberaient à l'eau.

At such docks, wharves, quays and similar places as aforesaid appropriate provision shall also be made for the rescue of immersed workers from drowning.

Article 14.

Aucune personne n'aura le droit d'enlever ni de déplacer des garde-corps, passe-

Article 14.

Any fencing, gangway, gear, ladder, life-saving means or appliance, light, mark,

relles, dispositifs, échelles, appareils ou moyens de sauvetage, lumières, inscriptions, plate-formes ou tous autres objets prévus par les dispositions de la présente convention, sauf si elle y est dûment autorisée ou en cas de nécessité; les objets dont il s'agit devront être remis en place à l'expiration du délai pour lequel leur enlèvement a été nécessaire.

Article 15.

Chaque Membre pourra accorder des dérogations totales ou partielles aux dispositions de la présente convention en ce qui concerne tout dock, wharf, quai ou autre lieu semblable où les opérations ne sont effectuées qu'occasionnellement, ou dans lequel le trafic est restreint et limité à de petits bateaux, ou bien en ce qui concerne certains bateaux spéciaux ou certaines catégories spéciales de bateaux, ou les bateaux n'atteignant pas un certain tonnage, de même que dans les cas où, par suite des conditions climatiques, on ne pourrait exiger pratiquement l'observation des dispositions de la présente convention.

Le Bureau international du Travail devra être informé des dispositions en vertu desquelles les dérogations totales ou partielles mentionnées ci-dessus seront accordées.

Article 16.

Sous réserve des exceptions stipulées dans d'autres articles, les mesures prévues par la présente convention qui affectent la construction ou l'équipement permanent du bateau devront s'appliquer sans délai aux bateaux dont la construction aura été commencée après la date de la ratification de la présente convention et elles devront s'appliquer à tous les autres bateaux dans un délai de quatre ans à partir de cette date. Toutefois, avant l'expiration de ce délai les dites mesures devront être appliquées à ces autres bateaux pour autant que cela sera raisonnable et pratiquement réalisable.

stage or other thing whatsoever required to be provided under this Convention shall not be removed or interfered with by any person except when duly authorised or in case of necessity, and if removed shall be restored at the end of the period for which its removal was necessary.

Article 15.

It shall be open to each Member to grant exemptions from or exceptions to the provisions of this Convention in respect of any dock, wharf, quay or similar place at which the processes are only occasionally carried on or the traffic is small and confined to small ships, or in respect of certain special ships or special classes of ships or ships below a certain small tonnage, or in cases where as a result of climatic conditions it would be impracticable to require the provisions of this Convention to be carried out.

The International Labour Office shall be kept informed of the provisions in virtue of which any exemptions and exceptions as aforesaid are allowed.

Article 16.

Except as herein otherwise provided, the provisions of this Convention which affect the construction or permanent equipment of the ship shall apply to ships the building of which is commenced after the date of ratification of the Convention, and to all other ships within four years after that date, provided that in the meantime the said provisions shall be applied so far as reasonable and practicable to such other ships.

Article 17.

Afin d'assurer l'application effective de tous règlements établis en vue de la protection des travailleurs contre les accidents,

1) les dits règlements devront déterminer clairement les personnes ou organismes auxquels incombe l'obligation d'en observer les prescriptions;

2) des dispositions devront être prises pour instituer un système d'inspection efficace et pour fixer les sanctions applicables en cas de violations des règlements;

3) les textes ou des résumés des règlements devront être affichés à des endroits bien visibles des docks, wharfs, quais et autres lieux semblables fréquemment utilisés pour les opérations.

Article 18.

Chaque Membre s'engage à conclure avec les autres Membres ayant ratifié la présente convention des accords de réciprocité sur la base de cette convention, en comprenant plus particulièrement dans ces accords la reconnaissance mutuelle des dispositions prises dans leurs pays respectifs pour les essais, vérifications et recuissons et la reconnaissance mutuelle des certificats et procès-verbaux y relatifs.

Cet engagement est pris sous réserve que, pour ce qui concerne la construction des bateaux et l'outillage utilisé à bord et pour ce qui concerne les procès-verbaux ainsi que les diverses prescriptions qui doivent être observées à bord aux termes de la présente convention, chaque Membre soit assuré que les dispositions adoptées par l'autre Membre garantissent, pour les travailleurs, un niveau général de sécurité d'une efficacité, égale au niveau preserit par sa propre législation.

En outre, les Gouvernements tiendront dûment compte des obligations qui résultent du paragraphe 11 de l'article 405 du Traité de Versailles et des articles correspondants des autres Traités de Paix.

Article 17.

In order to ensure the due enforcement of any regulations prescribed for the protection of the workers against accidents,

(1) The regulations shall clearly define the persons or bodies who are to be responsible for compliance with the respective regulations;

(2) Provision shall be made for an efficient system of inspection and for penalties for breaches of the regulations;

(3) Copies or summaries of the regulations shall be posted up in prominent positions at docks, wharves, quays and similar places which are in frequent use for the processes.

Article 18.

Each Member undertakes to enter into reciprocal arrangements on the basis of this Convention with the other Members which have ratified this Convention, including more particularly the mutual recognition of the arrangements made in their respective countries for testing, examining and annealing and of certificates and records relating thereto;

Provided that, as regards the construction of ships and as regards plant used on ships and the records and other matters to be observed on board under the terms of this Convention, each Member is satisfied that the arrangements adopted by the other Member secure a general standard of safety for the workers equally effective as the standard required under its own laws and regulations;

Provided also that the Governments shall have due regard to the obligations of paragraph (11) of Article 405 of the Treaty of Versailles and of the corresponding Articles of the other Treaties of Peace.

Article 19.

Les ratifications officielles de la présente convention dans les conditions prévues à la Partie XIII du Traité de Versailles et aux Parties correspondantes des autres Traités de Paix seront communiquées au Secrétaire général de la Société des Nations et par lui enregistrées.

Article 20.

La présente convention ne liera que les Membres de l'Organisation internationale du Travail, dont la ratification aura été enregistrée au Secrétariat.

Elle entrera en vigueur douze mois après que les ratifications de deux Membres auront été enregistrées par le Secrétaire général.

Par la suite, cette convention entrera en vigueur pour chaque Membre douze mois après la date où sa ratification aura été enregistrée.

Article 21.

Aussitôt que les ratifications de deux Membres de l'Organisation internationale du Travail auront été enregistrées au Secrétariat, le Secrétaire général de la Société des Nations notifiera ce fait à tous les Membres de l'Organisation internationale du Travail. Il leur notifiera également l'enregistrement des ratifications qui lui seront ultérieurement communiquées par tous autres Membres de l'Organisation.

Article 22.

Tout Membre ayant ratifié la présente convention peut la dénoncer à l'expiration d'une période de dix années aprés la date de la mise en vigueur initiale de la convention, par un acte communiqué au Secrétaire générale de la Société des Nations, et par lui enregistré. La dénonciation ne prendra effet qu'une année après avoir été enregistrée au Secrétariat.

Article 19.

The formal ratifications of this Convention under the conditions set forth in Part XIII of the Treaty of Versailles and in the corresponding Parts of the other Treaties of Peace shall be communicated to the Secretary-General of the League of Nations for registration.

Article 20.

This Convention shall be binding only upon those Members whose ratifications have been registered with the Secretariat.

It shall come into force twelve months after the date on which the ratifications of two Members of the International Labour Organisation have been registered with the Secretary-General.

Thereafter, this Convention shall come into force for any Member twelve months after the date on which its ratification has been registered.

Article 21.

As soon as the ratifications of two Members of the International Labour Organisation have been registered with the Secretariat, the Secretary-General of the League of Nations shall so notify all the Members of the International Labour Organisation. He shall likewise notify them of the registration of ratifications which may be communicated subsequently by other Members of the Organisation.

Article 22.

A Member which has ratified this Convention may denounce it after the expiration of ten years from the date on which the Convention first comes into force, by an act communicated to the Secretary-General of the League of Nations for registration. Such denunciation shall not take effect until one year after the date on which it is registered with the Secretariat.

Tout Membre ayant ratifié la présente convention qui dans le délai d'une année après l'expiration de la période de dix années mentionnée au paragraphe précédent, ne fera pas usage de la faculté de dénonciation prévue par le présent article, sera lié pour une nouvelle période de cinq années et, par la suite, pourra dénoncer la présente convention à l'expiration de chaque période de cinq années dans les conditions prévues au présent article.

Article 23.

A l'expiration de chaque période de dix années à compter de l'entrée en vigueur de la présente convention, le Conseil d'administration du Bureau international du Travail devra présenter à la Conférence générale un rapport sur l'application de la présente convention et décidera s'il y a lieu d'inscrire à l'ordre du jour de la Conférence la question de sa revision totale ou partielle.

Article 24.

Au cas où la Conférence internationale adopterait une nouvelle convention portant revision totale ou partielle de la présente convention, la ratification par un Membre de la nouvelle convention portant revision entraînerait de plein droit dénonciation de la présente convention sans condition de délai nonobstant l'article 22 ci-dessus, sous réserve que la nouvelle convention portant revision soit entrée en vigueur.

A partir de la date de l'entrée en vigueur de la nouvelle convention portant revision, la présente convention cesserait d'être ouverte à la ratification des Membres.

La présente convention demeurerait toutefois en vigueur dans sa forme et teneur pour les Membres qui l'auraient ratifiée et qui ne ratifieraient pas la nouvelle convention portant revision.

Article 25.

Les textes français et anglais de la présente convention feront foi l'un et l'autre.

Each Member which has ratified this Convention and which does not, within the year following the expiration of the period of ten years mentioned in the preceding paragraph, exercise the right of denunciation provided for in this Article, will be bound for another period of five years and, thereafter, may denounce this Convention at the expiration of each period of five years under the terms provided for in this Article.

Article 23.

At the expiration of each period of ten years after the coming into force of this Convention, the Governing Body of the International Labour Office shall present to the General Conference a report on the working of this Convention and shall consider the desirability of placing on the Agenda of the Conference the question of its revision in whole or in part.

Article 24.

Should the Conference adopt a new Convention revising this Convention in whole or in part, the ratification by a Member of the new revising Convention shall *ipso jure* involve denunciation of this Convention without any requirement of delay, notwithstanding the provisions of Article 22 above, if and when the new revising Convention shall have come into force.

As from the date of the coming into force of the new revising Convention, the present Convention shall cease to be open to ratification by the Members.

Nevertheless, this Convention shall remain in force in its actual form and content for those Members which have ratified it but have not ratified the revising Convention.

Article 25.

The French and English texts of this Convention shall both be authentic.

VI. Sopimusehdotus, joka koskee maksullisia työnvälitystoimistoja.

Kansainliiton kansainvälisen työjärjestön yleinen konferenssi,

alotettuaan kansainvälisen työtoimiston hallintoneuvoston kokoonkutsumana Genèveen kesäkuun 8 päivänä 1933 seitsemännentoista istuntokautensa, ja

päätettyään hyväksyä erinäisiä esityksiä, jotka koskevat maksullisia työnvälitystoimistoja, mikä asia sisältyi ensimmäiseen ohjelmakysymyksen istuntokauden päiväjärjestyksessä, sekä

päätettyään, että nämä esitykset saisivat kansainvälisen sopimusehdotuksen muodon,

hyväksyy tänä kesäkuun 29 päivänä 1933 allaolevan sopimusehdotuksen kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltioiden ratifioitavaksi Versaillesin rauhansopimuksen XIII osan ja muiden rauhansopimusten vastaavien osien määräysten mukaisesti:

1 artikla.

1. Tässä sopimuksessa „maksullinen työnvälitystoimisto'' tarkoittaa:

a) voittoa tavoittelevia työnvälitystoimistoja, s. o. jokaista henkilöä, yhdistystä, laitosta, toimistoa tai muuta järjestöä, joka toimii välittäjänä hankkiakseen työntekijälle työtä tai työnantajalle työntekijän, tarkoituksella saada jommaltakummalta välillistä tai välitöntä taloudellista etua; tätä määritelmää ei sovelleta sanomalehtiin tai muihin julkaisuihin, paitsi niihin, joiden yksinomaisena tai pääasiallisena tarkoituksena on toimia välittäjinä työnantajain ja työntekijäin välillä;

b) Työnvälitystoimistoja, jotka eivät tavoittele voittoa s. o. yhdistysten, laitosten, toimistojen tai muiden järjestöjen työnvälitystoimistoja, jotka ainoallista etua tavoittelematta kantavat työnantajalta tai työntekijältä mainituista palveluksistaan sisäänkirjoitusmaksun, jäsenmaksun tai muun korvauksen.

2. Tämä sopimus ei koske merimiesten työnvälitystä.

2 artikla.

1. Edellisen artiklan 1 a) kohdassa mainitut voittoa tavoittelevat työnvälitystoimistot on lakkautettava kolmen vuoden kuluessa, lukien tämän sopimuksen voimaantulemisesta kuhunkin jäsenvaltioon nähden.

2. Tämän lakkauttamista edelläkäyvän ajan kuluessa:

a) uusia, voittoa tavoittelevia maksullisia työnvälitystoimistoja ei saa perustaa;

b) maksulliset, voittoa tavoittelevat työnvälitystoimistot on asetettava asianomaisen viranomaisen valvonnan alaisiksi, ja ne saavat ottaa korvauksia ja maksuja ainoastaan mainitun viranomaisen hyväksymän taksan mukaan.

3 artikla.

1. Asianomainen viranomainen voi poikkeustapauksissa ja neuvoteltuaan asianomaisten työnantaja- ja työntekijäjärjestöjen kanssa, myöntää poikkeuksia tämän sopimuksen 2 artiklan 1 kohdan määräyksistä.

2. Tämän artiklan nojalla myönnetyt

poikkeukset voivat koskea ainoastaan toimistoja, jotka harjoittavat kunkin maan lainsäädännössä tarkemmin määriteltyjen työntekijäryhmäin paikanvälitystä ja joiden paikanvälitys, heidän ammattinsa perusteella, tapahtuu erikoisissa olosuhteissa, jotka puoltavat poikkeusten myöntämisen.

3. Tämän artiklan nojalla ei voida myöntää lupaa uusien työnvälitystoimistojen perustamiseen 2 artiklassa mainitun 3 vuoden määräajan umpeenkuluttua.

4. Kaikki maksulliset työnvälitystoimistot, joille tämän artiklan nojalla on myönnetty poikkeuksia:

a) on asetettava julkisen viranomaisen valvonnan alaisiksi;

b) niiden on omattava vuodeksi myönnetty toimilupa, jonka asianomainen viranomainen voi harkintansa mukaan uudistaa korkeintaan kymmenen vuoden kuluessa;

c) ne ovat oikeutettuja ottamaan ainoastaan asianomaisen viranomaisen hyväksymässä tariffissa mainittuja korvauksia ja maksuja;

d) eivät ole oikeutettuja välittämään paikkoja tai ottamaan työntekijöitä ulkomailla, jollei toimilupa siihen oikeuta ja ehdolla, että tällaista toimintaa harjoitetaan asianomaisten maiden kesken tehdyn sopimuksen mukaisesti.

4 artikla.

1 artiklan 1 b) kohdassa mainittujen maksullisten työnvälitystoimistojen, jotka eivät tavoittele voittoa:

a) on omattava asianomaisen viranomaisen myöntämä toimilupa ja asetettava tämän viranomaisen valvonnan alaisiksi;

b) eivät ole oikeutettuja ottamaan suurempia korvausmaksuja kuin mitä asianomaisen viranomaisen vahvistettavassa tariffissa määrätään, tarkasti huomioonottamalla suoritetut kulut;

c) eivät ole oikeutettuja välittämään paikkoja tai ottamaan työntekijöitä ulkomailla, jollei julkinen viranomainen ole heitä siihen oikeuttanut ja ehdolla, että tällaista toimintaa harjoitetaan asianomaisten maiden kesken tehdyn sopimuksen mukaisesti.

5 artikla.

Tämän sopimuksen 1 artiklassa mainitut, maksulliset työnvälitystoimistot sekä kaikki henkilöt, yhdistykset, laitokset, toimistot tai muut yksityiset järjestöt, jotka säännöllisesti harjoittavat työnvälitystä, vaikkapa korvauksettakin, ovat velvolliset tekemään siitä ilmoituksen asianomaiselle viranomaiselle, ilmoittamalla onko paikanvälitystoiminta ilmaista tai maksullista.

6 artikla.

Kansallisessa lainsäädännössä on edellä olevien artiklain säännösten ja niiden toimenpanomääräysten rikkomisesta, säädettävä sopiva rangaistus, tarpeen vaatiessa tämän sopimuksen edellyttämän toimiluvan tai oikeuksien peruutus.

7 artikla.

Versaillesin sopimuksen 408 artiklassa ja muiden rauhansopimusten vastaavissa artikloissa mainittujen vuosiraporttien tulee sisältää kaikki välttämättömät tiedot 3 artiklan nojalla myönnetyistä poikkeuksista.

8 artikla.

Tämän sopimuksen viralliset ratifioinnit ovat Versaillesin sopimuksen XIII osan ja muiden rauhansopimusten vastaavien määräysten mukaisesti ilmoitettava kansainliiton pääsihteerille rekisteröitäviksi.

9 artikla.

Tämä sopimus sitoo vain niitä kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltioita, joiden ratifiointi on sihteeristössä rekisteröity.

Se tulee voimaan kaksitoista kuukautta sen jälkeen kuin pääsihteeri on rekisteröinyt kahden jäsenvaltion ratifioinnit.

Senjälkeen tämä sopimus tulee voimaan kuhunkin jäsenvaltioon nähden kaksitoista kuukautta sen jälkeen kuin sen ratifioinnit on rekisteröity.

10 artikla.

Niin pian kuin kahden kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltion ratifioimiskirjat on sihteeristössä rekisteröity, ilmoittaa kansainliiton pääsihteeri tämän kaikille kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltioille. Hän niinikään ilmoittaa näille jäsenvaltioille niiden ratifioimiskirjain rekisteröinnin, jotka joku järjestön jäsenvaltio myöhemmin ilmoittaa hänelle.

11 artikla.

Jokainen jäsenvaltio, joka on ratifioinut tämän sopimuksen, voi kymmenen vuoden kuluttua lukien siitä päivästä, jona sopimus alkuaan tuli voimaan, irtisanoa sen ilmoituksella, joka annetaan kansainliiton pääsihteerille rekisteröitäväksi. Irtisanominen tulee voimaan vasta vuoden kuluttua siitä päivästä lukien, jona se rekisteröitiin sihteeristössä.

Jokaista jäsenvaltiota, joka on ratifioinut tämän sopimuksen, eikä yhden vuoden kuluessa edellisessä kohdassa mainitun kymmenvuotiskauden umpeenkulumisen jälkeen käytä tässä artiklassa määrättyä irtisanontaoikeutta, sitoo uusi kymmenvuotiskausi ja sen jälkeen voi jäsenvaltio irtisanoa tämän sopimuksen kunkin kymmenvuotiskauden päättyessä tässä artiklassa määrätyin ehdoin.

12 artikla.

Kansainvälisen työtoimiston hallintoneuvoston on jokaisen kymmenvuotiskauden kuluttua umpeen tämän sopimuksen voimaanastumisesta annettava yleiselle konferenssille selostus tämän sopimuksen soveltamisesta, ja sen on niinikään päätettävä, onko syytä ottaa konferenssin päiväjärjestykseen kysymys sopimuksen tarkistuksesta kokonaan tai osaksi.

13 artikla.

Jos kansainvälinen konferenssi hyväksyisi uuden sopimuksen, joka muuttaa tämän sopimuksen kokonaan tai osittain ja mikäli uusi sopimus ei toisin määrää:

a) katsotaan se seikka, että joku jäsenvaltio on ratifioinut muutoksia sisältävän uuden sopimuksen, semmoisenaan, tämän sopimuksen irtisanomiseksi ilman velvollisuutta noudattaa määräaikaa ylläolevasta 11 artiklasta huolimatta, kuitenkin ehdolla, että muutoksia sisältävä uusi sopimus on tullut voimaan;

b) siitä päivästä lukien, jona muutoksia sisältävä uusi sopimus on tullut voimaan, eivät jäsenvaltiot enää saa ratifioida tätä sopimusta.

Kuitenkin jää tämä sopimus nykyisessä muodossaan ja nykyiseltä sisällöltään voimaan niihin jäsenvaltioihin nähden, jotka ovat sen ratifioineet, eivätkä ratifioi muutoksia sisältävää uutta sopimusta.

14 artikla.

Tämän sopimuksen ranskan- ja englanninkieliset tekstit ovat molemmat pidettävät alkuperäisinä.

Sopimus alkuperäisillä kielillä.

Projet de convention concernant les bureaux de placement payants.

La Conférence générale de l'Organisation internationale du Travail de la Société des Nations,

Convoquée à Genève par le Conseil d'administration du Bureau international du Travail, et s'y étant réunie le 8 juin 1933, en sa dix-septième session,

Après avoir décidé d'adopter diverses propositions relatives aux bureaux de placement payants, question qui constitue la première question à l'ordre du jour de la session, et

Après avoir décidé que ces propositions prendraient la forme d'un projet de convention internationale,

adopte, ce vingt-neuvième jour de juin mil neuf cent trente-trois, le projet de convention ci-après, à ratifier par les Membres de l'Organisation internationale du Travail, conformément aux dispositions de la Partie XIII du Traité de Versailles et des Parties correspondantes des autres Traités de Paix:

Article 1.

1. Aux fins de la présente convention l'expression „bureau de placement payant'' désigne:

a) Les bureaux de placement à fin lucrative, c'est-à-dire toute personne, société, institution, agence ou autre organisation qui sert d'intermédiaire pour procurer un emploi à un tra-

Draft convention concerning fee-charging employment agencies.

The General Conference of the International Labour Organisation of the League of Nations,

Having been convened at Geneva by the Governing Body of the International Labour Office, and having met in its Seventeenth Session on 8 June 1933, and

Having decided upon the adoption of certain proposals with regard to fee-charging employment agencies, which is the first item on the Agenda of the Session, and

Having determined that these proposals shall take the form of a Draft International Convention,

adopts, this twenty-ninth day of June of the year one thousand nine hundred and thirty-three, the following Draft Convention for ratification by the Members of the International Labour Organisation, in accordance with the provisions of Part XIII of the Treaty of Versailles and of the corresponding Parts of the other Treaties of Peace:

Article 1.

1. For the purpose of this Convention the expression „fee-charging employment agency'' means:

(*a*) employment agencies conducted with a view to profit, that is to say, any person, company, institution, agency or other organisation which acts as an intermediary for the purpose of

vailleur ou un travailleur à un employeur, à l'effet de tirer de l'un ou de l'autre un profit matériel direct ou indirect; cette définition ne s'applique pas aux journaux ou autres publications, sauf à ceux dont l'objet exclusif ou principal est d'agir comme intermédiaires entre employeurs et travailleurs;

b) Les bureaux de placement à fin non lucrative, c'est-à-dire les services de placement des sociétés, institutions, agences ou autres organisations qui, tout en ne poursuivant pas un profit matériel perçoivent de l'employeur ou du travailleur pour lesdits services, un droit d'entrée, une cotisation ou une rémunération quelconque.

2. La présente convention ne s'applique pas au placement des marins.

Article 2.

1. Les bureaux de placement payants à fin lucrative visés au paragraphe 1 *a*) de l'article précédent, devront être supprimés dans un délai de trois années à partir de l'entrée en vigueur, pour chaque Membre, de la présente convention.

2. Pendant le délai précédant cette suppression:

a) Il ne sera pas établi de nouveau bureau de placement payant à fin lucrative;

b) les bureaux de placement payants à fin lucrative seront soumis au contrôle de l'autorité compétente et ne pourront prélever que les taxes et frais figurant sur un tarif approuvé par ladite autorité.

procuring employment for a worker or supplying a worker for an employer with a view to deriving either directly or indirectly any pecuniary or other material advantage from either employer or worker; the expression does not include newspapers or other publications unless they are published wholly or mainly for the purpose of acting as intermediaries between employers and workers;

(*b*) employment agencies not conducted with a view to profit, that is to say, the placing services of any company, institution, agency or other organisation which, though not conducted with a view to deriving any pecuniary or other material advantage, levies from either employer or worker for the above services an entrance fee, a periodical contribution or any other charge.

2. This Convention does not apply to the placing of seamen.

Article 2.

1. Fee-charging employment agencies conducted with a view to profit as defined in paragraph 1 (*a*) of the preceding Article shall be abolished within three years from the coming into force of this Convention for the Member concerned.

2. During the period preceding abolition

(*a*) there shall not be established any new fee-charging employment agency conducted with a view to profit;

(*b*) fee-charging employment agencies conducted with a view to profit shall be subject to the supervision of the competent authority and shall only charge fees and expenses on a scale approved by the said authority.

Article 3.

1. Des dérogations aux dispositions du paragraphe 1 de l'article 2 de la présente convention pourront être accordées exceptionnellement par l'autorité compétente, mais seulement après consultation des organisations patronales et ouvrières intéressées.

2. Les dérogations autorisées en vertu du présent article ne pourront porter que sur des bureaux affectés au placement de catégories de travailleurs nettement désignées par la législation nationale et appartenant à des professions dans lesquelles le placement s'effectue dans des conditions spéciales de nature à justifier la dérogation.

3. L'établissement de nouveaux bureaux de placement payants ne pourra être autorisé en vertu du présent article, après l'expiration du délai de trois ans prévu à l'article 2.

4. Tout bureau de placement payant auquel une dérogation est accordée en vertu du présent article:

a) sera soumis au contrôle de l'autorité compétente;

b) devra posséder une licence annuelle renouvelable à la discrétion de l'autorité compétente pendant dix ans au plus;

c) ne pourra prélever que des taxes et frais figurant sur un tarif approuvé par l'autorité compétente;

d) ne pourra soit placer, soit recruter des travailleurs à l'étranger que s'il y est autorisé par sa licence et à condition que ses opérations soient effectuées par application d'un accord entre les pays intéressés.

Article 4.

Les bureaux de placement payant à fin non lucrative visés à l'article 1, paragraphe 1 *b*):

Article 3.

1. Exceptions to the provisions of paragraph 1 of Article 2 of this Convention may be allowed by the competent authority in exceptional cases, but only after consultation of the organisations of employers and workers concerned.

2. Exceptions may only be allowed in virtue of this Article for agencies catering for categories of workers exactly defined by national laws or regulations and belonging to occupations placing for which is carried on under special conditions justifying such an exception.

3. The establishment of new fee-charging employment agencies shall not be allowed in virtue of this Article after the expiration of the period of three years referred to in Article 2.

4. Every fee-charging employment agency for which an exception is allowed under this Article

(*a*) shall be subject to the supervision of the competent authority;

(*b*) shall be required to be in possession of a yearly licence renewable at the discretion of the competent authority during a period which shall not exceed ten years;

(*c*) shall only charge feet and expenses on a scale approved by the competent authority; and

(*d*) shall only place or recruit workers abroad if authorised so to do by its licence and if its operations are conducted under an agreement between the countries concerned.

Article 4.

Fee-charging employment agencies not conducted with a view to profit as defined in paragraph 1 (*b*) of Article 1

a) devront posséder une autorisation de l'autorité compétente et seront soumis au contrôle de ladite autorité;

b) ne pourront prélever une rémunération supérieure au tarif qui sera fixé par l'autorité compétente en tenant strictement compte des frais encourus;

c) ne pourront soit placer, soit recruter des travailleurs à l'étranger que s'ils y sont autorisés par l'autorité compétente et à condition que leurs opérations soient effectuées par application d'un accord entre les pays intéressés.

Article 5.

Les bureaux de placement payants visés à l'article 1 de la présente convention, ainsi que toute personne, société, institution, agence ou autre organisation privée s'occupant habituellement de placement, même à titre gratuit, seront tenus de se déclarer à l'autorité compétente en indiquant si les services de placement sont gratuits ou rémunérés.

Article 6.

La législation nationale prévoiera à l'égard de toute infraction soit aux dispositions des articles précédents, soit aux prescriptions leur faisant porter effet, des sanctions pénales appropriées comprenant le retrait, s'il y a lieu, de la licence ou de l'autorisation prévues par la présente convention.

Article 7.

Les rapports annuels prévus par l'article 408 du Traité de Versailles et les articles correspondants des autres Traités de Paix donneront tous les renseignements nécessaires sur les dérogations accordées en vertu de l'article 3.

(*a*) shall be required to have an authorisation from the competent authority and shall be subject to the supervision of the said authority;

(*b*) shall not make any charge in excess of the scale of charges fixed by the competent authority with strict regard to the expenses incurred; and

(*c*) shall only place or recruit workers abroad if permitted so to do by the competent authority and if their operations are conducted under an agreement between the countries concerned.

Article 5.

Fee-charging employment agencies as defined in Article 1 of this Convention and every person, company, institution, agency or other private organisation habitually engaging in placing shall, even though making no charge, make a declaration to the competent authority stating whether their placing services are given gratuitously or for remuneration.

Article 6.

National laws or regulations shall prescribe appropriate penalties, including the withdrawal when necessary of the licences and authorisations provided for by this Convention, for any violation of the above Articles or of any laws or regulations giving effect to them.

Article 7.

There shall be included in the annual reports to be submitted under Article 408 of the Treaty of Versailles and the corresponding Articles of the other Treaties of Peace all necessary information concerning the exceptions allowed under Article 3.

Article 8.

Les ratifications officielles de la présente convention dans les conditions prévues à la Partie XIII du Traité de Versailles et aux Parties correspondantes des autres Traités de Paix seront communiquées au Secrétaire général de la Société des Nations et par lui enregistrées.

Article 9.

La présente convention ne liera que les Membres de l'Organisation internationale du Travail dont la ratification aura été enregistrée au Secrétariat.

Elle entrera en vigueur douze mois après que les ratifications de deux Membres auront été enregistrées par le Secrétaire général.

Par la suite, cette convention entrera en vigueur pour chaque Membre douze mois après la date où sa ratification aura été enregistrée.

Article 10.

Aussitôt que les ratifications de deux Membres de l'Organisation internationale du Travail auront été enregistrées au Secrétariat, le Secrétaire général de la Société des Nations notifiera ce fait à tous les Membres de l'Organisation internationale du Travail. Il leur notifiera également l'enregistrement des ratifications qui lui seront ultérieurement communiquées par tous autres Membres de l'Organisation.

Article 11.

Tout Membre ayant ratifié la présente convention peut la dénoncer à l'expiration d'une période de dix années après la date de la mise en vigueur initiale de la convention, par un acte communiqué au Secrétaire général de la Société des Nations, et par lui enregistré. La dénonciation ne prendra effet qu'une année après avoir été enregistrée au Secrétariat.

Tout Membre ayant ratifié la présente convention qui, dans le délai d'une année après l'expiration de la période de dix années mentionnée au paragraphe précé-

Article 8.

The formal ratifications of this Convention under the conditions set forth in Part XIII of the Treaty of Versailles and in the corresponding Parts of the other Treaties of Peace shall be communicated to the Secretary-General of the League of Nations for registration.

Article 9.

This Convention shall be binding only upon those Members whose ratifications have been registered with the Secretariat.

It shall come into force twelve months after the date on which the ratifications of tho Members of the International Labour Organisation have been registered with the Secretary-General.

Thereafter, this Convention shall come into force for any Member twelve months after the date on which its ratification has been registered.

Article 10.

As soon as the ratifications of two Members of the International Labour Organisation have been registered with the Secretariat, the Secretary-General of the League of Nations shall so notify all the Members of the International Labour Organisation. He shall likewise notify them of the registration of ratifications which may be communicated subsequently by other Members of the Organisation.

Article 11.

A Member which has ratified this Convention may denounce it after the expiration of ten years from the date on which the Convention first comes into force, by an act communicated to the Secretary-General of the League of Nations for registration. Such denunciation shall not take effect until one year after the date on which it is registered with the Secretariat.

Each Member which has ratified this Convention and which does not, within the year following the expiration of the period of ten years mentioned in the

dent, ne fera pas usage de la faculté de dénonciation prévue par le présent article sera lié pour une nouvelle période de dix années, et, par la suite, pourra dénoncer la présente convention à l'expiration de chaque période de dix années dans les conditions prévues au présent article.

Article 12.

A l'expiration de chaque période de dix années à compter de l'entrée en vigueur de la présente convention, le Conseil d'administration du Bureau international du Travail devra présenter à la Conférence générale un rapport sur l'application de la présente convention et décidera s'il y a lieu d'inscrire à l'ordre du jour de la Conférence la question de sa revision totale ou partielle.

Article 13.

Au cas où la Conférence adopterait une nouvelle convention portant revision totale ou partielle de la présente convention, et à moins que la nouvelle convention ne dispose autrement:

a) la ratification par un Membre de la nouvelle convention portant revision entraînerait de plein droit, nonobstant l'article 11 ci-dessus, dénonciation immédiate de la présente convention, sous réserve que la nouvelle convention portant revision soit entrée en vigueur;

b) à partir de la date de l'entrée en vigueur de la nouvelle convention portant revision, la présente convention cesserait d'être ouverte à la ratification des Membres.

La présente convention demeurerait en tout cas en vigueur dans sa forme et teneur pour les Membres qui l'auraient ratifiée et qui ne ratifieraient pas la convention portant revision.

Article 14.

Les textes français et anglais de la présente convention feront foi l'un et l'autre.

preceding paragraph, exercise the right of denunciation provided for in this Article, will be bound for another period of ten years and, thereafter, may denounce this Convention at the expiration of each period of ten years under the terms provided for in this Article.

Article 12.

At the expiration of each period of ten years after the coming into force of this Convention, the Governing Body of the International Labour Office shall present to the General Conference a report on the working of this Convention and shall consider the desirability of placing on the Agenda of the Conference the question of its revision in whole or in part.

Article 13.

Should the Conference adopt a new Convention revising this Convention in whole or in part, then, unless the new Convention otherwise provides,

(*a*) the ratification by a Member of the new revising Convention shall *ipso jure* involve the immediate denunciation of this Convention, notwithstanding the provisions of Article 11 above, if and when the new revising Convention shall have come into force;

(*b*) as from the date when the new revising Convention comes into force, this Convention shall cease to be open to ratification by the Members.

This Convention shall in any case remain in force in its actual form and content for those Members which have ratified it but have not ratified the revising Convention.

Article 14.

The French and English texts of this Convention shall both be authentic.

B. Muiden sopimusten sekä suositusten tekstit.

I. Suositukset, jotka koskevat työajan rajoittamista hotelleissa, ravintoloissa ja niihin verrattavissa yrityksissä sekä teattereissa ja muissa huvittelupaikoissa ynnä yrityksissä, joissa sairaille, heikoille, puutteenalaisille ja mielisairaille annetaan hoitoa ja käsittelyä.

1. Suositus, joka koskee työajan rajoittamista hotelleissa, ravintoloissa ja niihin verrattavissa yrityksissä.

Kansainliiton kansainvälisen työjärjestön yleinen konferenssi,

alotettuaan kansainvälisen työtoimiston hallintoneuvoston kokoonkutsumana Genèveen kesäkuun 10 päivänä 1930 neljännentoista istuntokautensa ja

päätettyään hyväksyä erinäisiä esityksiä, jotka koskevat työajan rajoittamista hotelleissa, ravintoloissa ja niihin verrattavissa yrityksissä, mikä asia sisältyi toiseen kysymykseen istuntokauden päiväjärjestyksessä, sekä

päätettyään, että nämä esitykset saisivat suosituksen muodon,

hyväksyy tänä kesäkuun 28 päivänä 1930 allaolevan suosituksen, joka on alistettava kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltioiden harkittavaksi sen voimaansaattamista varten kansallisen lainsäädännön muodossa tai muun toimenpiteen kautta Versaillesin sopimuksen XIII osassa sekä muiden rauhansopimusten vastaavissa osissa olevien määräysten mukaisesti.

Konferenssi,

hyväksyttyään sopimusehdotuksen, joka koskee liikkeiden ja toimistojen työajan säännöstelyä, ja

haluten vastedes ulottaa mainitun sopimusehdotuksen määräykset koskemaan mahdollisimman monen laatuisia yrityksiä, muun muassa hotelleja, ravintoloita ja niihin verrattavia yrityksiä,

suosittelee:

1) että ne jäsenvaltiot, joilta puuttuu henkilökuntaa koskeva työaikalainsäädäntö hotelleissa, ravintoloissa, täysihoitoloissa, kerhoissa, kahviloissa ja muissa yrityksissä, jotka joko yksinomaan tai pääasiallisesti toimittavat asiakkailleen asunnon tai ruokaa ja juomaa, toimeenpanisivat erikoisen tutkimuksen näissä yrityksissä vallitsevista oloista, huomioonottaen edellämainitun sopimusehdotuksen määräykset;

2) että ne jäsenvaltiot, joilla jo on kysymyksessäolevissa yrityksissä työskentelevää henkilökuntaa koskeva työaikalainsäädäntö, toimittaisivat erikoisen tutkimuksen tämän lainsäädännön soveltamisesta, huomioon-

ottaen mainitun sopimusehdotuksen säännökset;

3) että jäsenvaltiot molemmissa tapauksissa, neljän vuoden kuluessa tämän suosituksen hyväksymisestä ja kansainvälisen työtoimiston hallintoneuvoston hyväksymän yhtenäisen suunnitelman mukaisesti, toimittaisivat työtoimistolle seikkaperäiset tiedot tutkimustensa tuloksista, jotta työtoimisto olisi tilaisuudessa laatimaan erikoisen raportin, jonka perusteella voitaisiin harkita, olisiko suotavaa, että tätä koskevan sopimusehdotuksen hyväksymistä varten jonkin tulevan konferenssi-istunnon päiväjärjestykseen otettaisiin kysymys henkilökunnan työajan rajoittamisesta puheenaolevissa yrityksissä.

2. Suositus, joka koskee teattereiden ja muiden huvittelupaikkojen työajan säännöstelyä.

Kansainliiton kansainvälisen työjärjestön yleinen konferenssi,

alotettuaan kansainvälisen työtoimiston hallintoneuvoston kokoonkutsumana Genèveen kesäkuun 10 päivänä 1930 neljännentoista istuntokautensa ja

päätettyään hyväksyä erinäisiä esityksiä, jotka koskevat teattereiden ja muiden huvittelupaikkojen työajan säännöstelyä, mikä asia sisältyi toiseen kysymykseen istuntokauden päiväjärjestyksessä, sekä

päätettyään, että nämä esitykset saisivat suosituksen muodon,

hyväksyy tänä kesäkuun 28 päivänä 1930 allaolevan suosituksen, joka on alistettava kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltioiden harkittavaksi sen voimaansaattamista varten kansallisen lainsäädännön muodossa tai muun toimenpiteen kautta Versaillesin sopimuksen XIII osassa sekä muiden rauhansopimusten vastaavissa osissa olevien määräysten mukaisesti.

Konferenssi,

hyväksyttyään sopimusehdotuksen, joka koskee liikeyrityksien ja toimistojen työajan säännöstelyä, ja

haluten vastedes ulottaa mainitun sopimusehdotuksen säännökset koskemaan mahdollisimman monenlaatuisia yrityksiä, muun muassa teattereita ja muita huvittelupaikkoja,

suosittelee:

1) että ne jäsenvaltiot, joilta puuttuu henkilökuntaa koskeva työaikalainsäädäntö teattereissa, varieteissa, elokuvissa ja muissa huvittelupaikoissa, joko sisällä tai ulkona sijaitsevissa, toimeenpanisivat erikoisen tutkimuksen näissä yrityksissä vallitsevista oloista, huomioonottaen edellämainitun sopimusehdotuksen säännökset;

2) että ne jäsenvaltiot, joilla jo on kysymyksessäolevissa yrityksissä työskentelevää henkilökuntaa koskeva työaikalainsäädäntö, toimittaisivat erikoisen tutkimuksen tämän lainsäädännön soveltamisesta, huomioonottaen mainitun sopimusehdotuksen säännökset;

3) että jäsenvaltiot molemmissa tapauksissa, neljän vuoden kuluessa tämän suosituksen hyväksymisestä ja kansainvälisen työtoimiston hallintoneuvoston hyväksymän yhtenäisen suunnitelman mukaisesti toimittaisivat työtoimistolle seikkaperäiset tiedot tutkimustensa tuloksista, jotta työtoimisto olisi tilaisuudessa laatimaan erikoisen raportin, jonka perusteella voitaisiin harkita, olisiko suotavaa, että tätä koskevan sopimusehdotuksen hyväksymistä varten jonkin tulevan konferenssi-istunnon päiväjärjestykseen otettaisiin kysymys henkilökunnan työajan rajoittamisesta puheenaolevissa yrityksissä.

3. Suositus, joka koskee työajan säännöstelyä yrityksissä, joissa sairaille, heikoille, puutteenalaisille ja mielisairaille annetaan hoitoa ja käsittelyä.

Kansainliiton kansainvälisen työjärjestön yleinen konferenssi,

alotettuaan kansainvälisen työtoimiston hallintoneuvoston kokoonkutsumana Genèveen kesäkuun 10 päivänä 1930 neljännentoista istuntokautensa ja .

päätettyään hyväksyä erinäisiä esityksiä, jotka koskevat työajan säännöstelyä yrityksissä, joissa sairaille, heikoille, puutteenalaisille ja mielisairaille annetaan hoitoa ja käsittelyä, mikä asia sisältyi toiseen kysymykseen istuntokauden päiväjärjestyksessä, sekä

päätettyään, että nämä esitykset saisivat suosituksen muodon,

hyväksyy tänä kesäkuun 28 päivänä 1930 allaolevan suosituksen, joka on alistettava kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltioiden harkittavaksi sen voimaansaattamista varten kansallisen lainsäädännön muodossa tai muun toimenpiteen kautta Versaillesin sopimuksen XIII osassa sekä muiden rauhansopimusten vastaavissa osissa olevien määräysten mukaisesti.

Konferenssi,

hyväksyttyään sopimusehdotuksen, joka koskee liikeyritysten ja toimistojen työajan säännöstelyä, ja

haluten ulottaa mainitun sopimusehdotuksen määräykset koskemaan mahdollisimman monenlaatuisia yrityksiä, muun muassa yrityksiä, joissa sairaille, heikoille, puutteenalaisille ja mielisairaille annetaan hoitoa ja käsittelyä,

suosittelee:

1) että ne jäsenvaltiot, joilta vielä puuttuu henkilökuntaa koskeva työaikalainsäädäntö yrityksissä, joissa sairaille, heikoille, puutteenalaisille tai mielisairaille annetaan hoitoa ja käsittelyä, toimittaisivat erikoisen tutkimuksen mainituissa yrityksissä vallitsevista oloista, huomioonottaen edellämainitun sopimusehdotuksen säännökset;

2) että ne jäsenvaltiot, joilla jo on kysymyksessäolevissa yrityksissä työskentelevää henkilökuntaa koskeva työaikalainsäädäntö, toimittaisivat erikoisen tutkimuksen tämän lainsäädännön soveltamisesta, huomioonottaen mainitun sopimusehdotuksen säännökset;

3) että jäsenvaltiot molemmissa tapauksissa, neljän vuoden kuluessa tämän suosituksen hyväksymisestä ja kansainvälisen työtoimiston hallintoneuvoston hyväksymän yhtenäisen suunnitelman mukaisesti, toimittaisivat työtoimistolle seikkaperäiset tiedot tutkimustensa tuloksista, jotta työtoimisto olisi tilaisuudessa laatimaan erikoisen raportin, jonka perusteella voitaisiin harkita, olisiko suotavaa, että tätä koskevan sopimusehdotuksen hyväksymistä varten jonkin tulevan konferenssi-istunnon päiväjärjestykseen otettaisiin kysymys henkilökunnan työajan rajoittamisesta puheenaolevissa yrityksissä.

II. Suositukset, jotka koskevat välillistä työhön pakottamista sekä pakollisen työn säännöstelyä.

1. Suositus, joka koskee välillistä työpakkoa.

Kansainliiton kansainvälisen työjärjestön yleinen konferenssi,

alotettuaan kansainvälisen työtoimiston hallintoneuvoston kokoonkutsumana Genèveen kesäkuun 10 päivänä 1930 neljännentoista istuntokautensa ja

päätettyään hyväksyä erinäisiä esityksiä, jotka koskevat välillistä työpakkoa, mikä asia sisältyi ensimmäiseen kysymykseen istuntokauden päiväjärjestyksessä, sekä

päätettyään, että nämä esitykset saisivat suosituksen muodon,

hyväksyy tänä kesäkuun 28 päivänä 1930 allaolevan suosituksen, joka on alistettava kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltioiden harkittavaksi sen voimaansaattamista varten kansallisen lainsäädännön muodossa tai muun toimenpiteen kautta Versaillesin sopimuksen XIII osassa sekä muiden rauhansopimusten vastaavissa osissa olevien määräysten mukaisesti.

Konferenssi,

hyväksyttyään sopimusehdotuksen, joka koskee pakollista työtä, ja

haluten täydentää tätä sopimusehdotusta esittämällä ne periaatteet, jotka sen mielestä näyttävät sopivimmilta ohjaamaan jäsenvaltioiden politiikkaa heidän koettaessaan välttää kaikkea välillistä työhön pakottamista, joka saattaisi liian ankarasti rasittaa väestöä sillä alueella, jossa sopimusta sovelletaan,

suosittelee, että jokainen jäsenvaltio ottaisi harkittavakseen seuraavat periaatteet:

I.

Käytettävänä oleva työvoima, väestön sopivaisuus työhön sekä ne turmiolliset vaikutukset, mitkä liian äkillisillä elämän- ja työtavan muutoksilla saattaa olla tämän väestön sosialisiin oloihin, ovat tekijöitä, jotka hallintoviranomaisten on otettava huomioon ratkaistessaan kehittymättömien alueiden taloudellista kehitystä koskevia kysymyksiä, sekä erittäinkin tehdessään päätöksiä, jotka koskevat:

a) mainittujen alueiden teollisuuslaitosten, kaivoksien ja maatalousyritysten luvun ja laajuuden lisäämistä;

b) muiden kuin alkuasukkaiden mahdollista asettumista asumaan näille seuduille;

c) metsä- ja muiden toimilupien myöntämistä, monopolin muodossa tai ilman.

II.

On vältettävä käyttämästä välillisiä keinoja, jotka keinotekoisesti lisäävät taloudellista ahdinkoa, joka jo pakoittaa eräät väestöainekset etsimään palkattua työtä, ja varsinkin on vältettävä seuraavia keinoja:

a) niin raskaiden verotaakkojen määräämisen väestölle, että tämä pakottaisi heidät ryhtymään palkkatyöläisiksi yksityisten yritysten palvelukseen;

b) maan omistuksen, haltuunottamisen ja käytön rajoittamisen siten, että se todella

vaikeuttaisi niiden työntekijäin asemaa, jotka haluavat hankkia elatuksensa itsenäisellä maanviljelyksellä;

c) yleisesti hyväksytyn käsitteen „irtolaisuus" laajentamisen tavalla, joka aiheuttaa väärinkäytöksiä;

d) „liikennelupia" koskevien määräysten antamisen, jotka asettaisivat toisten palveluksessa olevat työntekijät edullisempaan asemaan muihin työntekijöihin verrattuina.

III.

Työvoiman vapaalle siirtymiselle työstä toiseen tai toiselta seudulta toiselle ei ole säädettävä rajoituksia, joista välillisesti saattaisi olla seurauksena työntekijöiden pakottaminen etsimään työtä määrätyissä teollisuuksissa tai määrätyillä alueilla, lukuunottamatta tapauksia, jolloin väestön tai kysymyksessäolevien työntekijäin oman edun katsotaan vaativan tällaisia rajoituksia.

2. Suositus, joka koskee pakollisen työn säännöstelyä.

Kansainliiton kansainvälisen työjärjestön yleinen konferenssi,

alotettuaan kansainvälisen työtoimiston hallintoneuvoston kokoonkutsumana Genèveen kesäkuun 10 päivänä 1930 neljännentoista istuntokautensa ja

päätettyään hyväksyä erinäisiä esityksiä, jotka koskevat pakollisen työn säännöstelyä, mikä asia sisältyi ensimmäiseen kysymykseen istuntokauden päiväjärjestyksessä, sekä

päätettyään, että nämä esitykset saisivat suosituksen muodon,

hyväksyy tänä kesäkuun 28 päivänä 1930 allaolevan suosituksen, joka on alistettava kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltioiden harkittavaksi sen voimaansaattamista varten kansallisen lainsäädännön muodossa tai muun toimenpiteen kautta Versaillesin sopimuksen XIII osassa sekä muiden rauhansopimusten vastaavissa osissa olevien määräysten mukaisesti.

Konferenssi,

hyväksyttyään pakollista työtä koskevan sopimusehdotuksen, ja

haluten esittää eräitä pakollista työtä koskevia periaatteita ja ohjeita, jotka sen mielestä ovat omiaan tekemään mainitun sopimusehdotuksen soveltamisen tehokkaammaksi,

suosittelee, että jokainen jäsenvaltio ottaisi harkittavakseen seuraavat periaatteet ja säännökset:

I.

Kaikki pakollista työtä koskevan sopimusehdotuksen soveltamiseksi julkaistut säännökset sekä kaikki muut lainmääräykset tai hallinnolliset säännökset, jotka koskevat pakollisen työn käyttämistä ja jotka ovat voimassa tätä sopimusta ratifioitaessa tai joita julkaistaan myöhemmin, niihin luettuina kaikki lait ja asetukset, jotka koskevat korvausta tai vahingonkorvausta työntekijää kohdanneen tapaturman tai sairauden sattuessa tai kuolemantapauksessa, ovat asianomaisten viranomaisten toimesta painettavat yhdellä tai useammalla alkuasukaskielellä niin, että ne tulevat asianomaisten työntekijäin sekä sen väestön tietoon, josta työmiehiä otetaan. Täten painettuja tekstejä on levitettävä runsaasti ja, mikäli on tarpeellista, on ryhdyttävä toimiin niiden saattamiseksi asianomaisten työntekijöiden ja väestön tietoon suullisesti; lisäksi näitä tekstejä on pidettävä saatavina sisäänostohinnalla.

II.

Pakollisen työn käyttöä on säännösteltävä siten, ettei asianomaisten yhdyskuntien elintarvetuotantoa saateta vaaranalaiseksi.

III.

Käytettäessä pakollista työtä on ryhdyttävä kaikkiin mahdollisiin varokeinoihin, jottei näiden töiden suorittamisesta olisi välillisenä seurauksena laiton naisten ja lasten käyttäminen pakolliseen työhön.

IV.

Kaikin mahdollisin keinoin on koetettava supistaa pakollisen työn käyttämistä hen-

kilöiden tai kauppatavarain kuljettamiseen. Tällainen pakollisen työn käyttö on kiellettävä kaikissa niissä tapauksissa, jolloin on mahdollista käyttää kuljetukseen eläimiä tai koneita.

V.

On ryhdyttävä kaikkiin mahdollisiin toimenpiteisiin pakonalaisen työntekijän estämiseksi joutumasta kiusaukseen väärinkäyttää alkoholipitoisia juomia.

III. Suositus, joka koskee lasten alinta ikää pääsyä varten muihin kuin teollisiin töihin.

Kansainliiton kansainvälisen työjärjestön yleinen konferenssi,

alotettuaan kansainvälisen työtoimiston hallintoneuvoston kokoonkutsumana Genèveen huhtikuun 12 päivänä 1932 kuudennentoista istuntokautensa, ja

päätettyään hyväksyä erinäisiä esityksiä, jotka koskevat lasten alinta ikää pääsyä varten muihin kuin teollisiin töihin, mikä asia sisältyi kolmanteen ohjelmakysymykseen istuntokauden päiväjärjestyksessä, sekä

päätettyään, että nämä esitykset saisivat kansainvälisen sopimusehdotuksen muodon,

hyväksyy tänä huhtikuun 30 päivänä 1932 allaolevan sopimusehdotuksen kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltioiden ratifioitavaksi Versaillesin rauhansopimuksen XIII osan ja muiden rauhansopimusten vastaavien osien määräysten mukaisesti:

Hyväksyttyään sopimusehdotuksen, joka koskee lasten alinta ikää pääsyä varten muihin kuin teollisiin töihin, ja jonka tarkoituksena on täydentää työkonferenssin aikaisemmissa istunnoissaan hyväksymissä kolmessa sopimuksessa vahvistettua, lasten alinta ikää pääsyä varten teollisuus-, meri- ja maataloustöihin koskevaa kansainvälistä säännöstelyä; ja

haluten tehdä uuden sopimusehdotuksen sovelluttamisen niin yhdenmukaiseksi kuin mahdollista, koska sopimusehdotuksessa jätetään eräitä sovelluttamista koskevia yksityiskohtia kansallisen lainsäädännön varaan:

konferenssi,

katsoo, että huolimatta mainitun ehdotuksen tarkoittamien töiden erilaatuisuudesta, ja välttämättömyydestä sallia käytännöllisen sovelluttamisen vaihdella ilmaston, käytännön, kansallisten perintätapojen ja eri maiden muiden erikoisten olosuhteiden mukaan, on tärkeätä kiinnittää huomiota eräisiin soveltamismenetelmiin, joista saatu kokemus on ollut tyydyttävä ja jotka siis voivat olla ohjeina jäsenvaltioille.

Tämän johdosta konferenssi suosittelee, että jäsenvaltiot kiinnittäisivät huomiota seuraaviin sääntöihin ja menetelmiin:

I. Kevyet työt.

1. Mahdollisuuden varaamiseksi lapsille täydellisesti käyttää hyväkseen kouluopetusta sekä heidän ruumiillisen, henkisen ja siveellisen kehityksensä suojelemiseksi, on toivottavaa, että niin kauan kuin he vielä ovat pakollisen oppivelvollisuuden alaisia, heidän käyttämistään työhön supistetaan niin paljon kuin mahdollista.

2. On toivottavaa, että määriteltäessä niitä kevyitä töitä, joihin lapsia saadaan käyttää koulutuntien ulkopuolella, otetaan harkinnan alaisiksi sellaiset työt ja toimet kuin lähettinä käyttäminen, sanomalehtien jakelu, urheilun ja leikkien yhteydessä suoritettava työ sekä kukkien ja hedelmien poiminta ja myynti.

3. Lasten pääsyä varten keveisiin töihin asianomaisten viranomaisten on vaadittava vanhempien tai holhoojain suostumus, lääkärintodistus ruumiillisesta sopivaisuudesta mainittuun työhön ja tarpeen vaatiessa kouluviranomaisen lausunto.

4. Lasten päivittäisen työajan määräämisessä kouluajan ulkopuolella suoritettavissa keveissä töissä on huomioonotettava

toiselta puolen koulutunnit ja toiselta puolen lapsen ikä. Niissä tapauksissa, jolloin opetusta annetaan sekä aamu- että iltapäivällä, on syytä taata lapsille riittävä lepo ennen aamutuntien alkamista, väliaikana aamu- ja iltapäivätuntien välillä, samoinkuin välittömästi iltapäivätuntien jälkeen.

II. Toimet julkisissa näytännöissä.

5. Periaatteessa on kiellettävä kahtatoista vuotta nuorempien lasten käyttäminen kaikissa julkisissa näytännöissä, samoinkuin näyttelijöinä tai statisteina elokuvafilmejä otettaessa. Poikkeukset tästä säännöstä ovat supistettavat vähimpään mahdolliseen määrään ja sallittava ainoastaan, mikäli taiteelliset, tieteelliset tai opetustarkoitukset sitä vaativat.

Asianomaisten viranomaisten kussakin yksityistapauksessa annettavia lupia on myönnettävä ainoastaan tapauksissa, joissa työn laatu ja erikoistarkoitus tekevät sen puollettavaksi sekä mikäli vanhemmat tai holhooja ovat antaneet suostumuksensa ja lapsen ruumiillinen sopivaisuus työhön on todettu. Elokuvatöihin nähden on lapsi saatettava erikoisen silmälääkärin valvonnan alaiseksi. Lisäksi on lapselle taattava hyvä kohtelu ja mahdollisuus jatkaa opintojaan.

Jokaisessa luvassa on ilmoitettava niiden tuntien lukumäärä, jolloin lasta voidaan käyttää työhön, huomioonottaen varsinkin yötyö, pyhätyö ja laillisina juhlapäivinä suoritettava työ. Lupa on myönnettävä joko määrättyä näytäntöä tai määrättyä aikaa varten, ja voidaan uudistaa.

III. Vaaralliset työt.

6. Asianomaisten viranomaisten on neuvoteltava asianomaisten tärkeimpien työnantaja- ja työntekijäjärjestöjen kanssa ennenkuin määritellään mitä töitä on pidettävä vaarallisina työhön käytettyjen henkilöiden hengelle, terveydelle tai siveellisyydelle; samoin on meneteltävä ennenkuin vahvistetaan se korkeampi ikäraja tai ikärajat, jotka kansallisessa lainsäädännössä on määrättävä pääsyä varten näihin töihin.

Tämänlaatuisiin töihin olisi luettava, esimerkiksi, eräänlaiset työt julkisissa näytännöissä, kuten akrobaattiesitykset, eräänlaiset työt parantoloissa, kuten työt, jotka voivat aiheuttaa tartunnan tai infektion; sekä työt väkijuomamyymälöissä, varsinkin asiakkaiden palvelus.

Vaihteleva työhönpääsyikä olisi vahvistettava eri töiden mukaan, huomioonottaen niiden erikoiset vaarat; eräissä tapauksissa nuorilta tytöiltä vaadittava pääsyikä saattaisi olla korkeampi kuin pojilta vaadittava.

IV. Eräiden henkilöiden kieltäminen käyttämästä työssä lapsia.

7. Lasten siveellisten etujen turvaamiseksi on henkilöitä, jotka ovat tuomitut joistakin raskauttavista rikoksista tai jotka ovat tunnettuja juomareita, kiellettävä käyttämästä työssä muita kuin omia lapsiaan; näin olisi meneteltävä silloinkin kun nämä lapset elävät sanotunlaisten henkilöiden kanssa samassa taloudessa.

V. Sovelluttamisen valvominen.

8. Sopimusehdotuksen määräysten soveltamisen helpottamiseksi on suotavaa, että otetaan käytäntöön julkinen rekisterijärjestelmä sekä työkirjat tai henkilökortit lapsille, joille on myönnetty työlupa.

Näiden kirjojen tulisi sisältää m. m. merkinnät lapsen iästä, työn laadusta ja sallittujen työtuntien lukumäärästä sekä lapsen työhön tulo- ja lähtöpäivästä.

Mikäli on kysymyksessä kaupustelu julkisilla paikoilla, olisi määrättävä erikoisten merkkien käyttäminen.

Käytettäessä lasta julkisissa näytännöissä, tulee tarkastus- ja valvontaviranomaisilla olla oikeus päästä niihin huoneustoihin, joissa näytäntöjä valmistetaan ja esitetään.

IV. Suositus vuonna 1932 hyväksytyssä, alusten lastauksessa tai purkamisessa työskentelevien työntekijäin suojelemista tapaturmilta koskevassa sopimuksessa säädetyn vastavuoroisuuden jouduttamisesta.

Kansainliiton kansainvälisen työjärjestön yleinen konferenssi,

alotettuaan kansainvälisen työtoimiston hallintoneuvoston kokoonkutsumana Genèveen huhtikuun 12 päivänä 1932 kuudennentoista istuntokautensa, ja

päätettyään hyväksyä erinäisiä esityksiä, jotka koskevat v. 1929 hyväksytyn alusten lastauksessa tai purkamisessa työskenteleväin työntekijäin suojelemista tapaturmilta koskevan sopimuksen osittaista muuttamista, mikä asia sisältyi neljänteen kysymykseen istuntokauden päiväjärjestyksessä, sekä

hyväksyttyään sopimusehdotuksen, joka muuttaa mainitun sopimuksen, ja päätettyään täydentää suosituksilla mainittua muutettua sopimusta,

hyväksyy tänä huhtikuun 30 päivänä 1932 allaolevan suosituksen, joka on alistettava kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltioiden harkittavaksi sen voimaansaattamista varten kansallisen lainsäädännön muodossa tai muun toimenpiteen kautta Versaillesin sopimuksen XIII osassa sekä muiden rauhansopimusten vastaavissa osissa olevien määräysten mukaisesti.

Siihen nähden, että muutettu, alusten lastauksessa tai purkamisessa työskenteleväin työntekijäin suojelemista tapaturmilta koskeva sopimus sisältää artiklan, joka tarkoittaa vastavuoroisuutta mainitun sopimuksen ratifioineiden jäsenvaltioiden kesken,

konferenssi suosittelee ryhdyttäväksi seuraaviin toimenpiteisiin mainitussa artiklassa tarkoitetun vastavuoroisuuden jouduttamiseksi siten:

1) että tärkeimpien asianomaisten maiden hallitukset, hyväksyttyään muutetun sopimuksen, niin pian kuin mahdollista ryhtyisivät neuvotteluihin tarpeellisen yhdenmukaisuuden aikaansaamiseksi sopimuksen soveltamisessa, varsinkin mitä tulee tässä artiklassa erikoisesti mainittuihin kysymyksiin sekä yhdenmukaisten, kansainväliseen käyttöön sopivien todistuskaavakkeiden laatimiseen;

2) edellisessä kohdassa mainittujen toimenpiteiden soveltamisesta on vuosittain annettava raportti kansainväliselle työtoimistolle.

V. Suositus, joka koskee työnvälitystoimistoja.

Kansainliiton kansainvälisen työjärjestön yleinen konferenssi,

alotettuaan kansainvälisen työtoimiston hallintoneuvoston kokoonkutsumana Genèveen kesäkuun 8 päivänä 1933 seitsemännentoista istuntokautensa, ja

päätettyään hyväksyä erinäisiä esityksiä, jotka koskevat maksullisten työnvälitystoimistojen lakkauttamista, mikä asia sisältyi ensimäiseen ohjelmakysymykseen istuntokauden päiväjärjestyksessä, sekä

päätettyään, että nämä esitykset saisivat kansainvälisen sopimusehdotuksen muodon,

hyväksyy tänä kesäkuun 29 päivänä 1933 allaolevan suosituksen, joka on alistettava kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltioiden harkittavaksi sen voimaansaattamista varten kansallisen lainsäädännön muodossa tai muun toimenpiteen kautta Versaillesin rauhansopimuksen XIII osan ja muiden rauhansopimusten vastaavien osien määräysten mukaisesti:

Konferenssi,

Hyväksyttyään maksullisia työnvälitystoimistoja koskevan sopimusehdotuksen, jonka tarkoituksena on täydentää konferenssin ensimmäisellä istuntokaudellaan hyväksymän, työttömyyttä koskevan sopimuksen ja suosituksen määräyksiä;

Katsoen, että on syytä niin pian kuin mahdollista lakkauttaa kokonaan maksulliset voittoa tavoittavat työnvälitystoimistot;

Katsoen kuitenkin, että erinäisiin ammatteihin nähden näiden toimistojen lakkauttaminen voisi monessa maassa johtaa vaikeuksiin silloin kuin julkiset, maksuttomat työnvälitystoimistot eivät kykenisi kokonaan korvaamaan lakkautettuja toimistoja;

Katsoen, että muut seikat kuin työnvälitysmaksut voivat antaa voittoa tavoittelevan luonteen työnvälitystoiminnalle ja aiheuttaa väärinkäytöksiä;

suosittelee, että jäsenvaltiot ottaisivat harkittavakseen seuraavat ohjeet ja menetelmät.

I.

1. Olisi ryhdyttävä toimenpiteisiin julkisten maksuttomien työnvälitystoimistojen järjestämiseksi vastaamaan niiden ammattien tarpeita, jotka yleisesti käyttävät maksullisia työnvälitystoimistoja.

2. olisi sovellettava periaatetta julkisten työnvälitystoimistojen järjestämisestä eri ammattien mukaan; ja mikäli mahdollista, olisi näiden toimistojen palvelukseen kiinnitettävä henkilöitä, jotka tuntevat asianomaisten ammattien laadun, käytännön ja tavat.

3. Asianomaisten ammattiryhmien edustavimpien työntekijä- ja työnantajajärjestöjen edustajia olisi pyydettävä avustamaan julkisten työnvälitystoimistojen toimintaa.

II.

1. Henkilölle tai yritykselle, joka joko suorastaan tai toisen henkilön välityksellä saa ansiota sellaisista toimista kuin anniskelun tai hotellin pitäjän, vanhojen vaatteiden y. m. kauppiaan, panttilainaajan ja rahanvaihtajan toimista, ei olisi myönnettävä oikeutta harjoittaa paikanvälittäjän ammattia.

2. Työnvälitystoiminta olisi kiellettävä huoneustoissa, näiden huoneustojen sivurakennuksissa tai osissa, joissa harjoitetaan jotakin yllämainituista ammateista.

VI. Sopimusehdotukset, jotka koskevat teollisten ja kaupallisten yritysten, vapaiden ammattien sekä kotityöntekijäin ja palvelusväen ynnä maatalousyritysten työntekijäin pakollista vanhuus-, työkyvyttömyys- ja jälkeenjääneiden vakuutusta.

1. Sopimusehdotus, joka koskee teollisten ja kaupallisten yritysten, vapaiden ammattien sekä kotityöntekijäin ja palvelusväen pakollista vanhuusvakuutusta.

Kansainliiton kansainvälisen työjärjestön yleinen konferenssi,

alotettuaan kansainvälisen työtoimiston hallintoneuvoston kokoonkutsumana Genèveen kesäkuun 8 päivänä 1933 seitsemännentoista istuntokautensa, ja

päätettyään hyväksyä erinäisiä esityksiä, jotka koskevat pakollista vanhuusvakuutusta, mikä asia sisältyi toiseen ohjelmakysymykseen istuntokauden päiväjärjestyksessä, sekä

päätettyään, että nämä esitykset saisivat kansainvälisen sopimusehdotuksen muodon,

hyväksyy tänä kesäkuun 29 päivänä 1933 allaolevan sopimusehdotuksen kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltioiden ratifioitavaksi Versaillesin rauhansopimuksen XIII osan ja muiden rauhansopimusten vastaavien osien määräysten mukaisesti

1 artikla.

1. Jokainen kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltio, joka ratifioi tämän sopimuksen, sitoutuu toimeenpanemaan tai pitämään voimassa pakollista vanhuusvakuutusta ainakin yhtä edullisilla ehdoilla, kuin tässä sopimuksessa säädetään.

2 artikla.

1. Pakollista vanhuusvakuutusta sovelletaan teollisten ja kaupallisten yritysten ja vapaiden ammattien työntekijöihin, toimihenkilöihin ja oppilaisiin sekä kotityöntekijöihin ja palvelusväkeen.

2. Jokainen jäsenvaltio voi kuitenkin kansallisessa lainsäädännössään tehdä poikkeuksia, jotka se katsoo välttämättömiksi, mikäli koskee:

a) työntekijöitä, joiden palkka ylittää määrätyn rajan, sekä lainsäädännöissä, joissa ei säädetä tällaista yleistä poikkeusta, työntekijöitä, jotka harjoittavat ammattia, jota tavallisesti pidetään vapaana ammattina;

b) työntekijöitä, jotka eivät nauti rahapalkkaa;

c) nuoria työntekijöitä alle määrätyn ikärajan ja työntekijöitä, jotka tullessaan ensi kerran palkkatyöntekijöiksi, ovat liian iäkkäitä saadakseen vakuutuksen;

d) kotityöntekijöitä, joiden työoloja ei voida verrata muiden työntekijäin työoloihin;

e) työnantajan perheenjäseniä;

f) työntekijöitä, joiden toimi kokonaisuudessaan ja laadultaan on lyhytaikaista, ja senvuoksi tekee työntekijälle mahdottomaksi täyttää suorituksensaamiseen vaadittavia ehtoja, sekä henkilöitä, jotka suorittavat palkallista työtä ainoastaan tilapäisesti tai sivutoimena;

g) työkyvyttömiä työntekijöitä ja työkyvyttömyys- tai vanhuuseläkettä nauttivia;

h) eläkkeellä olevia virkamiehiä, jotka suorittavat palkattua työtä, ja henkilöitä,

jotka nauttivat yksityisiä tuloja, kun eläke tai yksityinen tulo on vähintään yhtä suuri kuin kansallisen lainsäädännön edellyttämä vanhuuseläke;

i) työntekijöitä, jotka opiskeluaikanaan antavat tunteja tai työskentelevät korvausta vastaan, hankkiakseen itselleen ammattitaitoa voidakseen harjoittaa mainittuja opintoja vastaavaa ammattia;

j) maataloustyönantajain henkilökohtaisessa palveluksessa olevaa palveluskuntaa.

3. Lisäksi voidaan vakuutusvelvollisuuden ulkopuolelle jättää henkilöt, jotka lain, asetuksen tai erikoisen säännöksen nojalla saavat tai ovat vanhuudessaan oikeutettuja saamaan avustuksia, jotka kokonaisuudessaan vastaavat ainakin tässä sopimuksessa edellytettyjä avustuksia;

4. Tämä sopimus ei koske merimiehiä eikä merikalastajia.

3 artikla.

Kansallisessa lainsäädännössä on, siinä tarkemmin määrättävillä ehdoilla, myönnettävä ennestään vakuutusvelvollisille, jotka eivät ole saavuttaneet eläkeikää, oikeus vapaaehtoisesti jatkaa vakuutusta tai säilyttää oikeutensa suorittamalla säännöllisen uudistusmaksun, mikäli nämä oikeudet eivät ole heille pakollisesti pidätetyt, tai naimisissa olevaan naiseen nähden, mikäli hänen miehelleen, joka ei ole vakuutusvelvollisuuden alainen, ei ole myönnetty mahdollisuutta päästä vapaaehtoiseen vakuutukseen ja täten mahdollisesti turvata vaimolle oikeuden osallistua vanhuus- tai leskieläkkeestä.

4 artikla.

Vakuutetulla on oikeus vanhuuseläkkeeseen saavutettuaan kansallisessa lainsäädännössä määrättävän iän, joka palkkatyöntekijäin vakuutusjärjestelmässä ei saa ylittää täytettyä 65 vuoden ikää.

5 artikla.

Oikeus eläkkeeseen voidaan tehdä riippuvaksi odotusajan umpeenkulumisesta, jonka kuluessa jokin minimimäärä vakuutusmaksuja on suoritettu, sekä vakuutukseen liittymisestä lukien että määrätyn, välittömästi vakuutussuorituksen alkamisesta edelläkäyneen ajan kuluessa.

6 artikla.

1. Vakuutettu, joka lakkaa olemasta vakuutusvelvollisuuden alainen, olematta oikeutettu saamaan vakuutussuoritusta, joka vastaa hänen tililleen suoritettuja vakuutusmaksuja, säilyttää näiden vakuutusmaksujen tuottaman oikeuden.

2. Kansallisessa lainsäädännössä voidaan kuitenkin säätää, että vakuutusmaksut ovat voimassa vain määräajan, luettuna vakuutusvelvollisuuden päättymisestä, ja tämä määräaika voi olla joko vaihteleva tai muuttumaton;

a) vaihteleva määräaika ei saa alittaa niiden yhteenlaskettujen vakuutusmaksukausien kolmatta osaa, jolloin vakuutusmaksuja on suoritettu, vakuutuksen liittymisestä lukien, vähennettynä niillä ajanjaksoilla, jolloin vakuutusmaksuja ei ole suoritettu;

b) muuttumaton määräaika ei missään tapauksessa saa alittaa kahdeksaatoista kuukautta; vakuutusmaksut voivat menettää pätevyytensä tämän määräajan umpeenkuluttua, jollei ennen tämän määräajan umpeenkulumista, kansallisessa lainsäädännössä vahvistettavaa minimivakuutusmaksuerää ole suoritettu vakuutetun tilille pakollisen vakuutuksen tai jatketun, vapaaehtoisen vakuutuksen nojalla.

7 artikla.

1. Eläkkeen suuruus määrätään joko vakuutusajan mukaan tai riippumatta kuluneesta vakuutusajasta, ja on se joko määrätty erä tai määrätty prosentti vakuutetusta palkasta tai suoritettujen vakuutus-

maksujen yhteissumman mukaan vaihteleva määrä.

2. Vakuutusajan mukaan vaihtelevan eläkkeen, jonka myöntäminen riippuu odotusajan umpeenkulumisesta, tulee, vahvistetun minimieläkken puutteessa, olla määrätty summa tai määrätty osa, riippumatta vakuutusajasta; kun eläkkeen myöntäminen ei ole riippuva odotusajasta, voidaan määrätä minimieläke.

3. Kun vakuutusmaksut vaihtelevat palkan mukaan, on palkka, jonka mukaan vakuutusmaksut on määrätty, otettava perusteeksi eläkettä laskettaessa, riippumatta siitä vaihteleeko tämä vakuutusajan mukaan vai ei.

8 artikla.

1. Vakuutettu voi kokonaan tai osittain menettää oikeutensa vakuutussuorituksiin taikka voidaan tämä oikeus joksikin ajaksi keskeyttää, jos hän on tehnyt itsensä syypääksi petokseen vakuutuslaitokseen nähden.

2. Eläkkeen maksaminen voidaan kokonaan tai osittainen keskeyttää:

a) aikana, jolloin vakuutettu on vakuutusvelvollisuuden alaisessa toimessa;

b) aikana, jolloin hän kokonaan saa ylläpitonsa yleisistä varoista;

c) aikana, jolloin hän nauttii muuta aikakautista rahasuoritusta, jonka hän on saanut pakollista sosialivakuutusta, eläkettä, työtapaturmakorvausta tai ammattitautia koskevan lain nojalla.

9 artikla.

1. Sekä työnantajain että vakuutettujen tule ottaa osaa vakuutukseen tarpeellisten varojen hankkimiseen.

2. Kansallisessa lainsäädännössä voidaan vakuutusmaksujen suorittamisvelvollisuudesta vapauttaa:

a) oppilaat ja määrättyä ikää nuoremmat työntekijät;

b) työntekijät, jotka eivät nauti rahapalkkaa tai nauttivat hyvin alhaista palkkaa.

3. Määräyksiä työnantajien vakuutusmaksuista ei kuitenkaan tarvitse sisällyttää kansalliseen vakuutuslainsäädäntöön, jonka sovellutusala ei rajoitu palkkatyöntekijöihin.

4. Julkisen viranomaisen tulee ottaa osaa varojen hankkimiseen vakuutusmaksuihin tai vakuutussuorituksiin, kun vakuutus on säädetty joko palkannauttijoita varten yleensä tai työntekijöitä varten.

5. Kansallisissa lainsäädännöissä, jotka tätä sopimusta hyväksyttäessä eivät edellytä vakuutettujen suorittamia vakuutusmaksuja, voidaan edelleen vapauttaa vakuutetut vakuutusmaksuvelvollisuudesta.

10 artikla.

1. Vakuutusta hoitavat joko julkisen viranomaisen perustamat laitokset, jotka eivät tavoittele voittoa, tai valtion vakuutusrahastot.

2. Kansallinen lainsäädäntö voi kuitenkin uskoa vakuutuksen johdon asianomaisten tai heidän ryhmänsä perustamille laitoksille, jotka julkinen viranomainen on on asianmukaisesti hyväksynyt.

3. Vakuutuslaitosten ja valtion vakuutusrahastojen varat on hoidettava erillään yleisistä rahastoista.

4. Vakuutettujen edustajat ottavat osaa vakuutuslaitoksen hallintoon kansallisessa lainsäädännössä määrätyillä ehdoilla, jossa voidaan myös määrätä työnantajain ja julkisen viranomaisen edustajien osanotosta.

5. Itsehallinnolla varustetut vakuutuslaitokset on asetettava julkisen viranomaisen raha-asioita ja hallintoa koskevan valvonnan alaisiksi.

11 artikla.

1. Vakuutetulle tai hänen oikeudenomistajilleen on myönnettävä valitusoikeus suoritusta koskevissa riita-asioissa.

2. Näitä riita-asioita käsittelevät erikoiset tuomioistuimet, joihin kuuluu ammattituomareita tai muita henkilöitä, jotka erikoisesti tuntevat vakuutuksen tarkoituksen ja vakuutettujen tarpeet tai jotka pitävät istuntoja yhdessä vakuutettujen ja työnantajien keskuudesta kutsuttujen lisäjäsenien kanssa.

3. Riita-asioissa, jotka koskevat pakollisen vakuutuksen alaiseksi asettamista tai vakuutusmaksujen suuruutta, on palkannauttijoille myönnettävä valitusoikeus ja myös hänen työnantajalleen, mikäli hän ottaa osaa vakuutusmaksujen maksamiseen.

12 artikla.

1. Ulkomaalaiset työntekijät ovat vakuutusvelvollisuuteen ja vakuutusmaksujen suorittamiseen nähden samojen ehtojen alaisia kuin kotimaiset työntekijät.

2. Ulkomaalaiset vakuutetut ja heidän oikeudenomistajansa ovat, samoilla ehdoilla kuin kotimaiset työntekijät, oikeutettuja vakuutussuorituksiin, jotka aiheutuvat heidän tililleen viedyistä vakuutusmaksuista.

3. Ulkomaalaiset vakuutetut ja heidän oikeudenomistajansa, jotka ovat sellaisen jäsenvaltion kansalaisia, jota tämä sopimus sitoo, ja jonka lainsäädäntö siis sisältää määräyksiä 9 artiklan mukaisesta valtiovallan rahallisesta osallistumisesta varojen hankkimiseen vakuutusrahastojen muodostamiseen tai vakuutussuorituksiin, ovat oikeutettuja valtionvaroista maksettaviin lisäeläkkeisiin, eläkkeen koroituksiin ja osaeläkkeisiin.

4. Kansallinen lainsäädäntö voi kuitenkin varata maan omille kansalaisille oikeuden sellaisiin valtion varoista suoritettaviin lisäeläkkeisiin, eläkkeen koroituksiin ja osaeläkkeisiin, jotka maksetaan yksinomaan vakuutetuille, jotka ovat ylittäneet määrätyn iän pakollista vakuutusta koskevan lainsäädännön voimaantullessa.

5. Niitä rajoituksia, joita mahdollisesti voidaan säätää tapauksessa, jolloin vakuutettu asuu ulkomailla, ei ole sovellettava eläkkeennauttijoihin tai heidän oikeudenomistajiinsa, jotka ovat sellaisten jäsenvaltioiden kansalaisia, joita tämä sopimus sitoo ja jotka asuvat jonkun tämän sopimuksen alaisen jäsenvaltion alueella, kuin mikäli sitä sovelletaan sen valtion omiin kansalaisiin, jossa eläke on saatu. Kuitenkin voidaan jättää myöntämättä valtionvaroista maksettavia lisäeläkkeitä, eläkkeen koroituksia ja osaeläkkeitä.

13 artikla.

1. Työntekijäin vakuutus on järjestettävä lailla, jota sovelletaan työntekijän vakinaisessa työpaikassa.

2. Tästä säännöstä voidaan, vakuutuksen jatkuvaisuutta silmälläpitäen, myöntää poikkeuksia asianomaisten jäsenvaltioiden kesken tehdyllä sopimuksella.

14 artikla.

Jokainen jäsenvaltio voi asettaa erikoisen säännöstelyn alaisiksi rajallaolevat työntekijät, joiden vakinainen työpaikka on asianomaisen valtion alueella ja asuinpaikka ulkomailla.

15 artikla.

Niissä maissa, joissa ei ole pakollista vanhuusvakuutusta koskevaa lainsäädäntöä tämän sopimuksen astuessa ensi kertaa voimaan, pidetään tämän sopimuksen vaatimuksia tyydyttävinä kaikki eläkejärjestelmät, jotka eivät edellytä vakuutusmaksujen kantamista, ja takaavat yksilöllisen oikeuden eläkeeseen sekä ovat seuraavien 16—22 artiklain määräysten mukaisia.

16 artikla.

Eläke myönnetään kansallisen lainsäädännön määräämässä iässä, joka ei saa ylittää täytettyä 65 vuotta.

17 artikla.

Eläkeoikeus voidaan tehdä riippuvaksi siitä, että hakija asuu jäsenvaltion alueella

välittömästi eläkeanomuksen jättämistä edelläkäyvänä aikana. Tämä aika, joka määrätään kansallisessa lainsäädännössä, ei saa ylittää 10 vuotta.

18 artikla.

1. Eläkeoikeus taataan kaikille hakijoille, joiden vuotuiset tulot eivät ylitä määrää, joka vahvistetaan kansallisessa lainsäädännössä, asianomaisesti huomioonottamalla minimielinkustannukset.

2. Asianomaisen tulojen arvioinnissa ei oteta huomioon tuloja, jotka eivät ylitä kansallisessa lainsäädännössä vahvistettavaa määrää.

19 artikla.

Vahvistetun eläkemäärän lisättynä muilla kuin ulkopuolelle jätetyillä tuloilla tulee olla riittävä peittämään ainakin eläkkeennauttijan päätarpeet.

20 artikla.

1. Hakijalla on valitusoikeus riita-asioissa, jotka koskevat eläkkeen myöntämistä tai eläkemäärän vahvistamista.

2. Valituksen ratkaisee toinen viranomainen kuin se, joka on päättänyt asian ensimmäisessä asteessa.

21 artikla.

1. Ulkomaalaiset, jotka ovat tähän sopimukseen yhtyneen jäsenvaltion kansalaisia, ovat oikeutettuja eläkkeeseen samoilla ehdoilla kuin omat kansalaiset.

2. Kansallisessa lainsäädännössä voidaan kuitenkin eläkkeen myöntäminen ulkomaalaiselle tehdä riippuvaksi tämän oleskeluajasta jäsenvaltion alueella ja voi tämä aika ylittää enintään viidellä vuodella sen oleskeluajan, joka vaaditaan jäsenvaltion omalta kansalaiselta.

22 artikla.

1. Eläkeoikeus voidaan menettää tai väliaikaisesti lakkauttaa joko kokonaan tai osaksi, jos asianomainen:

a) on tuomittu vapausrangaistukseen rikoksesta tai rikkomuksesta;

b) on saanut tai koettanut saada eläkkeen petoksella;

c) on jatkuvasti kieltäytynyt ansaitsemasta elatustaan työllä, joka vastaa hänen voimiaan ja kykyään.

2. Eläkkeen maksaminen voidaan kokonaan tai osaksi keskeyttää siksi ajaksi, jolloin asianomainen saa kokonaan ylläpitonsa yleisistä varoista.

23 artikla.

12 artiklan 5 kohdassa mainittuja määräyksiä lukuunottamatta ei tämä sopimus koske eläkeoikeuden säilyttämistä ulkomailla asuessa.

24 artikla.

Tämän sopimuksen viralliset ratifioinnit ovat Versaillesin sopimuksen XIII osan ja muiden rauhansopimusten vastaavien osien määräysten mukaisesti ilmoitettavat kansainliiton pääsihteerille rekisteröitäviksi.

25 artikla.

Tämä sopimus velvoittaa vain niitä kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltioita, joiden ratifioinnit ovat rekisteröidyt sihteeristössä.

Se tulee voimaan kahdentoista kuukauden kuluttua siitä kuin pääsihteeri on rekisteröinyt kahden kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltion ratifioinnit.

Senjälkeen tämä sopimus tulee voimaan kuhunkin jäsenvaltioon nähden kahdentoista kuukauden kuluttua siitä päivästä, jolloin tämä ratifointi on rekisteröity.

26 artikla.

Niinpian kuin kahden kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltion ratifioinnit ovat sihteeristössä rekisteröidyt, antaa kansainliiton pääsihteeri siitä ilmoituksen kaikille kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltioille. Hänen tulee samoin ilmoittaa näille niiden

ratifiointien rekisteröimisestä, joita järjestön muut jäsenvaltiot myöhemmin tekevät.

27 artikla.

Jokainen jäsenvaltio, joka on ratifioinut tämän sopimuksen, voi, 10-vuotisen ajanjakson päätyttyä sopimuksen ensimmäisestä voimaanastumispäivästä lukien, kansainliiton pääsihteerille antamallaan ilmoituksella, jonka tämä rekisteröi, irtisanoa sopimuksen. Irtisanonta tulee voimaan vasta yhden vuoden kuluttua sen rekisteröimisestä sihteeristössä.

Jokaista tämän sopimuksen ratifioinutta jäsenvaltiota, joka ei vuoden kuluessa edellisessä kohdassa mainitun 10-vuotisen ajanjakson päättymisestä käytä tässä artiklassa määrättyä irtisanontaoikeutta, sitoo uusi kymmenvuotiskausi, ja sen jälkeen voi jäsenvaltio irtisanoa tämän sopimuksen kunkin kymmenvuotiskauden päättyessä tässä artiklassa määrätyin ehdoin.

28 artikla.

Kansainvälisen työtoimiston hallintoneuvoston on vähintään kerran kymmenvuotiskauden kuluessa tämän sopimuksen voimaantulemisesta lukien, annettava yleiselle konferenssille selostus tämän sopimuksen soveltamisesta ja sen on niinikään päätettävä, onko syytä ottaa konferenssin päiväjärjestykseen kysymys sopimuksen tarkistuksesta kokonaan tai osittain.

29 artikla.

Jos kansainvälinen konferenssi hyväksyy uuden sopimuksen, joka muuttaa tämän sopimuksen kokonaan tai osittain, ja mikäli ei uusi sopimus toisin määrää:

a) katsotaan se seikka, että joku jäsenvaltio on ratifioinut muutoksia sisältävän uuden sopimuksen, semmoisenaan, tämän sopimuksen irtisanomiseksi ilman velvollisuutta noudattaa määräaikaa ylläolevasta 27 artiklasta huolimatta, kuitenkin ehdolla, että muutoksia sisältävä uusi sopimus on tullut voimaan.

b) siitä päivästä lukien, jona muutoksia sisältävä uusi sopimus on tullut voimaan, eivät jäsenvaltiot enää saa ratifioida tätä sopimusta.

Kuitenkin jää tämä sopimus nykyisessä muodossaan ja nykyiseltä sisällöltään voimaan niihin jäsenvaltioihin nähden, jotka ovat sen ratifioineet, eivätkä ratifioi muutoksia sisältävää uutta sopimusta.

30 artikla.

Tämän sopimuksen ranskan- ja englanninkieliset tekstit ovat molemmat pidettävät alkuperäisinä.

2. Sopimusehdotus, joka koskee maatalousyritysten työntekijäin pakollista vanhuusvakuutusta.

Kansainliiton kansainvälisen työjärjestön yleinen konferenssi,

alotettuaan kansainvälisen työtoimiston hallintoneuvoston kokoonkutsumana Genèveen kesäkuun 8 päivänä 1933 seitsemännentoista istuntokautensa, ja

päätettyään hyväksyä erinäisiä esityksiä, jotka koskevat pakollista vanhuusvakuutusta, mikä asia sisältyi toiseen ohjelmakysymykseen istuntokauden päiväjärjestyksessä, sekä

päätettyään, että nämä esitykset saisivat kansainvälisen sopimusehdotuksen muodon,

hyväksyy tänä kesäkuun 29 päivänä 1933 allaolevan sopimusehdotuksen kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltioiden ratifioitavaksi Versaillesin rauhansopimuksen XIII osan ja muiden rauhansopimusten vastaavien osien määräysten mukaisesti

1 artikla.

Jokainen kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltio, joka ratifioi tämän sopimuksen, sitoutuu toimeenpanemaan tai pitämään voimassa pakollista vanhuusvakuutusta ainakin yhtä edullisilla ehdoilla kuin tässä sopimuksessa säädetään.

2 artikla.

1. Pakollista vanhuusvakuutusta sovelletaan maatalousyritysten työntekijöihin, toimihenkilöihin ja oppilaisiin sekä maataloustyönantajain henkilökohtaiseen palveluskuntaan.

2. Jokainen jäsenvaltio voi kuitenkin kansallisessa lainsäädännössään tehdä poikkeuksia, jotka se katsoo välttämättömiksi, mikäli koskee:

a) työntekijöitä, joiden palkka ylittää määrätyn rajan, sekä lainsäädännöissä, joissa ei säädetä tällaista yleistä poikkeusta, työntekijöitä, jotka harjoittavat ammattia, jota tavallisesti pidetään vapaana ammattina;

b) työntekijöitä, jotka eivät nauti rahapalkkaa;

c) nuoria työntekijöitä alle määrätyn ikärajan ja työntekijöitä, jotka tullessaan ensi kerran palkkatyöntekijöiksi, ovat liian iäkkäitä saadakseen vakuutuksen;

d) kotityöntekijöitä, joiden työoloja ei voida verrata muiden työntekijäin oloihin;

e) työnantajan perheen jäseniä;

f) työntekijöitä, joiden toimi kokonaisuudessaan ja laadultaan on lyhytaikaista ja senvuoksi tekee työntekijälle mahdottomaksi täyttää suorituksen saamiseen vaadittavia ehtoja, sekä henkilöitä, jotka suorittavat palkattua työtä ainoastaan tilapäisesti tai sivutoimena;

g) työkyvyttömiä työntekijöitä ja työkyvyttömyys- tai vanhuuseläkettä nauttivia;

h) eläkkeellä olevia virkamiehiä, jotka suorittavat palkattua työtä, ja henkilöitä, jotka nauttivat yksityisiä tuloja, kun eläke tai yksityinen tulo on vähintään yhtä suuri kuin kansallisen lainsäädännön edellyttämä vanhuuseläke;

i) työntekijöitä, jotka opiskeluaikanaan antavat tunteja, tai työskentelevät kor-

vausta vastaan hankkiaakseen itselleen ammattitaitoa voidakseen harjoittaa mainittuja opintoja vastaavaa ammattia.

3. Lisäksi voidaan vakuutusvelvollisuuden ulkopuolelle jättää henkilöt, jotka lain, asetuksen tai erikoisen säädöksen nojalla saavat tai ovat vanhuudessaan oikeutettuja saamaan avustuksia, jotka kokonaisuudessaan vastaavat ainakin tässä sopimuksessa edellytettyjä avustuksia.

3 artikla.

Kansallisessa lainsäädännössä on, siinä lähemmin määrättävillä ehdoilla, myönnettävä ennestään vakuutusvelvollisille, jotka eivät ole saavuttaneet eläkeikää, oikeus vapaaehtoisesti jatkaa vakuutusta tai säilyttää oikeutensa suorittamalla säännöllisen uudistusmaksun, mikäli nämä oikeudet eivät ole heille pakollisesti pidätetty tai naimisissa olevaan naiseen nähden, mikäli hänen miehelleen, joka ei ole vakuutusvelvollisuuden alainen, ei ole myönnetty mahdollisuutta päästä vapaaehtoiseen vakuutukseen ja täten mahdollisesti turvata vaimolle oikeuden osallistua vanhuus- ja leskieläkkeestä.

4 artikla.

Vakuutetulla on oikeus vanhuuseläkkeeseen saavutettuaan kansallisessa lainsäädännössä määrättävän iän, joka palkkatyöntekijäin vakuutusjärjestelmässä ei saa ylittää täytettyä 65 vuoden ikää.

5 artikla.

Oikeus eläkkeeseen voidaan tehdä riippuvaksi odotusajan umpeenkulumisesta, jonka kuluessa joku minimimäärä vakuutusmaksuja on suoritettu sekä vakuutukseen liittymisestä lukien että määrätyn, välittömästi vakuutussuorituksen alkamista edelläkäyneen ajan kuluessa.

6 artikla.

1. Vakuutettu, joka lakkaa olemasta vakuutusvelvollisuuden alainen, olematta oikeutettu saamaan vakuutussuoritusta, joka vastaa hänen tililleen suoritettuja vakuutusmaksuja, säilyttää näiden vakuutusmaksujen tuottaman oikeuden.

2. Kansallisessa lainsäädännössä voidaan kuitenkin säätää, että vakuutusmaksut ovat voimassa vain määräajan, luettuna vakuutusvelvollisuuden päättymisestä ja joka on joko vaihteleva tai muuttumaton:

a) vaihteleva määräaika ei saa alittaa niiden yhteenlaskettujen vakuutusmaksukausien kolmatta osaa, jolloin vakuutusmaksuja on suoritettu vakuutukseen liittymisestä lukien, vähennettynä niillä aikakausilla, jolloin vakuutusmaksuja ei ole suoritettu;

b) muuttumaton määräaika ei missään tapauksessa saa alittaa kahdeksaatoista kuukautta; vakuutusmaksut voivat menettää pätevyytensä tämän määräajan umpeenkuluttua, jollei ennen tämän määräajan umpeenkulumista, kansallisessa lainsäädännössä vahvistettavaa minimivakuutusmaksuerää ole suoritettu vakuutetun tilille pakollisen vakuutuksen tai jatkuvan, vapaaehtoisen vakuutuksen nojalla.

7 artikla.

1. Eläkkeen suuruus määrätään joko vakuutusajan mukaan tai riippumatta kuluneesta vakuutusajasta ja on se joko määrätty erä tai määrätty prosentti vakuutetun palkasta tai vakuutusmaksujen yhteissumman mukaan vaihteleva määrä.

2. Vakuutusajan mukaan vaihtelevan eläkkeen, jonka myöntäminen on riippuva odotusajasta, tulee vahvistetun minimieläkkeen puutteessa, olla määrätty summa tai määrätty osa, riippumatta vakuutusajasta; kun eläkkeen myöntäminen ei ole riippuva odotusajasta, voidaan määrätä minimieläke.

3. Kun vakuutusmaksut vaihtelevat palkan mukaan, on palkka, jonka mukaan vakuutusmaksut on määrätty, otettava perusteeksi myönnettyä eläkettä laskettaessa,

riippumatta siitä vaihteleeko tämä vakuutusajan mukaan vai ei.

8 artikla.

1. Vakuutettu voi kokonaan tai osittain menettää oikeutensa vakuutussuorituksiin tai voidaan tämä oikeus joksikin ajaksi keskeyttää, jos hän on tehnyt itsensä syypääksi petokseen vakuutuslaitokseen nähden.

2. Eläkkeen maksaminen voidaan kokonaan tai osittain keskeyttää:

a) aikana, jolloin vakuutettu on vakuusvelvollisuuden alaisessa toimessa;

b) aikana, jolloin hän kokonaan saa ylläpitonsa yleisistä varoista;

c) aikana, jolloin hän nauttii muuta aikakautista rahasuoritusta, jonka hän on saanut pakollista sosialivakuutusta, eläkettä, työtapaturmakorvausta tai ammattitautia koskevan lain nojalla.

9 artikla.

1. Sekä työnantajan että vakuutettujen tulee ottaa osaa vakuutukseen tarpeellisten varojen hankkimiseen.

2. Kansallisessa lainsäädännössä voidaan vakuutusmaksujen suorittamisvelvollisuudesta vapauttaa:

a) oppilaat ja määrättyä ikää nuoremmat työntekijät;

b) työntekijät jotka eivät nauti rahapalkkaa tai nauttivat hyvin alhaista palkkaa.

c) työntekijät, jotka ovat työnantajan palveluksessa, joka maksaa vakuutusmaksut sovittuna maksuna riippumatta hänen luonnaan työskentelevien työntekijäin lukumäärästä.

3. Määräyksiä työnantajien vakuutusmaksuista ei kuitenkaan tarvitse sisällyttää kansalliseen vakuutuslainsäädäntöön, jonka sovelletusala ei rajoitu palkkatyöntekijöihin.

4. Julkisen viranomaisen tulee ottaa osaa varojen hankkimiseen vakuutusmaksuihin tai vakuutussuorituksiin, kun vakuutus on säädetty joko palkannauttijoita varten yleensä tai työntekijöitä varten.

5. Kansallisessa lainsäädännössä, jotka tätä sopimusta hyväksyttäessä eivät edellytä vakuutettujen suorittamia vakuutusmaksuja, voidaan edelleen vapauttaa vakuutetut vakuutusmaksuvelvollisuudesta.

10 artikla.

1. Vakuutusta hoitavat joko julkisen viranomaisen perustamat laitokset, jotka eivät tavoittele voittoa, tai valtion vakuutusrahastot.

2. Kansallinen lainsäädäntö voi kuitenkin uskoa vakuutuksen johdon asianomaisten tai heidän ryhmänsä perustamille laitoksille, jotka julkinen viranomainen on asianmukaisesti hyväksynyt.

3. Vakuutuslaitosten ja valtion vakuutusrahastojen varat on hoidettava erillään yleisistä rahastoista.

4. Vakuutettujen edustajat ottavat osaa vakutuslaitoksen hallintoon kansallisessa lainsäädännössä määrätyillä ehdoilla, jossa voidaan myös määrätä työnantajien ja julkisen viranomaisen edustajien osanotosta.

5. Itsehallinnolla varustetut vakuutuslaitokset on asetettava julkisen viranomaisen raha-asioita ja hallintoa koskevan valvonnan alaisiksi.

11 artikla.

1. Vakuutetulle tai hänen oikeudenomistajilleen on myönnettävä valitusoikeus suoritusta koskevissa riita-asioissa.

2. Näitä riita-asioita käsittelevät erikoiset tuomioistuimet, joihin kuuluu ammattituomareita tai muita henkilöitä, jotka erikoisesti tuntevat vakuutuksen tarkoituksen ja vakuutettujen tarpeet tai jotka pitävät istuntoa yhdessä vakuutettujen ja työnantajien keskuudesta kutsuttujen lisäjäsenien kanssa.

3. Riita-asioissa, jotka koskevat pakollisen vakuutuksen alaiseksi asettamista tai vakuutusmaksujen suuruutta, on palkan-

nauttijalle myönnettävä valitusoikeus ja myös hänen työnantajalleen, mikäli hän ottaa osaa vakuutusmaksujen maksamiseen.

12 artikla.

1. Ulkomaalaiset työntekijät ovat vakuutusvelvollisuuteen ja vakuutusmaksujen suorittamiseen nähden samojen ehtojen alaisia kuin kotimaiset työntekijät.

2. Ulkomaalaiset vakuutetut ja heidän oikeudenomistajansa ovat samoilla ehdoilla kuin kotimaiset työntekijät, oikeutettuja vakuutussuorituksiin, jotka aiheutuvat heidän tililleen viedyistä vakuutusmaksuista.

3. Ulkomaalaiset vakuutetut ja heidän oikeudenomistajansa, jotka ovat sellaisen jäsenvaltion kansalaisia, jota tämä sopimus velvoittaa ja jonka lainsäädäntö siis sisältää määräyksiä 9 artiklan mukaisesta valtiovallan rahallisesta osallistumisesta varojen hankkimiseen vakuutusrahastojen muodostamiseen tai vakuutussuorituksiin, ovat oikeutettuja valtionvaroista maksettaviin lisäeläkkeisiin, eläkkeenkoorituksiin ja osaeläkkeisiin, eläkkeenkoorituksiin ja osaeläkkeisiin.

4. Kansallinen lainsäädäntö voi kuitenkin varata maan omille kansalaisille oikeuden sellaisiin valtion varoista suoritettaviin lisäeläkkeisiin, eläkkeen koroituksiin ja osaeläkkeisiin, jotka maksetaan yksinomaan vakuutetuille, jotka ovat ylittäneet määrätyn iän pakollista vakuutusta koskevan lainsäädännön voimaantullessa.

5. Niitä rajoituksia, joita mahdollisesti voidaan säätää tapauksessa, jolloin vakuutettu asuu ulkomailla, ei ole sovellettava eläkkeennauttijoihin ja heidän oikeudenomistajiinsa, jotka ovat sellaisen jäsenvaltion kansalaisia, joita tämä sopimus velvoittaa ja jotka asuvat jonkun tämän sopimuksen alaisen jäsenvaltion alueella, kuin mikäli sitä sovelletaan sen valtion kansalaisiin, jossa eläke on myönnetty. Kuitenkin voidaan jättää myöntämättä valtionvaroista maksettavia lisäeläkkeitä, eläkkeenkorotuksia ja osaeläkkeitä.

13 artikla.

1. Työntekijäin vakuutus on järjestettävä lailla, jota sovelletaan työntekijän vakinaisessa työpaikassa.

2. Tästä säännöstä voidaan, vakuutuksen jatkuvaisuutta silmälläpitäen, myöntää poikkeuksia asianomaisten jäsenvaltioiden kesken tehdyllä sopimuksella.

14 artikla.

Jokainen jäsenvaltio voi asettaa erikoisen säännöstelyn alaisiksi rajallaolevat työntekijät, joiden vakinainen työpaikka on asianomaisen valtion alueella ja asuinpaikka ulkomailla.

15 artikla.

Niissä maissa, joissa ei ole pakollista vanhuusvakuutusta koskevaa lainsäädäntöä tämän sopimuksen astuessa ensi kerran voimaan, pidetään tämän sopimuksen vaatimuksia tyydyttävinä kaikkia eläkejärjestelmiä, jotka eivät edellytä vakuutusmaksujen kantamista ja takaavat yksilöllisen oikeuden eläkkeeseen sekä ovat seuraavien 16—22 artiklain määräysten mukaisia.

16 artikla.

Eläke myönnetään kansallisen lainsäädännön määräämässä iässä, joka ei saa ylittää täytettyä 65 vuotta.

17 artikla.

Eläkeoikeus voidaan tehdä riippuvaksi siitä, että hakija asuu jäsenvaltion alueella välittömästi eläkeanomuksen jättämistä edelläkäyvänä aikana. Tämä aika, joka määrätään kansallisessa lainsäädännössä, ei saa ylittää 10 vuotta.

18 artikla.

1. Eläkeoikeus taataan hakijoille, joiden vuotuiset tulot eivät ylitä kansallisessa lainsäädännössä vahvistettavaa määrää asianomaisesti huomioonottamalla minimielinkustannukset.

2. Asianomaisen tulojen arvioinnissa ei oteta huomioon tuloja, jotka eivät ylitä kansallisessa lainsäädännössä vahvistettavaa määrää.

19 artikla.

Vahvistetun eläkemäärän, lisättynä muilla kuin ulkopuolelle jätetyillä tuloilla, tulee olla riittävä peittämään ainakin eläkkeennauttijan päätarpeet.

20 artikla.

1. Hakijalla on valitusoikeus riita-asioissa, jotka koskevat eläkkeen myöntämistä tai eläkemäärän vahvistamista.

2. Valituksen ratkaisee toinen viranomainen kuin se, joka on päättänyt asian ensimmäisessä asteessa.

21 artikla.

1. Ulkomaalaiset, jotka ovat tämän sopimuksen alaisen jäsenvaltion kansalaisia, ovat oikeutettuja eläkkeeseen samoilla ehdoilla kuin omat kansalaiset.

2. Kansallisessa lainsäädännössä voidaan kuitenkin eläkkeen myöntäminen ulkomaalaiselle tehdä riippuvaksi tämän oleskeluajasta jäsenvaltion alueella ja voi tämä aika ylittää enintään viidellä vuodella sitä oleskeluaikaa, joka vaaditaan jäsenvaltion omalta kansalaiselta.

22 artikla.

1. Eläkeoikeus voidaan menettää tai väliaikaisesti lakkauttaa joko kokonaan tai osittain, jos asianomainen:

a) on tuomittu vapausrangaistukseen rikoksesta tai rikkomuksesta;

b) on saanut tai koettanut saada eläkkeen petoksella;

c) on jatkuvasti kieltäytynyt ansaitsemasta elatustaan työllä, joka vastaa hänen voimiaan ja kykyään.

2. Eläkkeen maksaminen voidaan kokonaan tai osaksi keskeyttää siksi ajaksi, jolloin asianomainen saa kokonaan ylläpitonsa yleisistä varoista.

23 artikla.

12 artiklan 5 kohdassa mainittuja määräyksiä lukuunottamatta, ei tämä sopimus koske eläkeoikeuden säilyttämistä ulkomailla asuessa.

24 artikla.

Tämän sopimuksen viralliset ratifioinnit ovat Versaillesin sopimuksen XIII osan ja muiden rauhansopimusten vastaavien osien määräysten mukaisesti ilmoitettava kansainliiton pääsihteerille rekisteröitäviksi.

25 artikla.

Tämä sopimus sitoo vain niitä kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltioita, joiden ratifioimiskirja on sihteeristössä rekisteröity.

Se tulee voimaan kaksitoista kuukautta sen jälkeen kuin pääsihteeri on rekisteröinyt kahden jäsenvaltion ratifioimiskirjat.

Sitten tämä sopimus tulee voimaan kuhunkin jäsenvaltioon nähden kaksitoista kuukautta sen jälkeen kuin sen ratifioimiskirjat on rekisteröity.

26 artikla.

Niin pian kuin kahden kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltion ratifioimiskirjat on sihteeristössä rekisteröity, ilmoittaa kansainliiton pääsihteeri tämän kaikille kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltioille. Hän niinikään ilmoittaa näille jäsenvaltioille niiden ratifioimiskirjan rekisteröinnin, jotka joku järjestön jäsenvaltio myöhemmin ilmoittaa hänelle.

27 artikla.

Jokainen jäsenvaltio, joka on ratifioinut tämän sopimuksen, voi kymmenen vuoden kuluttua, lukien siitä päivästä, jona sopimus alkuaan tuli voimaan, irtisanoa sen ilmoituksella, joka annetaan kansainliiton pääsihteerille rekisteröitäväksi. Irtisanominen tulee voimaan vasta vuoden kuluttua siitä päivästä lukien, jona se rekisteröitiin sihteeristössä.

Jokainen jäsenvaltio, joka on ratifioinut tämän sopimuksen, eikä yhden vuoden kuluessa edellisessä kohdassa mainitun kymmenvuotiskauden umpeenkulumisen jälkeen käytä tässä artiklassa säädettyä irtisanomisoikeuttaan, on sidottu sitä seuraavien kymmenen vuoden ajaksi ja voi sitten tässä artiklassa määrätyillä ehdoilla irtisanoa tämän sopimuksen jokaisen kymmenvuotiskauden päätyttyä.

28 artikla.

Jokaisen kymmenvuotiskauden päätyttyä tämän sopimuksen voimaantulopäivästä lukien kansainvälisen työtoimiston hallintoneuvosto esittää työkonferenssille kertomuksen tämän sopimuksen sovelluttamisesta ja päättää, onko syytä ottaa konferenssin päiväjärjestykseen kysymys sen muuttamisesta kokonaan tai osittain.

29 artikla.

Jos kansainvälinen konferenssi hyväksyy uuden sopimuksen, joka muuttaa tämän sopimuksen kokonaan tai osittain, ja mikäli uusi sopimus ei toisin määrää:

a) katsotaan se seikka, että joku jäsenvaltio on ratifioinut muutoksia sisältävän uuden sopimuksen, semmoisenaan tämän sopimuksen irtisanomiseksi ilman velvollisuutta noudattaa määräaikaa ylläolevasta 27 artiklasta huolimatta, kuitenkin ehdolla, että muutoksia sisältävä uusi sopimus on tullut voimaan;

b) siitä päivästä lukien, jona muutoksia sisältävä uusi sopimus on tullut voimaan, eivät jäsenvaltiot enää saa ratifioida tätä sopimusta.

Kuitenkin jää tämä sopimus nykyisessä muodossaan ja nykyiseltä sisällöltään voimaan niihin jäsenvaltioihin nähden, jotka ovat sen ratifioineet, eivätkä ratifioi muutoksia sisältävää uutta sopimusta.

30 artikla.

Tämän sopimuksen ranskan- ja englanninkieliset tekstit ovat molemmat pidettävät alkuperäisinä.

3. Sopimusehdotus, joka koskee teollisten ja kaupallisten yritysten, vapaiden ammattien sekä kotityöntekijäin ja palvelusväen pakollista työkyvyttömyysvakuutusta.

Kansainliiton kansainvälisen työjärjestön yleinen konferenssi,

alotettuaan kansainvälisen työtoimiston hallintoneuvoston kokoonkutsumana Genèveen kesäkuun 8 päivänä 1933 seitsemännentoista istuntokautensa, ja

päätettyään hyväksyä erinäisiä esityksiä, jotka koskevat pakollista työkyvyttömyysvakuutusta, mikä asia sisältyi toiseen ohjelmakysymykseen istuntokauden päiväjärjestyksessä, sekä

päätettyään, että nämä esitykset saisivat kansainvälisen sopimusehdotuksen muodon,

hyväksyy tänä kesäkuun 29 päivänä 1933 allaolevan sopimusehdotuksen kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltioiden ratifioitavaksi Versaillesin rauhansopimuksen XIII osan ja muiden rauhansopimusten vastaavien osien määräysten mukaisesti.

1 artikla.

Jokainen kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltio, joka ratifioi tämän sopimuksen, sitoutuu toimenpanemaan ja pitämään voimassa pakollista työkyvyttömyysvakuutusta ainakin yhtä edullisilla ehdoilla kuin tässä sopimuksessa on säädetty.

2 artikla.

1. Pakollista työkyvyttömyysvakuutusta sovelletaan teollisten ja kaupallisten yritysten ja vapaiden ammattien työntekijöihin, toimihenkilöihin ja oppilaisiin sekä kotityöntekijöihin ja palvelusväkeen.

2. Jokainen jäsenvaltio voi kuitenkin kansallisessa lainsäädännössään tehdä poikkeuksia, jotka se katsoo tarpeellisiksi, mikäli koskee:

a) työntekijöitä, joiden palkka ylittää määrätyn rajan, sekä lainsäädännöissä, joissa ei säädetä tällaista yleistä poikkeusta, työntekijöitä, joiden työskentelyä tavallisesti pidetään vapaana ammattina;

b) työntekijöitä, jotka eivät nauti rahapalkkaa;

c) nuoria työntekijöitä alle määrätyn ikärajan ja työntekijöitä, jotka tullessaan ensi kerran palkkatyöntekijöiksi ovat liian iäkkäitä saadakseen vakuutuksen;

d) kotityöntekijöitä, joiden työoloja ei voida verrata muiden työntekijäin työoloihin;

e) työnantajan perheen jäseniä;

f) työntekijöitä, joiden toimi kokonaisuudessaan ja laadultaan on lyhytaikaista ja senvuoksi tekee työntekijälle mahdottomaksi täyttää suorituksen saamiseen vaadittavia ehtoja, sekä henkilöitä, jotka suorittavat palkattua työtä ainoastaan tilapäisesti tai sivutoimena;

g) työkyvyttömiä työntekijöitä ja työkyvyttömyys- tai vanhuuseläkettä nauttivia;

h) eläkkeellä olevia virkamiehiä, jotka suorittavat palkattua työtä ja henkilöitä, jotka nauttivat yksityisiä tuloja, kun eläke tai yksityinen tulo on vähintään yhtä suuri kuin kansallisen lainsäädännön edellyttämä työkyvyttömyyseläke;

i) työntekijöitä, jotka opiskeluaikanaan antavat tunteja tai työskentelevät korvausta vastaan hankkien itselleen ammattitaitoa voidakseen harjoittaa mainittuja opintoja vastaavaa ammattia;

j) maataloustyönantajain henkilökohtaisessa palveluksessa olevaa palvelusväkeä.

3. Lisäksi voidaan vakuutusvelvollisuuden ulkopuolelle jättää henkilöt, jotka lain, asetuksen tai erityisen säännöksen nojalla saavat tai tulevat saamaan työkyvyttömyyden sattuessa avustuksia, jotka kokonaisuudessaan vastaavat ainakin tässä sopimuksessa edellytettyjä avustuksia.

Tämä sopimus ei koske merimiehiä eikä merikalastajia.

3 artikla.

Kansallisessa lainsäädännössä on, siinä lähemmin määrättävillä ehdoilla, myönnettävä entisille ennestään vakuutusvelvollisille, jotka eivät nauti eläkettä, oikeus vapaaehtoisesti jatkaa vakuutusta tai säilyttää oikeutensa suorittamalla säännöllisen uudistusmaksun, mikäli näitä oikeuksia ei ole heille pakollisesti pidätetty, tai mikäli, naimisissa olevaan naiseen nähden, hänen miehelleen, joka ei ole vakuutusvelvollisuuden alainen, ei ole annettu mahdollisuutta päästä vapaaehtoiseen vakuutukseen ja täten mahdollisesti turvata vaimolle oikeuden osallistua vanhuus- tai leskieläkkeestä.

4 artikla.

1. Vakuutetulla on oikeus työkyvyttömyyseläkkeeseen, kun häntä on kohdannut yleinen ansiokyvyttömyys, joka tekee hänet kykenemättömäksi työllään hankkimaan itselleen huomioonotettavaa palkkaa.

2. Kansallisissa lainsäädännöissä, jotka takaavat vakuutetulle lääkärin- ja sairashoidon koko työkyvyttömyysaikana ja jotka työkyvyttömän leskille ja orvoille myöntävät täyden eläkkeen ilman mitään ikää ja työkyvyttömyyttä koskevia ehtoja leskeen nähden, voidaan kuitenkin säätää työkyvyttömyyseläke myönnettäväksi ainoastaan vakuutetulle, joka on kykenemätön suorittamaan palkattua työtä.

3. Kun erikoinen vakuutusjärjestelmä on säädetty erikoisesti toimihenkilöitä varten, vakuutetulla tulee olla oikeus eläkkeeseen, kun häntä on kohdannut työkyvyttömyys, joka tekee hänelle mahdottomaksi hankkia itselleen huomioonotettavaa palkkaa työskentelemällä ammatissa, jota hän tavallisesti on harjoittanut tai vastaavanlaisessa ammatissa.

5 artikla.

Oikeus eläkkeeseen voidaan, huolimatta 6 artiklan määräyksistä, tehdä riippuvaksi odotusajan umpeenkulumisesta, jonka kuluessa joku minimimäärä vakuutusmaksuja on suoritettu, sekä vakuutukseen liittymisestä lukien että määrätyn, välittömästi vakuutussuorituksen alkamista edelläkäyneen ajan kuluessa.

2. Odotusaika ei saa ylittää 60 vakuutusmaksukuukautta, 250 vakuutusmaksuviikkoa tai 1500 vakuutusmaksupäivää.

3. Kun odotusajan suorittamiseen sisältyy, että määrätty luku vakuutusmaksuja on maksettu määrätyn, vaaran toteutumista välittömästi edelläkäyvän ajanjakson kuluessa, lasketaan ne ajanjaksot, joilta korvausta on suoritettu satunnaisessa ansiokyvyttömyys- tai työttömyystapauksessa vakuutusmaksukausiksi kansallisen lainsäädännön määräämillä ehdoilla ja rajoituksilla.

6 artikla.

1. Vakuutettu, joka lakkaa olemasta vakuutusvelvollisuuden alainen, olematta oikeutettu saamaan vakuutussuoritusta, joka vastaa hänen tililleen suoritettuja vakuutusmaksuja, säilyttää näiden vakuutusmaksujen tuottaman oikeuden.

2. Kansallisessa lainsäädännössä voidaan kuitenkin säätää, että vakuutusmaksut ovat voimassa vain määräajan, luettuna vakuutusvelvollisuuden päättymisestä, ja tämä määräraha voi olla joko vaihteleva tai muuttumaton:

a) vaihteleva määräaika ei saa alittaa niiden yhteenlaskettujen vakuutusmaksukausien kolmatta osaa, jolloin vakuutusmaksuja on suoritettu vakuutukseen liittymisestä lukien, vähennettynä niillä aikakausilla, jolloin vakuutusmaksuja ei ole suoritettu,

b) muuttumaton määräaika ei missään tapauksessa saa alittaa kahdeksaatoista kuukautta; vakuutusmaksut voivat menettää pätevyytensä tämän määräajan umpeenkuluttua, jollei ennen tämän määräajan umpeenkulumista, kansallisessa lainsäädännössä vahvistettavaa minimivakuutusmaksuerää ole suoritettu vakuutetun tilille pakollisen vakuutuksen tai jatkuvan vapaaehtoisen vakuutuksen nojalla.

7 artikla.

1. Eläkkeen suuruus määrätään joko vakuutusajan mukaan tai riippumatta kuluneesta vakuutusajasta, ja on se joko määrätty erä tai määrätty prosentti vakuutuksessa huomioonotetusta palkasta tai suoritettujen vakuutusmaksujen yhteissumman mukaan vaihteleva määrä.

2. Vakuutusajan mukaan vaihtelevan eläkkeen, jonka myöntäminen on riippuva odotusajasta, tulee, vahvistetun minimieläkkeen puutteessa, olla määrätty summa tai määrätty osa, riippumatta vakuutusajasta.

3. Kun vakuutusmaksut vaihtelevat palkan mukaan, on palkka, jonka mukaan vakuutusmaksut on määrätty, otettava perusteeksi myönnettyä eläkettä laskettaessa, riippumatta siitä vaihteleeko tämä vakuutusajan mukaan vai ei.

8 artikla.

1. Vakuutuslaitokset ovat kansallisessa lainsäädännössä määrättävillä ehdoilla ja estääkseen, viivyttääkseen, lieventääkseen tai lopettaaksen työkyvyttömyyden, oikeutettuja myöntämään avustuksia luontaisetuina henkilöille, jotka työkyvyttömyyden vuoksi saavat eläkkeen tai voivat vaatia eläkettä.

9 artikla.

1. Vakuutettu voi kokonaan tai osaksi menettää oikeutensa vakuutussuorituksiin tai voidaan ne joksikin ajaksi lakkauttaa:

a) kun asianomainen on aiheuttanut työkyvyttömyyden rikoksella, rikkomuksella tai tahallaan;

b) kun asianomainen on menetellyt petollisesti vakuutuslaitokseen nähden.

2. Eläkkeen maksaminen voidaan kokonaan tai osittain keskeyttää:

a) aikana, jolloin vakuutettu kokonaan saa ylläpitonsa yleisistä varoista tai sosialivakuutuslaitokselta;

b) niinkauan kuin asianomainen kieltäytyy, ilman pätevää syytä, noudattamasta lääkärin määräyksiä tai invaliideille annettuja ohjeita tai ilman lupaa ja tahallaan kieltäytyy alistumasta vakuutuslaitoksen valvontaan;

c) aikana, jolloin asianomainen nauttii muuta aikaikautista rahasuoritusta, jonka hän on saanut pakollista sosialivakuutusta, työtapaturmakorvausta, eläkettä tai ammattitautia koskevan lain nojalla;

d) aikana, jolloin asianomainen jatkuvasti työskentelee vakuutuksen alaisessa toimessa ja erikoisesti toimihenkilöiden etuja silmälläpitäen säädetyssä vakuutusjärjestelmässä, niin kauan kuin asianomaisen ammattitulot ylittävät määrätyn määrän.

10 artikla.

1. Sekä työnantajan että vakuutettujen tulee ottaa osaa vakuutukseen tarvittavien varojen hankkimiseen.

2. Kansallisessa lainsäädännössä voidaan vakuutusmaksujen suorittamisvelvollisuudesta vapauttaa:

a) oppilaat ja määrättyä ikää nuoremmat työntekijät;

b) työntekijät, jotka eivät nauti rahapalkkaa tai nauttivat hyvin alhaista palkkaa.

3. Määräyksiä työnantajien vakuutusmaksuista ei kuitenkaan tarvitse sisällyttää kansalliseen vakuutuslainsäädäntöön, jonka

sovellutusala ei rajoitu palkkatyöntekijöihin.

4. Julkisen viranomaisen tulee ottaa osaa tarvittavien varojen hankkimiseen vakuutusmaksuihin taikka vakuutussuorituksiin, kun vakuutus on säädetty joko palkannauttijoita varten yleensä tai työntekijöitä varten.

5. Kansallisissa lainsäädännöissä, jotka tätä sopimusta hyväksyttäessä eivät edellytä vakuutettujen suorittamia vakuutusmaksuja, voidaan edelleen vapauttaa vakuutetut vakuutusmaksuvelvollisuudesta.

11 artikla.

1. Vakuutusta hoitavat joko julkisen viranomaisen perustamat laitokset, jotka eivät tavoittele voittoa, tai valtion vakuutusrahastot.

2. Kansallinen lainsäädäntö voi kuitenkin uskoa vakuutuksen johdon asianomaisten tai heidän ryhmänsä perustamille laitoksille, jotka julkinen viranomainen on asianmukaisesti hyväksynyt.

3. Vakuutuslaitosten ja valtion vakuutusrahastojen varat on hoidettava erillään yleisistä rahastoista.

4. Vakuutettujen edustajat ottavat osaa vakuutuslaitoksen hallintoon kansallisessa lainsäädännössä määrätyillä ehdoilla, jossa voidaan myös määrätä työnantajain ja julkisen viranomaisen edustajien osanotosta.

5. Itsehallinnolla varustetut vakuutuslaitokset on asetettava julkisen viranomaisen raha-asioita ja hallintoa koskevan valvonnan alaisiksi.

12 artikla.

1. Vakuutetulle ja hänen oikeudenomistajilleen on myönnettävä valitusoikeus suoritusta koskevissa riita-asioissa.

2. Näitä riita-asioita käsittelevät erikoiset tuomioistuimet, joihin kuuluu ammattituomareita tai muita henkilöitä, jotka erikoisesti tuntevat vakuutuksen tarkoituksen ja vakuutettujen tarpeet ja jotka pitävät istuntoja yhdessä vakuutettujen ja työnantajien keskuudesta kutsuttujen lisäjäsenien kanssa.

3. Riita-asioissa, jotka koskevat pakollisen vakuutuksen alaiseksi asettamista tai vakuutusmaksujen suuruutta, on palkannauttijalle myönnettävä valitusoikeus ja myös hänen työnantajalleen, mikäli hän ottaa osaa vakuutusmaksujen maksamiseen.

13 artikla.

1. Ulkomaalaiset työntekijät ovat vakuutusvelvollisuuteen ja vakuutusmaksujen suorittamiseen nähden samojen ehtojen alaisia kuin kotimaiset työntekijät.

2. Ulkomaalaiset vakuutetut ja heidän oikeudenomistajansa ovat samoilla ehdoilla kuin kotimaiset työntekijät oikeutettuja vakuutussuorituksiin, jotka aiheutuvat heidän tililleen viedyistä vakuutusmaksuista.

3. Ulkomaalaiset vakuutetut ja heidän oikeudenomistajansa, jotka ovat sellaisen jäsenvaltion kansalaisia, jota tämä sopimus velvoittaa ja jonka lainsäädäntö siis sisältää määräyksiä valtiovallan rahallisesta osallistumisesta varojen hankkimiseen vakuutusrahastojen muodostamiseen tai vakuutussuorituksiin 10 artiklan mukaisesti, ovat oikeutettuja valtionvaroista maksettaviin lisäeläkkeisiin, eläkkeenkoroituksiin ja osaeläkkeisiin.

4. Kansallinen lainsäädäntö voi kuitenkin varata maan omille kansalaisille oikeuden valtion varoista suoritettaviin lisäeläkkeisiin ,eläkkeen koroituksiin ja osaeläkkeisiin, jotka maksetaan yksinomaan vakuutetuille, jotka ovat ylittäneet määrätyn iän pakollista vakuutusta koskevan lainsäädännön voimaantullessa.

5. Niitä rajoituksia, joita mahdollisesti voidaan säätää tapauksessa, jolloin vakuutettu asuu ulkomailla, ei ole sovellettava eläkkeennauttijoihin tai heidän oikeudenomistajiinsa, jotka ovat sellaisen jäsenvaltion kansalaisia, joita tämä sopimus velvoittaa ja jotka asuvat tämän sopimuksen alaisen jäsenvaltion alueella, kuin mikäli

sitä sovelletaan sen valtion kansalaisiin, jossa eläke on myönnetty. Kuitenkin voidaan jättää myöntämättä valtionvaroista maksettavia lisäeläkkeitä, eläkkeenkorotuksia ja osaeläkkeitä.

14 artikla.

1. Työntekijäin vakuutus on järjestettävä lailla, jota sovelletaan työntekijän vakinaisessa työpaikassa.

2. Tästä säännöstä voidaan, vakuutuksen jatkuvaisuutta silmälläpitäen, myöntää poikkeuksia asianomaisten jäsenvaltioiden kesken tehdyllä sopimuksella.

15 artikla.

Jokainen jäsenvaltio voi asettaa erikoisen säännöstelyn alaisiksi rajallaolevat työntekijät, joiden vakinainen työpaikka on asianomaisen valtion alueella ja asuinpaikka ulkomailla.

16 artikla.

Niissä maissa, joissa ei ole pakollista työkyvyttömyysvakuutusta koskevaa lainsäädäntöä tämän sopimuksen astuessa ensi kerran voimaan, pidetään tämän sopimuksen vaatimuksia tyydyttävinä kaikkia eläkejärjestelmiä, jotka eivät edellytä vakuutusmaksujen kantamista, ja takaavat yksilöllisen oikeuden eläkkeeseen seuraavissa 17—23 artikloissa määrätyillä ehdoilla.

17 artikla.

Eläke myönnetään kaikille henkilöille, joita on kohdannut yleinen ansiokyvyttömyys, joka tekee heidät kykenemättömiksi työllään hankkimaan itselleen arvioitavissa olevaa palkkaa.

18 artikla.

Eläkeoikeus voidaan tehdä riippuvaksi hakijan oleskelusta jäsenvaltion alueella aikana välittömästi ennen eläkeanomuksen jättämistä. Tämä aika, joka määrätään kansallisessa lainsäädännössä, ei saa ylittää viittä vuotta.

19 artikla.

1. Eläkeoikeus taataan hakijoille, joiden vuotuiset tulot eivät ylitä kansallisessa lainsäädännössä vahvistettavaa määrää, asianomaisesti huomioonottamalla minimielinkustannukset.

2. Asianomaisen tulojen arvioinnissa ei oteta huomioon tuloja, jotka eivät ylitä kansallisessa lainsäädännössä vahvistettavaa määrää.

20 artikla.

Vahvistetun eläkemäärän, lisättynä muilla kuin ulkopuolelle jätetyillä tuloilla, tulee olla riittävä peittämään ainakin eläkkeennauttijan päätarpeet.

21 artikla.

1. Hakijalla on valitusoikeus riita-asioissa, jotka koskevat eläkkeen myöntämistä tai eläkemäärän vahvistamista.

2. Valituksen ratkaisee toinen viranomainen kuin se, joka on päättänyt asian ensimmäisessä asteessa.

22 artikla.

1. Ulkomaalaiset, jotka ovat tähän sopimukseen yhtyneen jäsenvaltion kansalaisia, ovat oikeutettuja eläkkeeseen samoilla ehdoilla kuin maan omat kansalaiset.

2. Kansallisessa lainsäädännössä voidaan kuitenkin eläkkeen myöntäminen ulkomaalaiselle tehdä riippuvaksi tämän oleskeluajasta jäsenvaltion alueella, ja voi tämä aika ylittää enintään viidellä vuodella sitä oleskeluaikaa, joka vaaditaan jäsenvaltion omalta kansalaiselta.

23 artikla.

1. Eläkeoikeus voidaan menettää tai väliaikaisesti keskeyttää, joko kokonaan tai osaksi, kun asianomainen:

a) on aiheuttanut työkyvyttömyyden rikoksella, rikkomuksella tai tahallaan;

b) on saanut tai koettanut saada eläkkeen petoksella;

c) on kärsinyt vapausrangaistusta rikoksesta tai rikkomuksesta;

d) on jatkuvasti kieltäytynyt ansaitsemasta elatustaan työllä, joka vastaa hänen voimiaan ja kykyään.

2. Eläkkeen maksaminen voidaan kokonaan tai osaksi keskeyttää siksi ajaksi, jolloin asianomainen kokonaan saa ylläpitonsa yleisistä varoista.

24 artikla.

13 artiklan 5 kohdassa mainittuja määräyksiä lukuunottamatta ei tämä sopimus koske eläkeoikeuden säilyttämistä ulkomailla asuessa.

25 artikla.

Tämän sopimuksen viralliset ratifioinnit ovat Versaillesin sopimuksen XIII osan ja muiden rauhansopimusten vastaavien osien määräysten mukaisesti ilmoitettavat kansainliiton pääsihteerille rekisteröitäviksi.

26 artikla.

Tämä sopimus velvoittaa vain niitä kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltioita, joiden ratifioinnit ovat rekisteröidyt sihteeristössä.

Se tulee voimaan kahdentoista kuukauden kuluttua siitä kun pääsihteeri on rekisteröinyt kahden kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltion ratifioinnit.

Senjälkeen tämä sopimus tulee voimaan kuhunkin jäsenvaltioon nähden kahdentoista kuukauden kuluttua siitä päivästä, jolloin tämän ratifiointi on rekisteröity.

27 artikla.

Niin pian kuin kahden kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltion ratifioimiskirjat on sihteeristössä rekisteröity, ilmoittaa kansainliiton pääsihteeri tämän kaikille kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltioille. Hän niinikään ilmoittaa näille jäsenvaltioille niiden ratifioimiskirjan rekisteröinnin, jotka joku järjestön jäsenvaltio myöhemmin ilmoittaa hänelle.

28 artikla.

Jokainen jäsenvaltio, joka on ratifioinut tämän sopimuksen, voi kymmenen vuoden kuluttua, lukien siitä päivästä, jona sopimus alkuaan tuli voimaan, irtisanoa sen ilmoituksella, joka annetaan kansainliiton pääsihteerille rekisteröitäväksi. Irtisanominen tulee voimaan vasta vuoden kuluttua siitä päivästä lukien, jona se rekisteröitiin sihteeristössä.

Jokainen jäsenvaltio, joka on ratifioinut tämän sopimuksen, eikä yhden vuoden kuluessa edellisessä kohdassa mainitun kymmenvuotiskauden umpeenkulumisen jälkeen käytä tässä artiklassa säädettyä irtisanomisoikeutta, sitoo uusi kymmenvuotiskausi ja sen jälkeen voi jäsenvaltio irtisanoa tämän sopimuksen kunkin kymmenvuotiskauden päättyessä tässä artiklassa määrätyin ehdoin.

29 artikla.

Jokaisen kymmenvuotiskauden päätyttyä tämän sopimuksen voimaantulopäivästä lukien kansainvälisen työtoimiston hallintoneuvosto esittää työkonferensille kertomuksen tämän sopimuksen sovelluttamisesta ja päättää, onko syytä ottaa konferenssin päiväjärjestykseen kysymys sen muuttamisesta kokonaan tai osittain.

30 artikla.

Jos kansainvälinen konferenssi hyväksyy uuden sopimuksen, joka muuttaa tämän sopimuksen kokonaan tai osittain, ja mikäli uusi sopimus ei toisin määrää:

a) katsotaan se seikka, että joku jäsenvaltio on ratifioinut muutoksia sisältävän uuden sopimuksen, semmoisenaan, tämän sopimuksen irtisanomiseksi ilman velvollisuutta noudattaa määräaikaa ylläolevasta 28 artiklasta huolimatta, kuitenkin ehdolla, että muutoksia sisältävä uusi sopimus on tullut voimaan.

b) siitä päivästä lukien, jona muutoksia sisältävä uusi sopimus on tullut voimaan, eivät jäsenvaltiot enää saa ratifioida tätä sopimusta.

Kuitenkin jää tämä sopimus nykyisessä muodossaan ja nykyiseltä sisällöltään voimaan niihin jäsenvaltioihin nähden, jotka ovat sen ratifioineet, eivätkä ratifioi muutoksia sisältävää uutta sopimusta.

31 artikla.

Tämän sopimuksen ranskan- ja englanninkieliset tekstit ovat molemmat pidettävät alkuperäisinä.

4. Sopimusehdotus, joka koskee maatalousyritysten työntekijäin pakollista työkyvyttömyysvakuutusta.

Kansainliiton kansainvälisen työjärjestön yleinen konferenssi,

aloitettuaan kansainvälisen työtoimiston hallintoneuvoston kokoonkutsumana Genèveen kesäkuun 8 päivänä 1933 seitsemännentoista istuntokautensa, ja

päätettyään hyväksyä erinäisiä esityksiä, jotka koskevat pakollista työkyvyttömyysvakuutusta, mikä asia sisältyi toiseen kysymykseen istuntokauden päiväjärjestyksessä, sekä

päätettyään, että nämä esitykset saisivat sopimusehdotuksen muodon,

hyväksyy tänä kesäkuun 29 päivänä 1933 allaolevan sopimusehdotuksen kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltioiden ratifioitavaksi Versaillesin rauhan sopimuksen XIII osassa sekä muiden rauhansopimusten vastaavissa osissa olevien määräysten mukaisesti.

1 artikla.

Jokainen kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltio, joka ratifioi tämän sopimuksen, sitoutuu toimeenpanemaan tai pitämään voimassa pakollista työkyvyttömyysvakuutusta ainakin yhtä edullisilla ehdoilla kuin tässä sopimuksessa säädetään.

2 artikla.

1. Pakollista työkyvyttömyysvakuutusta sovelletaan maatalousyritysten työntekijöihin, toimihenkilöihin ja oppilaisiin sekä maataloustyönantajan henkilökohtaiseen palveluskuntaan.

2. Jokainen jäsenvaltio voi kuitenkin kansallisessa lainsäädännössä tehdä poikkeuksia, jotka se katsoo tarpeellisiksi, mikäli koskee:

a) työntekijöitä, joiden palkka ylittää määrätyn rajan, sekä lainsäädännöissä, joissa ei säädetä tällaista yleistä poikkeusta, työntekijöitä, jotka harjoittavat ammattia, jota tavallisesti pidetään vapaana ammattina;

b) työntekijöitä, jotka eivät nauti rahapalkkaa;

c) nuoria työntekijöitä alle määrätyn ikärajan ja työntekijöitä, jotka tullessaan ensi kerran palkkatyöntekijöiksi, ovat liian iäkkäitä saadakseen vakuutuksen;

d) kotityöntekijöitä, joiden työoloja ei voida verrata muiden työntekijäin työoloihin;

e) työnantajan perheen jäseniä;

f) työntekijöitä, joiden toimi kokonaisuudessaan ja laadultaan on lyhytaikaista ja senvuoksi tekee työntekijälle mahdottomaksi täyttää suorituksen saamiseen vaadittavia ehtoja, sekä henkilöitä, jotka suorittavat palkattua työtä ainoastaan tilapäisesti tai sivutoimena;

g) työkyvyttömiä työntekijöitä ja työkyvyttömyys- tai vanhuuseläkettä nauttivia;

h) eläkkeellä olevia virkamiehiä, jotka suorittavat palkallista työtä, ja henkilöitä, jotka nauttivat yksityisiä tuloja, kun eläke tai yksityinen tulo on vähintään

yhtä suuri kuin kansallisen lainsäädännön edellyttämä työkyvyttömyyseläke;

i) työntekijöitä, jotka opiskeluaikanaan antavat tunteja tai työskentelevät korvausta vastaan hankkiakseen itselleen ammattitaitoa voidaksen harjoittaa mainittuja opintoja vastaavaa ammattia.

3. Lisäksi voidaan vakuutusvelvollisuuden ulkopuolelle jättää henkilöt, jotka lain, asetuksen tai erikoisen säännöksen nojalla saavat tai tulevat saamaan työkyvyttömyyden sattuessa avustuksia, jotka kokonaisuudessaan vastaavat ainakin tässä sopimuksessa edellytettyjä avustuksia.

3 artikla.

Kansallisessa lainsäädännössä on, siinä lähemmin määrättävillä ehdoilla, myönnettävä ennestään vakuutusvelvollisille, jotka eivät nauti eläkettä, oikeus vapaaehtoisesti jatkaa vakuutusta tai säilyttää oikeutensa suorittamalla säännöllinen uudistusmaksu, mikäli nämä oikeudet eivät ole heille pakollisesti pidätetty tai naimisissa olevaan naiseen nähden, mikäli hänen miehelleen, joka ei ole vakuutusvelvollisuuden alainen, ei ole myönnetty mahdollisuutta päästä vapaaehtoiseen vakuutukseen ja täten mahdollisesti turvata vaimolle oikeuden osallistua vanhuus- tai leskieläkkeestä.

4 artikla.

1. Vakuutetulla on oikeus työkyvyttömyyseläkkeeseen, kun häntä on kohdannut yleinen ansiokyvyttömyys, joka tekee hänet kykenemättömäksi työllään hankkimaan itselleen huomioonotettavaa palkkaa;

2. Kansallisissa lainsäädännöissä, jotka takaavat vakuutetulle lääkärin- ja sairashoidon koko työkyvyttömyysaikana, ja jotka työkyvyttömän leskille ja orvoille myöntävät täyden eläkkeen ilman mitään ikää ja työkyvyttömyyttä koskevia ehtoja leskeen nähden, voidaan kuitenkin säätää työkyvyttömyyseläke myönnettäväksi ainoastaan vakuutetulle, joka on kykenemätön suorittamaan palkattua työtä.

3. Kun erikoinen vakuutusjärjestelmä on säädetty erikoisesti toimihenkilöitä varten, vakuutetulla tulee olla oikeus eläkkeeseen, kun häntä on kohdannut työkyvyttömyys, joka tekee hänelle mahdottomaksi hankkia itselleen huomioonotettavaa palkkaa työskentelemällä ammatissa, jota hän tavallisesti on harjoittanut, tai vastaavanlaisessa ammatissa.

5 artikla.

Oikeus eläkkeeseen voidaan, huolimatta 6 artiklan määräyksistä, tehdä riippuvaksi odotusajan umpeenkulumisesta, jonka kuluessa joku minimimäärä vakuutusmaksuja on suoritettu sekä vakuutukseen liittymisestä lukien että määrätyn, välittömästi vakuutussuorituksen alkamista edelläkäyneen ajan kuluessa.

2. Odotusaika ei saa ylittää 60 vakuutusmaksukuukautta, 250 vakuutusmaksuviikkoa tai 1,500 vakuutusmaksupäivää.

3. Kun odotusajan suorittamiseen sisältyy, että määrätty luku vakuutusmaksuja on maksettu määrätyn, vaaran toteutumista välittömästi edelläkäyvän ajanjakson kuluessa, lasketaan ne ajanjaksot, joilta korvausta on suoritettu satunnaisessa ansiokyvyttömyys- tai työttömyystapauksessa, vakuutusmaksukausiksi kansallisen lainsäädännön määräämillä ehdoilla ja rajoituksilla.

6 artikla.

1. Vakuutettu, joka lakkaa olemasta vakuutusvelvollisuuden alainen, olematta oikeutettu saamaan vakuutussuoritusta, joka vastaa hänen tililleen suoritettuja vakuutusmaksuja, säilyttää näiden vakuutusmaksujen tuottaman oikeuden.

2. Kansallisessa lainsäädännössä voidaan kuitenkin säätää, että vakuutusmaksut ovat voimassa vain määräajan, luettuna vakuutusvelvollisuuden päättymisestä, ja tämä määräaika voi olla joko vaihteleva tai muuttumaton:

a) vaihteleva määräaika ei saa alittaa niiden yhteenlaskettujen vakuutusmaksukausien kolmatta osaa, jolloin vakuutusmaksuja on suoritettu vakuutukseen liittymisestä lukien, vähennettynä niillä aikakausilla, jolloin vakuutusmaksuja ei ole suoritettu;

b) muuttumaton määräaika ei missään tapauksessa saa alittaa kahdeksaatoista kuukautta; vakuutusmaksut voivat menettää pätevyytensä tämän määräajan umpeenkuluttua, jollei ennen tämän määräajan umpeenkulumista, kansallisessa lainsäädännössä vahvistettavaa minimivakuutuserää ole suoritettu vakuutetun tilille pakollisen vakuutuksen tai jatkuvan, vapaaehtoisen vakuutuksen nojalla.

7 artikla.

1. Eläkkeen suuruus määrätään joko vakuutusajan mukaan tai riippumatta kuluneesta vakuutusajasta, ja on se joko määrätty erä tai määrätty prosentti vakuutetun palkasta tai suoritettujen vakuutusmaksujen yhteissumman mukaan vaihteleva erä.

2. Vakuutusajan mukaan vaihtelevan eläkkeen, jonka myöntäminen on riippuva odotusajasta, tulee vahvistetun minimieläkkeen puutteessa olla määrätty summa tai määrätty osa, riippumatta vakuutusajasta.

3. Kun vakuutusmaksut vaihtelevat palkan mukaan, on palkka, jonka mukaan vakutusmaksut on määrätty, otettava perusteeksi myönnettyä eläkettä laskettaessa, riippumatta siitä vaihteleeko tämä vakuutusajan mukaan vai ei.

8 artikla.

Vakuutuslaitokset ovat kansallisessa lainsäädännössä määrättävillä ehdoilla ja estääkseen, viivyttääkseen, lieventääkseen tai lopettaakseen työkyvyttömyyden oikeutettuja myöntämään avustuksia luontaisetuina henkilöille, jotka työkyvyttömyyden vuoksi saavat eläkkeen tai voivat vaatia eläkettä.

9 artikla.

1. Vakuutettu voi kokonaan tai osaksi menettää oikeutensa vakuutussuorituksiin tai voidaan ne joksikin ajaksi lakkauttaa:

a) Kun asianomainen on aiheuttanut työkyvyttömyyden rikoksella, rikkomuksella tai tahallaan;

b) kun asianomainen on menetellyt petollisesti vakuutuslaitokseen nähden.

2. Eläkkeen maksaminen voidaan kokonaan tai osittain keskeyttää:

a) aikana, jolloin vakuutettu saa kokonaan ylläpitonsa yleisistä varoista tai sosialivakuutuslaitokselta;

b) niinkauan kuin asianomainen kieltäytyy ilman pätevää syytä noudattamasta lääkärin määräyksiä tai invaliideille annettuja ohjeita tai ilman lupaa ja tahallaan kieltäytyy alistumasta vakuutuslaitoksen valvontaan;

c) aikana, jolloin asianomainen nauttii muuta rahasuoritusta, jonka hän on saanut pakollista sosialivakuutusta, työtapaturmakorvausta, eläkettä tai ammattitautia koskevan lain nojalla;

d) aikana, jolloin asianomainen jatkuvasti työskentelee vakuutuksen alaisessa toimessa ja erikoisesti toimihenkilöiden etuja silmälläpitäen säädetyssä vakuutusjärjestelmässä, niin kauan kuin asianomaisen ammattitulot ylittävät määrätyn määrän.

10 artikla.

1. Sekä työnantajan että vakuutettujen tulee ottaa osaa vakuutukseen tarvittavien varojen hankkimiseen.

2. Kansallisessa lainsäädännössä voidaan vakuutusmaksujen suorittamisvelvollisuudesta vapauttaa:

a) oppilaat ja määrättyä ikää nuoremmat työntekijät;

b) työntekijät, jotka eivät nauti rahapalkkaa tai nauttivat hyvin alhaista palkkaa;

c) työntekijät, jotka ovat työnantajan palveluksessa, joka maksaa vakuutusmaksut sovittuna maksuna, riippumatta hänen luonaan työskentelevien työntekijäin lukumäärästä.

3. Määräyksiä työnantajain vakuutusmaksuista ei kuitenkaan tarvitse sisällyttää kansalliseen vakuutuslainsäädäntöön, jonka sovellutusala ei rajoitu palkkatyöntekijöihin.

4. Julkisen viranomaisen tulee ottaa osaa vakuutusmaksuihin tarvittavien varojen hankkimiseen tai vakuutussuorituksiin, kun vakuutus on säädetty joko palkannauttijoita varten yleensä tai työntekijöitä varten.

5. Kansallisissa lainsäädännöissä, jotka tätä sopimusta hyväksyttäessä eivät edellytä vakuutettujen suorittamia vakuutusmaksuja, voidaan edelleen vapauttaa vakuutetut vakuutusmaksuvelvollisuudesta.

11 artikla.

1. Vakuutusta hoitavat joko julkisen viranomaisen perustamat laitokset, jotka eivät tavoittele voittoa, tai valtion vakuutusrahastot.

2. Kansallinen lainsäädäntö voi kuitenkin uskoa vakuutuksen johdon asianomaisten tai heidän ryhmänsä perustamille laitoksille, jotka julkinen viranomainen on asianmukaisesti hyväksynyt.

3. Vakuutuslaitosten ja valtion vakuutusrahastojen varat on hoidettava erillään yleisistä rahastoista.

4. Vakuutettujen edustajat ottavat osaa vakuutuslaitoksen hallintaan kansallisessa lainsäädännössä määrätyillä ehdoilla, jossa voidaan myös määrätä työnantajien ja julkisen viranomaisen edustajien osanotosta.

5. Itsehallinnolla varustetut vakuutuslaitokset on asetettava julkisen viranomaisen raha-asioita ja hallintoa koskevan valvonnan alaisiksi.

12 artikla.

1. Vakuutetulle tai hänen oikeudenomistajilleen on myönnettävä valitusoikeus suoritusta koskevissa riita-asioissa.

2. Näitä riita-asioita käsittelevät erikoiset tuomioistuimet, joihin kuuluu ammattituomareita tai muita henkilöitä, jotka erikoisesti tuntevat vakuutuksen tarkoituksen ja vakuutettujen tarpeet, tai jotka pitävät istuntoja yhdessä vakuutettujen ja työnantajien keskuudesta kutsuttujen lisäjäsenien kanssa.

3. Riita-asioissa, jotka koskevat pakollisen vakuutusvelvollisuuden alaiseksi asettamista tai vakuutusmaksujen suuruutta, on palkannauttijalle myönnettävä valitusoikeus ja myös hänen työnantajalleen, mikäli hän ottaa osaa vakuutusmaksujen suorittamiseen.

13 artikla.

1. Ulkomaalaiset työntekijät ovat vakuutusvelvollisuuteen ja vakuutusmaksujen suorittamiseen nähden samojen ehtojen alaisia kuin kotimaiset työntekijät.

2. Ulkomaalaiset vakuutetut ja heidän oikeudenomistajansa ovat samoilla ehdoilla kuin kotimaiset työntekijät, oikeutettuja vakuutussuorituksiin, jotka aiheutuvat heidän tililleen viedyistä vakuutusmaksuista.

3. Ulkomaalaiset vakuutetut ja heidän oikeudenomistajansa, jotka ovat sellaisen jäsenvaltion kansalaisia, joita tämä sopimus velvoittaa ja jonka lainsäädäntö siis sisältää määräyksiä valtiovallan rahallisesta osallistumisesta varojen hankkimiseen vakuutusrahastojen muodostamiseen ja vakuutussuorituksiin 10 artiklan mukaisesti, ovat oikeutettuja valtion varoista maksettaviin lisäeläkkeisiin, eläkkeen koroituksiin ja osaeläkkeisiin.

4. Kansallinen lainsäädäntö voi kuitenkin varata maan omille kansalaisille oikeuden sellaisiin valtion varoista suoritettaviin lisäeläkkeisiin, eläkkeen koroituksiin ja osaeläkkeisiin, jotka maksetaan yksinomaan vakuu-

tetuille, jotka ovat ylittäneet määrätyn iän pakollista vakuutusta koskevan lainsäädännön voimaantullessa.

5. Niitä rajoituksia, joita mahdollisesti voidaan säätää tapauksessa, jolloin vakuutettu asuu ulkomailla, ei ole sovellettava eläkkeennauttijoihin tai heidän oikeudenomistajiinsa, jotka ovat sellaisen jäsenvaltion kansalaisia, joita tämä sopimus velvoittaa, ja jotka asuvat jonkun tämän sopimuksen alaisen jäsenvaltion alueella, kuin mikäli sitä sovelletaan sen valtion kansalaisiin, jossa eläke on myönnetty. Kuitenkin voidaan jättää myöntämättä valtionvaroista maksettavia lisäeläkkeitä, eläkkeenkoroituksia ja osaeläkkeitä.

14 artikla.

1. Työntekijäin vakuutus on järjestettävä lailla, jota sovelletaan työntekijän vakinaisessa työpaikassa.

2. Tästä säännöstä voidaan, vakuutuksen jatkuvaisuutta silmälläpitäen, myöntää poikkeuksia asianomaisten jäsenvaltioiden kesken tehdyllä sopimuksella.

15 artikla.

Jokainen jäsenvaltio voi asettaa erikoisen säännöstelyn alaisiksi rajallaolevat työntekijät, joiden vakinainen työpaikka on asianomaisen valtion alueella ja asuinpaikka ulkomailla.

16 artikla.

Niissä maissa, joissa ei ole pakollista työkyvyttömyysvakuutusta koskevaa lainsäädäntöä tämän sopimuksen astuessa ensi kerran voimaan, pidetään tämän sopimuksen vaatimuksia tyydyttävinä kaikkia eläkejärjestelmiä, jotka eivät edellytä vakuutusmaksujen kantamista ja takaavat yksilöllisen oikeuden eläkkeeseen sekä ovat seuraavien 17—23 artiklain määräysten mukaisia.

17 artikla.

Eläke myönnetään kaikille henkilöille, joita on kohdannut yleinen ansiokyvyttömyys, joka tekee heidät kykenemättömiksi työllään hankkimaan itselleen arvioitavissa olevaa palkkaa.

18 artikla.

Eläkeoikeus voidaan tehdä riippuvaksi hakijan oleskelusta jäsenvaltion alueella aikana välittömästi ennen eläkeanomuksen jättämistä. Tämä aika, joka määrätään kansallisessa lainsäädännössä, ei saa ylittää viittä vuotta.

19 artikla.

1. Eläkeoikeus taataan hakijoille, joiden vuotuiset tulot eivät ylitä kansallisessa lainsäädännössä vahvistettavaa määrää, asianomaisesti huomioonottamalla minimielinkustannukset.

2. Asianomaisten tulojen arvioinnissa ei oteta huomioon tuloja, jotka eivät ylitä kansallisessa lainsäädännössä vahvistettavaa määrää.

20 artikla.

Vahvistetun eläkemäärän, lisättynä muilla kuin ulkopuolelle jätetyillä tuloilla, tulee olla riittävä peittämään eläkkeennauttijan pääasialliset tarpeet.

21 artikla.

1. Hakijalla on valitusoikeus riita-asioissa, jotka koskevat eläkkeen myöntämistä tai eläkemäärän vahvistamista.

2. Valituksen ratkaisee toinen viranomainen kuin se, joka on päättänyt asian ensimmäisessä asteessa.

22 artikla.

1. Ulkomaalaiset, jotka ovat tähän sopimukseen yhtyneen jäsenvaltion kansalaisia, ovat oikeutettuja eläkkeeseen samoilla ehdoilla kuin omat kansalaiset.

2. Kansallisessa lainsäädännössä voidaan kuitenkin eläkkeen myöntäminen ulkomaalaiselle tehdä riippuvaksi tämän oleskeluajasta jäsenvaltion alueella ja voi tämä aika ylittää korkeintaan viidellä vuodella sitä oleskeluaikaa, joka vaaditaan jäsenvaltion omalta kansalaiselta.

23 artikla.

1. Eläkeoikeus voidaan menettää tai väliaikaisesti keskeyttää, joko kokonaan tai osaksi, kun asianomainen on:

a) aiheuttanut työkyvyttömyyden rikoksella, rikkomuksella tai tahallaan;

b) saanut tai koettanut saada eläkkeen petoksella;

c) kärsinyt vapausrangaistusta rikoksesta tai rikkomuksesta;

d) jatkuvasti kieltäytynyt ansaitsemasta elatustaan työllä, joka vastaa hänen voimiaan ja kykyään.

2. Eläkkeen maksaminen voidaan kokonaan tai osaksi keskeyttää niin kauan kuin asianomainen saa ylläpitonsa yleisistä varoista.

24 artikla.

13 artiklan 5 kohdassa mainittuja määräyksiä lukuunottamatta, ei tämä sopimus koske eläkeoikeuden säilyttämistä ulkomailla oleskeltaessa.

25 artikla.

Tämän sopimuksen viralliset ratifioinnit ovat Versaillesin sopimuksen XIII osan ja muiden rauhansopimusten vastaavien osien määräysten mukaisesti ilmoitettavat kansainliiton pääsihteerille rekisteröitäviksi.

26 artikla.

Tämä sopimus sitoo vain niitä kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltioita, joiden ratifioinnit on sihteeristössä rekisteröity.

Se tulee voimaan kaksitoista kuukautta sen jälkeen kuin pääsihteeri on rekisteröinyt kahden jäsenvaltion ratifioinnit.

Sen jälkeen tämä sopimus tulee voimaan kuhunkin jäsenvaltioon nähden kaksitoista kuukautta sen jälkeen kuin sen ratifioimiskirjat on rekisteröity.

27 artikla.

Niin pian kuin kahden kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltion ratifioimiskirjat on sihteeristössä rekisteröity, ilmoittaa kansainliiton pääsihteeri tämän kaikille kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltioille. Hän niinikään ilmoittaa näille jäsenvaltioille niiden ratifioimiskirjain rekisteröinnin, jotka joku järjestön jäsenvaltio myöhemmin ilmoittaa hänelle.

28 artikla.

Jokainen jäsenvaltio, joka on ratifioinut tämän sopimuksen, voi kymmenen vuoden kuluttua, lukien siitä päivästä, jona sopimus alkuaan tuli voimaan, irtisanoa sen ilmoituksella, joka annetaan kansainliiton pääsihteerille rekisteröitäväksi. Irtisanominen tulee voimaan vasta vuoden kuluttua siitä päivästä lukien, jona se rekisteröitiin sihteeristössä.

Jokainen jäsenvaltio, joka on ratifioinut tämän sopimuksen, eikä yhden vuoden kuluessa edellisessä kohdassa mainitun kymmenvuotiskauden umpeenkulumisen jälkeen käytä tässä artiklassa säädettyä irtisanomisoikeutta, sitoo uusi kymmenvuotiskausi ja sen jälkeen voi jäsenvaltio irtisanoa tämän sopimuksen kunkin kymmenvuotiskauden päätyttyä tässä artiklassa määrätyin ehdoin.

29 artikla.

Jokaisen kymmenvuotiskauden päätyttyä tämän sopimuksen voimaantulopäivästä lukien kansainvälisen työtoimiston hallintoneuvosto esittää työkonferenssille kertomuksen tämän sopimuksen sovelluttamisesta ja päättää, onko syytä ottaa konferenssin päiväjärjestykseen kysymys sen muuttamisesta kokonaan tai osittain.

30 artikla.

Jos kansainvälinen konferenssi hyväksyy uuden sopimuksen, joka muuttaa tämän sopimuksen kokonaan tai osittain, ja mikäli uusi sopimus ei toisin määrää:

a) katsotaan se seikka, että joku jäsenvaltio on ratifioinut muutoksia sisältävän uuden

sopimuksen, semmoisenaan tämän sopimuksen irtisanomiseksi ilman velvollisuutta noudattaa määräaikaa ylläolevasta 28 artiklasta huolimatta, kuitenkin ehdolla, että muutoksia sisältävä uusi sopimus on tullut voimaan;

b) siitä päivästä lukien, jona muutoksia sisältävä uusi sopimus on tullut voimaan, eivät jäsenvaltiot enää saa ratifioida tätä sopimusta.

Kuitenkin jää tämä sopimus nykyisessä muodossaan ja nykyiseltä sisällöltään voimaan niihin jäsenvaltioihin nähden, jotka ovat sen ratifioineet, eivätkä ratifioi muutoksia sisältävää uutta sopimusta.

31 artikla.

Tämän sopimuksen ranskan- ja englanninkieliset tekstit ovat molemmat pidettävät alkuperäisinä.

5. Sopimusehdotus, joka koskee teollisten ja kaupallisten yritysten, vapaiden ammattien sekä kotityöntekijäin ja palvelusväen pakollista jälkeenjääneiden vakuutusta.

Kansainliiton kansainvälisen työjärjestön yleinen konferenssi,

alotettuaan kansainvälisen työtoimiston hallintoneuvoston kokoonkutsumana Genèveen kesäkuun 8 päivänä 1933 seitsemännentoista istuntokautensa, ja

päätettyään hyväksyä erinäisiä esityksiä, jotka koskevat pakollista jälkeenjääneiden vakuutusta, mikä asia sisältyi toiseen kysymykseen istuntokauden päiväjärjestyksessä, sekä

päätettyään, että nämä esitykset saisivat sopimusehdotuksen muodon,

hyväksyy tänä kesäkuun 29 päivänä 1933 allaolevan sopimusehdotuksen kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltioiden ratifioitavaksi Versaillesin sopimuksen XIII osassa sekä muiden rauhansopimusten vastaavissa osissa olevien määräysten mukaisesti.

1 artikla.

Jokainen kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltio, joka ratifioi tämän sopimuksen, sitoutuu toimeenpanemaan tai pitämään voimassa pakollista jälkeenjääneiden vakuutusta ainakin yhtä edullisilla ehdoilla kuin tässä sopimuksessa säädetään.

2 artikla.

1. Pakollista jälkeenjääneiden vakuutusta sovelletaan teollisten ja kaupallisten yritysten, ja vapaiden ammattien työntekijöihin, toimihenkilöihin ja oppilaisiin sekä kotityöntekijöihin ja palvelusväkeen.

2. Jokainen jäsenvaltio voi kuitenkin kansallisessa lainsäädännössään tehdä poikkeuksia, jotka se katsoo tarpeellisiksi, mikäli koskee:

a) työntekijöitä, joiden palkka ylittää määrätyn rajan, sekä lainsäädännöissä, joissa ei säädetä tällaista yleistä poikkeusta, työntekijöitä, joiden työskentelyä tavallisesti pidetään vapaana ammattina;

b) työntekijöitä, jotka eivät nauti rahapalkkaa;

c) nuoria työntekijöitä, alle määrätyn ikärajan ja työntekijöitä, jotka tullessaan ensi kerran palkkatyöntekijöiksi, ovat liian iäkkäitä saadakseen vakuutuksen;

d) kotityöntekijöitä, joiden työoloja ei voida verrata muiden työntekijäin työoloihin;

e) työnantajan perheen jäseniä;

f) työntekijöitä, joiden toimi kokonaisuudessaan ja laadultaan on lyhytaikaista, ja tekee sen vuoksi asianomaiselle mahdottomaksi täyttää suorituksen saamiseen vaadittavia ehtoja, sekä henkilöitä, jotka suorittavat palkattua työtä ainoastaan tilapäisesti tai sivutoimena;

g) työkyvyttömiä työntekijöitä ja työkyvyttömyys- tai vanhuuseläkettä nauttivia;

h) eläkkeellä olevia virkamiehiä, jotka suorittavat palkattua työtä, ja henkilöitä, jotka nauttivat yksityisiä tuloja, kun eläke tai yksityinen tulo on vähintään yhtä suuri kuin kansallisen lainsäädännön edellyttämä työkyvyttömyyseläke;

i) työntekijöitä, jotka opiskeluaikanaan antavat tunteja tai työskentelevät korvausta vastaan hankkiakseen itselleen ammattitaitoa voidakseen harjoittaa mainittuja opintoja vastaavaa ammattia;

j) maataloustyönantajain henkilökohtaisessa palveluksessa olevaa palvelusväkeä.

3. Lisäksi voidaan vakuutusvelvollisuuden ulkopuolelle jättää henkilöt, joiden jälkeenjääneet ovat kuolemantapauksen sattuessa lain, asetuksen tai erikoisen säännöksen nojalla oikeutettuja saamaan avustuksia, jotka kokonaisuudessaan vastaavat ainakin tässä sopimuksessa määrättyjä avustuksia.

4. Tämä sopimus ei koske merimiehiä eikä merikalastajia.

3 artikla.

Kansallisessa lainsäädännössä on, siinä lähemmin määrättävillä ehdoilla, myönnettävä ennestään vakuutusvelvollisille, jotka eivät nauti eläkettä, oikeus vapaaehtoisesti jatkaa vakuutusta tai säilyttää oikeutensa suorittamalla säännöllisen uudistusmaksun, mikäli nämä oikeudet eivät ole heille pakollisesti pidätetty, tai naimisissa olevaan naiseen nähden, mikäli hänen miehelleen, joka ei ole vakuutusvelvollisuuden alainen, ei ole annettu mahdollisuutta päästä vapaaehtoiseen vakuutukseen ja täten mahdollisesti turvata vaimolle oikeuden osallistua vanhuus- tai leskieläkkeestä.

4 artikla.

Oikeus eläkkeeseen voidaan, huolimatta 5 artiklan määräyksistä, tehdä riippuvaksi odotusajan umpeenkulumisesta, jonka kuluessa joku minimimäärä vakuutusmaksuja on suoritettu sekä vakuutukseen liittymisestä lukien että määrätyn, välittömästi vakuutussuorituksen alkamista edelläkäyneen ajan kuluessa.

2. Odotusaika ei saa ylittää 60 vakuutusmaksukuukautta, 250 vakuutusmaksuviikkoa tai 1,500 vakuutusmaksupäivää.

3. Kun odotusajan suorittamiseen sisältyy, että määrätty luku vakuutusmaksuja on maksettu määrätyn, vaaran toteutumista välittömästi edelläkäyneen ajanjakson kuluessa, lasketaan ne ajanjaksot, joilta korvausta on suoritettu satunnaisessa ansiokyvyttömyys- tai työttömyystapauksessa vakuutusmaksukausiksi kansallisen lainsäädännön määräämillä ehdoilla ja rajoituksilla.

5 artikla.

1. Vakuutettu, joka lakkaa olemasta vakuutusvelvollisuuden alainen, olematta oikeutettu saamaan vakuutussuoritusta, joka vastaa hänen tililleen suoritettuja vakuutusmaksuja, säilyttää näiden vakuutusmaksujen tuottaman oikeuden.

2. Kansallisessa lainsäädännössä voidaan kuitenkin säätää, että vakuutusmaksut ovat voimassa vain määräajan, luettuna vakuutusvelvollisuuden päättymisestä, ja tämä määräaika voi olla joko vaihteleva tai muuttumaton:

a) vaihteleva määräaika ei saa alittaa niiden yhteenlaskettujen vakuutusmaksukausien kolmatta osaa, jolloin vakuutusmaksuja on suoritettu vakuutukseen liittymisestä lukien, vähennettynä niillä aikakausilla, jolloin vakuutusmaksuja ei ole suoritettu;

b) muuttumaton määräaika ei missään tapauksessa saa alittaa kahdeksaatoista kuukautta; vakuutusmaksut voivat menettää pätevyytensä tämän määräajan umpeenkuluttua, jollei ennen tämän määräajan umpeenkulumista, kansallisessa lainsäädännössä vahvistettavaa minimivakuutusmaksuerää ole suoritettu vakuutetun tilille pakollisen vakuutuksen tai jatkuvan vapaaehtoisen vakuutuksen nojalla.

6 artikla.

Jälkeenjääneiden vakuutuksessa on taattava oikeus eläkkeeseen ainakin kuolleen vakuutetun tai eläkkeennauttijan leskelle, joka ei ole uusissa naimisissa, sekä orvoille.

7 artikla.

1. Oikeus leskieläkkeeseen voidaan varata leskelle, joka on ylittänyt määrätyn iän tai tullut työkyvyttömäksi.

2. Ensimmäisen kohdan määräyksiä ei ole sovellettava vakuutusjärjestelmissä, jotka on säädetty erikoisesti työntekijäin etua silmälläpitäen.

3. Oikeus leskieläkkeeseen voidaan tehdä riippuvaksi siitä, että avioliitto on kestänyt määrätyn ajan ja että se on solmittu ennen kuin vakuutettu tai eläkkeennauttija on täyttänyt määrätyn iän tai ennen työkyvyttömyyden ilmaantumista.

4. Eläkeoikeus voidaan evätä, jos vakuutetun tai eläkkeennauttijan kuollessa avioliitto on purettu tai avioero on tuomittu yksinomaan vaimon rikkomuksesta.

5. Jos useat hakijat vaativat leskieläkettä, maksettava määrä voidaan rajoittaa yhden ainoan eläkkeen suuruiseksi.

8 artikla.

1. Oikeus eläkkeeseen on jokaisella orvolla, joka ei ole ylittänyt määrättyä ikää, mikä ikä ei saa alittaa 14 vuotta.

2. Kuitenkin, jos on kysymys vakuutetun tai eläkettä nauttineen äidin jälkeenjättämästä orvosta, voidaan eläkeoikeuden ehdoksi asettaa, että äiti on ottanut osaa lapsen ylläpitoon ja että hän kuollessaan oli leski.

3. Kansallisessa lainsäädännössä on määrättävä, missä tapauksessa muulla kuin aviolapsella on oikeus eläkkeeseen.

9 artikla.

1. Eläkkeen suuruus määrätään joko vakuutusajan mukaan tai riippumatta kuluneesta vakuutusajasta, ja on se joko määrätty summa tai määrätty prosentti vakuutetun palkasta tai suoritettujen vakuutusmaksujen yhteissumman mukaan vaihteleva määrä.

2. Vakuutusajan mukaan vaihtelevan eläkkeen, jonka myöntäminen on riippuva odotusajasta, tulee, vahvistetun minimieläkkeen puutteessa, olla joko määrätty summa tai määrätty osa, riippumatta vakuutusajasta; kun eläkkeen myöntäminen ei riipu odotusajan suorittamisesta voidaan määrätä minimieläke.

3. Kun vakuutusmaksut vaihtelevat palkan mukaan, on palkka, jonka mukaan vakuutusmaksut on määrätty, otettava perusteeksi myönnettyä eläkettä laskettaessa, riippumatta siitä vaihteleeko tämä vakuutusajan mukaan vai ei.

10 artikla.

Vakuutuslaitokset ovat kansallisessa lainsäädännössä määrättävillä ehdoilla ja estääkseen, viivyttääkseen, lieventääkseen tai lopettaakseen työkyvyttömyyden, oikeutettuja myöntämään avustuksia luontaisetuina henkilöille, jotka työkyvyttömyyden vuoksi saavat eläkkeen tai voivat vaatia eläkettä.

11 artikla.

1. Vakuutettu voi kokonaan tai osaksi menettää oikeutensa vakuutussuorituksiin tai voidaan tämä oikeus joksikin ajaksi keskeyttää:

a) kun kuolema on aiheutunut rikoksesta, rikkomuksesta tai asianomaisen tai muun jälkeenjääneen eläkkeeseen oikeutetun henkilön tahallisuudesta;

b) jos asianomainen tai muu henkilö, jolla on oikeus jälkeenjääneen eläkkeeseen, on menetellyt petollisesti vakuutuslaitokseen nähden.

2. Eläkkeen maksaminen voidaan kokonaan tai osittain keskeyttää aikana:

a) jolloin vakuutettu kokonaan saa ylläpitonsa yleisistä varoista tai sosialivakuutuslaitokselta;

b) jolloin asianomainen kieltäytyy ilman pätevää syytä noudattamasta lääkärin määräyksiä tai invaliideille annettuja ohjeita

tai ilman lupaa ja tahallaan kieltäytyy alistumasta vakuutuslaitoksen valvontaan;

c) jolloin asianomainen nauttii muuta aikakautista rahasuoritusta, jonka hän on saanut pakollista sosialivakuutusta, työtapaturmakorvausta, eläkettä tai ammattitautia koskevan lain nojalla;

d) jolloin asianomainen, saatuaan leskieläkkeen ilman mitään ikää ja työkyvyttömyyttä koskevia ehtoja, elää yhdyselämää miehen kanssa tämän vaimona;

e) jolloin hän on saanut eläkkeen työntekijäin etua silmälläpitäen laaditun vakuutusjärjestelmän nojalla, mutta nauttii ammattituloja, jotka ylittävät määrätyn määrän.

12 artikla.

1. Sekä työnantajien että vakuutettujen tulee ottaa osaa vakuutukseen tarpeellisten varojen hankkimiseen.

2. Kansallisessa lainsäädännössä voidaan vakuutusmaksujen suorittamisvelvollisuudesta vapauttaa:

a) oppilaat ja määrättyä ikää nuoremmat työntekijät;

b) työntekijät, jotka eivät nauti rahapalkkaa ja tai nauttivat hyvin alhaista palkkaa;

3. Määräyksiä työnantajien vakuutusmaksuista ei kuitenkaan tarvitse sisällyttää kansalliseen vakuutuslainsäädäntöön, jonka sovellutusala ei rajoitu palkkatyöntekijöihin;

4. Julkisen viranomaisen tulee ottaa osaa varojen hankkimiseen vakuutusmaksuihin tai vakuutussuorituksiin, kun vakuutus on säädetty joko palkannauttijoita varten yleensä tai työntekijöitä varten;

5. Kansallisissa lainsäädännöissä, jotka tätä sopimusta hyväksyttäessä eivät edellytä vakuutettujen suorittamia vakuutusmaksuja, voidaan edelleen vapauttaa vakuutetut vakuutusmaksuvelvollisuudesta.

13 artikla.

1. Vakuutusta hoitaa joko julkisen viranomaisen perustamat laitokset, jotka eivät tavoittele voittoa, tai valtion vakuutusrahastot.

2. Kansallinen lainsäädäntö voi kuitenkin uskoa vakuutuksen johdon asianomaisten tai heidän ryhmänsä perustamille laitoksille, jotka julkinen viranomainen on asianmukaisesti hyväksynyt.

3. Vakuutuslaitosten ja julkisten vakuuturahastojen varat on hoidettava erillään yleisistä rahastoista.

4. Vakuutettujen edustajat ottavat osaa vakuutuslaitosten hallintoon kansallisessa lainsäädännössä määrätyillä ehdoilla, jossa voidaan myös määrätä työnantajain ja julkisen viranomaisen edustajien osanotosta.

5. Itsehallinnolla varustetut vakuutuslaitokset on asetettava julkisen viranomaisen raha-asioita ja hallintoa koskevan valvonnan alaisiksi.

14 artikla.

1. Kuolleen vakuutetun tai eläkkeennauttijan jälkeenjääneille on myönnettävä valitusoikeus suoritusta koskevissa riita-asioissa.

2. Näitä riita-asioita käsittelevät erikoiset tuomioistuimet, joihin kuuluu ammattituomareita tai muita henkilöitä, jotka erikoisesti tuntevat vakuutuksen tarkoituksen ja vakuutettujen tarpeet tai jotka pitävät istuntoja yhdessä vakuutettujen ja työnantajien keskuudesta kutsuttujen lisäjäsenien kanssa.

3. Riita-asioissa, jotka koskevat pakolliseen vakuutukseen hyväksymistä tai vakuutusmaksujen suuruutta, on palkannauttijalle myönnettävä valitusoikeus ja myös hänen työnantajalleen, mikäli tämä ottaa osaa vakuutusmaksujen suorittamiseen.

15 artikla.

1. Ulkomaalaiset työntekijät ovat vakuutusvelvollisuuteen ja vakuutusmaksujen suorittamiseen nähden samojen ehtojen alaisia kuin kotimaiset työntekijät.

2. Ulkomaalaisten vakuutettujen tai eläkkeennauttijain oikeudenomistajat ovat samoilla ehdoilla kuin kotimaiset, oikeutettuja vakuutussuorituksiin, jotka ovat syntyneet vakuutetun tilille viedyistä vakuutusmaksuista.

3. Ulkomaalaisten vakuutettujen tai eläkkeennauttijain oikeudenomistajat, jotka ovat sellaisen jäsenvaltion kansalaisia, joita tämä sopimus velvoittaa ja jonka lainsäädäntö siis sisältää määräyksiä valtiovallan rahallisesta osallistumisesta varojen hankkimiseen vakuutusrahastojen muodostamiseen tai vakuutussuorituksiin 12 artiklan mukaisesti, ovat oikeutettuja valtionvaroista maksettaviin lisäeläkkeisiin, eläkkeenkoroituksiin ja osaeläkkeisiin.

4. Kansallinen lainsäädäntö voi kuitenkin varata maan omille kansalaisille oikeuden valtion varoista suoritettaviin lisäeläkkeisiin, eläkkeenkoroituksiin ja osaeläkkeisin, jotka maksetaan yksinomaan sellaisen vakuutetun oikeudenomistajille, joka on ylittänyt määrätyn iän pakollista vakuutusta koskevan lainsäädännön voimaantullessa.

5. Niitä rajoituksia, joita mahdollisesti voidaan säätää ulkomailla oleskelun johdosta, ei ole sovellettava eläkkeennauttijoihin ja heidän oikeudenomistajiinsa, jotka ovat sellaisen jäsenvaltion kansalaisia, joita tämä sopimus velvoittaa ja jotka asuvat tämän sopimuksen alaisen jäsenvaltion alueella, kuin mikäli sitä sovelletaan sen valtion kansalaisiin, jossa eläke on myönnetty. Kuitenkin voidaan jättää myöntämättä valtion varoista maksettavia lisäeläkkeitä, eläkkeenkoroituksia ja osaeläkkeitä.

16 artikla.

1. Työntekijäin vakuutus on järjestettävä lailla, jota sovelletaan työntekijän vakinaisessa työpaikassa.

2. Tästä säännöstä voidaan vakuutuksen jatkuvaisuutta silmälläpitäen myöntää poikkeuksia asianomaisten jäsenvaltioiden kesken tehdyllä sopimuksella.

17 artikla.

Jokainen jäsenvaltio voi asettaa erikoisen säännöstelyn alaisiksi rajallaolevat työntekijät, joiden vakinainen työpaikka on asianomaisen valtion alueella ja asuinpaikka ulkomailla.

18 artikla.

Niissä maissa, joissa ei ole pakollista jälkeenjääneiden vakuutusta koskevaa lainsäädäntöä tämän sopimuksen astuessa ensi kerran voimaan, pidetään tämän sopimuksen vaatimuksia tyydyttävinä kaikkia eläkejärjestelmiä, jotka eivät edellytä vakuutusmaksujen kantamista ja takaavat yksilöllisen oikeuden eläkkeeseen seuraavissa 19—25 artikloissa määrätyillä ehdoilla.

19 artikla.

1. Eläkeoikeus taataan:

a) kaikille leskille, jotka eivät ole uusissa naimisissa ja joilla on vähintään kaksi lasta huollettavanaan;

b) kaikille orvoille, jotka ovat vailla sekä isää että äitiä.

2. Kansallisessa lainsäädännössä on määrättävä:

a) millä ehdoilla muu kuin aviolapsi oikeuttaa leskieläkkeeseen;

b) ikä, mihin asti lapsi antaa oikeuden leskieläkkeeseen tai on oikeutettu orpoeläkkeeseen; tämä ikä ei kuitenkaan saa alittaa 14 vuotta.

20 artikla.

1. Oikeus leskieläkkeeseen voidaan tehdä riippuvaksi oleskelusta jäsenvaltion alueella:

a) kuolleen miehen oleskelusta tällä alueella välittömästi kuolemantapausta edeltäkäyneenä aikana, ja

b) lesken oleskelusta tällä alueella välittömästi eläkeanomuksen jättämistä edeltäkäyneenä aikana.

2. Oikeus orpoeläkkeeseen voidaan tehdä riippuvaksi viimeksi kuolleen vanhemman oleskelusta välittömästi kuolemantapausta edeltäkäyneenä aikana jäsenvaltion alueella.

3. Kansallisessa lainsäädännössä määrätään leskeltä ja kuolleelta vanhemmalta vaadittava oleskeluaika jäsenvaltion alueella, mikä aika ei saa ylittää viittä vuotta.

21 artikla.

1. Oikeus leskieläkkeeseen tai orpoeläkkeeseen on jokaisella hakijalla, jonka vuotuiset tulot, niihin luettuna huollettavina olevien lasten ja orpojen tulot, eivät ylitä määrää, joka vahvistetaan kansallisessa lainsäädännössä, asianomaisesti huomioonottamalla minimielinkustannukset.

2. Asianomaisen tulojen arvioinnissa jätetään huomioonottamatta tulot, jotka eivät ylitä kansallisessa lainsäädännössä vahvistettavaa määrää.

22 artikla.

Vahvistetun eläkemäärän, lisättynä muilla kuin ulkopuolelle jätetyille tuloille, tulee olla riittävä peittämään ainakin eläkkeennauttijan päätarpeet.

23 artikla.

1. Hakijalla on valitusoikeus riita-asioissa, jotka koskevat eläkkeen myöntämistä tai eläkemäärän vahvistamista.

2. Valituksen ratkaisee toinen viranomainen kuin se, joka on päättänyt asian ensimmäisessä asteessa.

24 artikla.

1. Ulkomaalaiset orvot ja lesket, jotka ovat tähän sopimukseen yhtyneen jäsenvaltion kansalaisia, ovat oikeutettuja eläkkeeseen samoilla ehdoilla kuin maan omat kansalaiset.

2. Kansallisessa lainsäädännössä voidaan kuitenkin eläkkeen myöntäminen ulkomaalaiselle tehdä riippuvaksi tämän oleskeluajasta jäsenvaltion alueella ja voi tämä aika ylittää korkeintaan viidellä vuodella 20 artiklassa säädettyä aikaa.

25 artikla.

1. Eläkeoikeus voidaan menettää tai väliaikaisesti keskeyttää joko kokonaan tai osaksi, jos leski tai henkilö, joka on ottanut orvot huollettavakseen, on saanut tai koettanut saada eläkkeen petoksella.

2. Eläkkeen maksaminen voidaan kokonaan tai osittain keskeyttää aikana, jolloin asianomainen kokonaan saa ylläpitonsa yleisistä varoista.

26 artikla.

15 artiklan 5 kohdassa mainittuja määräyksiä lukuunottamatta ei tämä sopimus koske eläkeoikeuden säilyttämistä ulkomailla asuessa.

27 artikla.

Tämän sopimuksen viralliset ratifioinnit ovat Versaillesin sopimuksen XIII osan ja muiden rauhansopimusten vastaavien osien määräysten mukaisesti ilmoitettavat kansainliiton pääsihteerille rekisteröitäviksi.

28 artikla.

Tämä sopimus velvoittaa vain niitä kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltioita, joiden ratifioinnit ovat rekisteröidyt sihteeristössä.

Se tulee voimaan kahdentoista kuukauden kuluttua siitä kuin pääsihteeri on rekisteröinyt kahden kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltion ratifioinnit.

Senjälkeen tämä sopimus tulee voimaan kuhunkin jäsenvaltioon nähden kahdentoista kuukauden kuluttua siitä päivästä, jolloin tämä ratifiointi on rekisteröity sihteeristössä.

29 artikla.

Niinpian kuin kahden kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltion ratifioinnit ovat sihteeristössä rekisteröidyt, antaa kansainliiton pääsihteeri siitä ilmoituksen kaikille työjärjestön jäsenvaltioille. Hänen tulee samoin ilmoittaa näille niiden ratifiointien rekisteröimisestä, joita järjestön muut jäsenvaltiot myöhemmin tekevät.

30 artikla.

Jokainen jäsenvaltio, joka on ratifioinut tämän sopimuksen, voi, 10-vuotisen ajan-

jakson päätyttyä sopimuksen ensimäisestä voimaanastumispäivästä lukien, kansainliiton pääsihteerille antamallaan ilmoituksella, jonka tämä rekisteröi, irtisanoa sopimuksen. Irtisanonta tulee voimaan vasta yhden vuoden kuluttua sen rekisteröimisestä sihteeristössä.

Jokaista tämän sopimuksen ratifioinutta jäsenvaltiota, joka ei vuoden kuluessa edellisessä kohdassa mainitun 10-vuotisen ajanjakson päättymisestä käytä tässä artiklassa määrättyä irtisanomisoikeutta, sitoo uusi kymmenvuotiskausi ja sen jälkeen voi jäsenvaltio irtisanoa tämän sopimuksen kunkin kymmenvuotiskauden päättyessä tässä artiklassa määrätyin ehdoin.

31 artikla.

Jokaisen kymmenvuotiskauden päätyttyä tämän sopimuksen voimaantulopäivästä lukien kansainvälisen työtoimiston hallintoneuvosto esittää kertomuksen tämän sopimuksen soveltamisesta ja sen on niinikään päätettävä, onko syytä ottaa konferenssin päiväjärjestykseen kysymys sopimuksen tarkistuksesta kokonaan tai osittain.

32 artikla.

Jos kansainvälinen konferenssi hyväksyy uuden sopimuksen, joka muuttaa tämän sopimuksen kokonaan tai osittain ja mikäli uusi sopimus ei toisin määrää,

a) katsotaan se seikka, että joku jäsenvaltio on ratifioinut muutoksia sisältävän uuden sopimuksen, semmoisenaan tämän sopimuksen irtisanomiseksi ilman velvollisuutta noudattaa määräaikaa ylläolevasta 30 artiklasta huolimatta, kuitenkin ehdolla, että muutoksia sisältävä uusi sopimus on tullut voimaan.

b) siitä päivästä lukien, jona muutoksia sisältävä uusi sopimus on tullut voimaan, eivät jäsenvaltiot enää saa ratifioida tätä sopimusta.

Kuitenkin jää tämä sopimus nykyisessä muodossaan ja nykyiseltä sisällöltään voimaan niihin jäsenvaltioihin nähden, jotka ovat sen ratifioineet, eivätkä ratifioi muutoksia sisältävää uutta sopimusta.

33 artikla.

Tämän sopimuksen ranskan- ja englanninkieliset tekstit ovat molemmat pidettävät alkuperäisinä.

6. Sopimusehdotus, joka koskee maatalousyritysten työntekijäin pakollista jälkeenjääneiden vakuutusta.

Kansainliiton kansainvälisen työjärjestön yleinen konferenssi,

alotettuaan kansainvälisen työtoimiston hallintoneuvoston kokoonkutsumana Genèveen kesäkuun 8 päivänä 1933 seitsemännentoista istuntokautensa ja

päätettyään hyväksyä erinäisiä esityksiä, jotka koskevat pakollista jälkeenjääneiden vakuutusta, mikä asia sisältyi toiseen kysymykseen istuntokauden päiväjärjestyksessä, sekä

päätettyään, että nämä esitykset saisivat sopimusehdotuksen muodon,

hyväksyy tänä kesäkuun 29 päivänä 1933 allaolevan sopimusehdotuksen kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltioiden ratifioitavaksi Versaillesin rauhansopimuksen XIII osassa sekä muiden rauhansopimusten vastaavissa osissa olevien määräysten mukaisesti.

1 artikla.

Jokainen kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltio, joka ratifioi tämän sopimuksen, sitoutuu toimeenpanemaan tai pitämään voimassa pakollista jälkeenjääneiden vakuutusta ainakin yhtä edullisilla ehdoilla kuin tässä sopimuksessa säädetään.

2 artikla.

1. Pakollista jälkeenjääneiden vakuutusta sovelletaan maatalousyritysten työntekijöihin, toimihenkilöihin ja oppilaisiin sekä maataloustyönantajan henkilökohtaisessa palveluksessa olevaan palvelusväkeen.

2. Jokainen jäsenvaltio voi kansallisessa lainsäädännössään tehdä poikkeuksia, jotka se katsoo tarpeellisiksi, mikäli koskee:

a) työntekijöitä, joiden palkka ylittää määrätyn rajan, sekä lainsäädännöissä, joissa ei säädetä tällaista yleistä poikkeusta, työntekijöitä, joiden työskentelyä tavallisesti pidetään vapaana ammattina;

b) työntekijöitä, jotka eivät nauti rahapalkkaa;

c) nuoria työntekijöitä, alla määrätyn ikärajan, ja työntekijöitä, jotka tullessaan ensi kerran palkkatyöntekijöiksi ovat liian iäkkäitä saadakseen vakuutuksen;

d) kotityöntekijöitä, joiden työoloja ei voida verrata muiden työntekijäin työoloihin;

e) työnantajan perheen jäseniä;

f) työntekijöitä, joiden toimi laadultaan ja kokonaisuudessaan on lyhytaikaista ja tekee sen vuoksi asianomaiselle mahdottomaksi täyttää suorituksen saamiseen vaadittavia ehtoja, sekä henkilöitä, jotka suorittavat palkattua työtä ainoastaan tilapäisesti tai sivutoimena;

g) työkyvyttömiä työntekijöitä ja työkyvyttömyys- tai vanhuuseläkettä nauttivia;

h) eläkkeellä olevia virkamiehiä, jotka suorittavat palkattua työtä, ja henkilöitä, jotka nauttivat yksityisiä tuloja, kun eläke tai yksityinen tulo on vähintään yhtä suuri kuin kansallisen lainsäädännön edellyttämä työkyvyttömyyseläke;

i) työntekijöitä, jotka opiskeluaikanaan antavat tunteja tai työskentelevät korvausta vastaan hankkiakseen itselleen am-

mattitaitoa voidakseen harjoittaa mainittuja opintoja vastaavaa ammattia.

3. Lisäksi voidaan vakuutusvelvollisuuden ulkopuolelle jättää henkilöt, joiden jälkeenjääneet ovat kuolemantapauksessa sattuessa lain, asetuksen tai erikoisen säännöksen nojalla oikeutettuja saamaan avustuksia, jotka kokonaisuudessaan vastaavat ainakin tässä sopimuksessa säädettyjä eläkkeitä.

3 artikla.

Kansallisessa lainsäädännössä on, siinä lähemmin määrättävillä ehdoilla, myönnettävä ennestään vakuutusvelvollisille, jotka eivät nauti eläkettä, oikeus vapaaehtoisesti jatkaa vakuutusta tai säilyttää oikeutensa suorittamalla säännöllinen uudistusmaksu, mikäli nämä oikeudet eivät ole heille pakollisesti pidätetty, tai naimisissa olevaan naiseen nähden, mikäli hänen miehelleen, joka ei ole vakuutusvelvollisuuden alainen, ei ole annettu mahdollisuutta päästä vapaaehtoiseen vakuutukseen ja täten mahdollisesti turvata vaimolle oikeuden osallistua vanhuus- tai leskieläkkeeseen.

4 artikla.

Oikeus eläkkeeseen voidaan, huolimatta 5 artiklan määräyksistä, tehdä riippuvaksi odotusajan umpeenkulumisesta, jonka kuluessa joku minimimäärä vakuutusmaksuja on suoritettu sekä vakuutukseen liittymisestä lukien että määrätyn, välittömästi vakuutussuorituksen alkamista edelläkäyvän ajan kuluessa.

2. Odotusaika ei saa ylittää 60 vakuutusmaksukuukautta, 250 vakuutusmaksuviikkoa tai 1,500 vakuutusmaksupäivää.

3. Kun odotusajan suorittamiseen sisältyy, että määrätty luku vakuutusmaksuja on maksettu määrätyn, vaaran toteutumista välittömästi edelläkäyvän ajanjakson kuluessa, lasketaan ne ajanjaksot, joilta korvausta on suoritettu satunnaisessa ansiokyvyttömyys- tai työttömyystapauksessa odotusaikaan nähden, vakuutusmaksukausiksi kansallisen lainsäädännön määräämillä ehdoilla ja rajoituksilla.

5 artikla.

1. Vakuutettu, joka lakkaa olemasta vakuutuksen alainen, olematta oikeutettu saamaan vakuutussuoritusta, joka vastaa hänen tililleen suoritettuja vakuutusmaksuja, säilyttää näiden vakuutusmaksujen tuottaman oikeuden.

2. Kansallisessa lainsäädännössä voidaan kuitenkin säätää, että vakuutusmaksut ovat voimassa vain määräajan, luettuna vakuutusvelvollisuuden päättymisestä, ja tämä määräaika voi olla joko vaihteleva tai muuttumaton:

a) vaihteleva määräaika ei saa alittaa niiden yhteenlaskettujen vakuutusmaksukausien kolmatta osaa, jolloin vakuutusmaksuja on suoritettu vakuutukseen liittymisestä lukien, vähennettynä niillä aikakausilla, jolloin vakuutusmaksuja ei ole suoritettu;

b) muuttumaton määräaika ei missään tapauksessa saa alittaa kahdeksaatoista kuukautta; vakuutusmaksut voivat menettää pätevyytensä tämän määräajan umpeenkuluttua, jollei ennen tämän määräajan umpeenkulumista, kansallisessa lainsäädännössä vahvistettavaa minimivakuutusmaksuerää ole suoritettu vakuutetun tilille pakollisen vakuutuksen tai jatketun vapaaehtoisen vakuutuksen nojalla.

6 artikla.

Jälkeenjääneiden vakuutuksessa on taattava oikeus eläkkeeseen ainakin kuolleen vakuutetun tai eläkkeennauttijan leskelle, joka ei ole uusissa naimissa, ja orvoille.

7 artikla.

1. Oikeus leskieläkkeeseen voidaan varata leskelle, joka on ylittänyt määrätyn iän tai tullut työkyvyttömäksi.

2. Ensimäisen kohdan määräyksiä ei ole sovellettava vakuutusjärjestelmissä, jotka on

säädetty erikoisesti työntekijäin etua silmälläpitäen.

3. Oikeus leskieläkkeeseen voidaan tehdä riippuvaksi siitä, että avioliitto on kestänyt määrätyn ajan ja että se on solmittu ennen kuin vakuutettu tai eläkkeennauttija on täyttänyt määrätyn iän tai ennen työkyvyttömyyden ilmaantumista.

4. Eläkeoikeus voidaan evätä, jos vakuutetun tai eläkkeennauttijan kuollessa avioliitto on purettu tai avioero on tuomittu yksinomaan vaimon rikkomuksesta.

5. Jos useat hakijat vaativat leskieläkettä, voidaan maksettava määrä rajoittaa yhden ainoan eläkkeen suuruiseksi.

8 artikla.

1. Oikeus eläkkeeseen on jokaisella orvolla, joka ei ole ylittänyt määrättyä ikää, mikä ikä ei saa alittaa 14 vuotta.

2. Kuitenkin, jos on kysymys vakuutetun tai eläkettä nauttineen äidin jälkeenjättämästä orvosta, voidaan eläkeoikeuden ehdoksi asettaa, että äiti on ottanut osaa lapsen ylläpitoon ja että hän kuollessaan oli leski.

3. Kansallisessa lainsäädännössä on määrättävä, missä tapauksessa muulla kuin aviolapsella on oikeus eläkkeeseen.

9 artikla.

1. Eläkkeen suuruus määrätään joko vakuutusajan mukaan tai riippumatta kuluneesta vakuutusajasta, ja on se joko määrätty summa tai määrätty prosentti vakuutetusta palkasta tai suoritettujen vakuutusmaksujen yhteissumman mukaan vaihteleva määrä;

2. Vakuutusajan mukaan vaihtelevan eläkkeen, jonka myöntäminen on riippuva odotusajasta, tulee, vahvistetun minimieläkkeen puutteessa, olla joko määrätty summa tai määrätty osa, riippumatta vakuutusajasta; kun eläkkeen myöntäminen ei riipu odotusajan suorittamisesta voidaan määrätä minimieläke.

3. Kun vakuutusmaksut vaihtelevat palkan mukaan, on palkka, jonka mukaan vakuutusmaksut on määrätty, otettava perusteeksi myönnettyä eläkettä laskettaessa, riippumatta siitä vaihteleeko tämä vakuutusajan mukaan vai ei.

10 artikla.

Vakuutuslaitokset ovat kansallisessa lainsäädännössä määrättävillä ehdoilla ja estääkseen, viivyttääkseen, lieventääkseen tai lopettaakseen työkyvyttömyyden, oikeutettuja myöntämään avustuksia luonnossa henkilöille, jotka työkyvyttömyyden vuoksi saavat eläkkeen tai voivat vaatia eläkettä.

11 artikla.

1. Vakuutettu voi kokonaan tai osaksi menettää oikeutensa vakuutussuorituksiin tai voidaan niiden suorittaminen keskeyttää:

a) kun kuolema on aiheutunut rikoksesta, rikkomuksesta tai asianomaisen tai muun jälkeenjääneen eläkkeeseen oikeutetun henkilön tahallisuudesta;

b) jos asianomainen tai muu henkilö, jolla on oikeus jälkeenjääneen eläkkeeseen, on menetellyt petollisesti vakuutuslaitokseen nähden.

2. Eläkkeen maksaminen voidaan kokonaan tai osittain keskeyttää aikana:

a) jolloin vakuutettu kokonaan saa ylläpitonsa yleisistä varoista tai sosialivakuutuslaitokselta;

b) jolloin asianomainen kieltäytyy ilman pätevää syytä noudattamasta lääkärin määräyksiä tai invaliideille annettuja ohjeita tai ilman lupaa ja tahallaan kieltäytyy alistumasta vakuutuslaitoksen valvontaan;

c) jolloin asianomainen nauttii muuta aikakautista rahasuoritusta, jonka hän on saanut pakollista sosialivakuutusta, työtapaturmakorvausta, eläkettä tai ammattitautia koskevan lain nojalla;

d) jolloin asianomainen, saatuaan leskieläkkeen ilman mitään ikää ja työkyvyttö-

myyttä koskevia ehtoja, elää yhdyselämää miehen kanssa tämän vaimona;

e) jolloin hän on saanut eläkkeen työntekijäin etua silmälläpitäen laaditun vakuutusjärjestelmän nojalla, mutta nauttii ammattituloja, jotka ylittävät määrättyä määrää.

12 artikla.

1. Sekä työnantajien että vakuutettujen tulee ottaa osaa vakuutukseen tarpeellisten varojen hankkimiseen.

2. Kansallisessa lainsäädännössä voidaan vakuutusmaksujen suorittamisvelvollisuudesta vapauttaa:

a) oppilaat ja määrättyä ikää nuoremmat työntekijät;

b) työntekijät, jotka eivät nauti rahapalkkaa tai nauttivat hyvin alhaista palkkaa;

c) työntekijät, jotka ovat työnantajan palveluksessa, joka maksaa vakuutusmaksut sovittuna maksuna, riippumatta hänen luonaan työskentelevien työntekijäin lukumäärästä.

3. Määräyksiä työnantajien vakuutusmaksuista ei kuitenkaan tarvitse sisällyttää kansalliseen vakuutuslainsäädäntöön, jonka sovellutusala ei rajoitu palkkatyöntekijöihin;

4. Julkisen viranomaisen tulee ottaa osaa vakuutusmaksuihin tai vakuutussuorituksiin, milloin vakuutus on säädetty joko palkannauttijoita varten yleensä tai työntekijöitä varten;

5. Kansallisissa lainsäädännöissä, jotka tätä sopimusta hyväksyttäessä, eivät edellytä vakuutettujen suorittamia vakuutusmaksuja, voidaan edelleen vapauttaa vakuutetut vakuutusmaksuvelvollisuudesta.

13 artikla.

1. Vakuutusta hoitavat joko julkisen viranomaisen perustamat laitokset, jotka eivät tavoittele voittoa, tai julkiset vakuutusrahastot.

2. Kansallinen lainsäädäntö voi kuitenkin uskoa vakuutuksen johdon asianomaisten tai heidän ryhmänsä perustamille laitoksille, jotka julkinen viranomainen on asianmukaisesti hyväksynyt.

3. Vakuutuslaitosten ja julkisten vakuutusrahastojen varat on hoidettava erillään julkisista rahastoista.

4. Vakuutettujen edustajat ottavat osaa vakuutuslaitoksen hallintoon kansallisessa lainsäädännössä määrätyillä ehdoilla, jossa voidaan myös määrätä työnantajain ja julkisen viranomaisen edustajain osanotosta.

5. Itsehallinnolla varustetut vakuutuslaitokset on asetettava julkisen viranomaisen raha-asioita ja hallintoa koskevan valvonnan alaisiksi.

14 artikla.

1. Kuolleen vakuutetun tai eläkkeennauttijan jälkeenjääneille on myönnettävä valitusoikeus suoritusta koskevissa riita-asioissa.

2. Näitä riita-asioita käsittelevät erikoiset tuomioistuimet, joihin kuuluu ammattituomareita tai muita henkilöitä, jotka erikoisesti tuntevat vakuutuksen tarkoituksen ja vakuutettujen tarpeet tai jotka pitävät istuntoja yhdessä vakuutettujen ja työnantajien keskuudesta kutsuttujen lisäjäsenien kanssa.

3. Riita-asioissa, jotka koskevat pakolliseen vakuutukseen hyväksymistä tai vakuutusmaksujen suuruutta, on palkannauttijalla valitusoikeus ja myös hänen työnantajallaan, mikäli tämä ottaa osaa vakuutusmaksujen suorittamiseen.

15 artikla.

1. Ulkomaalaiset työntekijät ovat vakuutusvelvollisuuteen ja vakuutusmaksujen suorittamiseen nähden samojen ehtojen alaisia kuin kotimaiset työntekijät.

2. Ulkomaalaisten vakuutettujen tai eläkkeennauttijain oikeudenomistajat ovat samoilla ehdoilla kuin kotimaiset oikeutettuja vakuutussuorituksiin, jotka aiheutuvat vakuutetun tilille viedyistä vakuutusmaksuista.

3. Ulkomaalaisten vakuutettujen tai eläkkeennauttijain oikeudenomistajat, jotka ovat sellaisen jäsenvaltion kansalaisia, joita tämä sopimus velvoittaa, ja jonka lainsäädäntö siis sisältää määräyksiä valtiovallan rahallisesta osallistumisesta varojen hankkimiseen vakuutusrahastojen muodostamiseen tai vakuutussuorituksiin 12 artiklan mukaisesti, ovat oikeutettuja valtionvaroista maksettaviin lisäeläkkeisiin, eläkkeenkoroituksiin ja osaeläkkeisiin.

4. Kansallinen lainsäädäntö voi kuitenkin varata maan omille kansalaisille oikeuden valtion varoista suoritettaviin lisäeläkkeisiin, eläkkeenkoroituksiin ja osaeläkkeisiin, jotka maksetaan yksinomaan sellaisen vakuutetun oikeudenomistajille, joka on ylittänyt määrätyn iän pakollista vakuutusta koskevan lainsäädännön voimaantullessa.

5. Niitä rajoituksia, joita mahdollisesti voidaan säätää ulkomailla oleskelun johdosta, ei ole sovellettava eläkkeennauttijoihin, jotka ovat sellaisen jäsenvaltion kansalaisia, joita tämä sopimus velvoittaa ja jotka asuvat tämän sopimuksen alaisen jäsenvaltion alueella, kuin mikäli sitä sovelletaan sen valtion kansalaisiin, jossa eläke on myönnetty. Kuitenkin voidaan jättää myöntämättä valtion varoista maksettavia lisäeläkkeitä, eläkkeenkoroituksia ja osaeläkkeitä.

16 artikla.

1. Työntekijäin vakuutus on järjestettävä lailla, jota sovelletaan työntekijän vakinaisessa työpaikassa.

2. Tästä säännöstä voidaan vakuutuksen jatkuvaisuutta silmälläpitäen myöntää poikkeuksia asianomaisten jäsenvaltioiden kesken tehdyllä sopimuksella.

17 artikla.

Jokainen jäsenvaltio voi asettaa erikoisen säännöstelyn alaisiksi rajallaolevat työntekijät, joiden vakinainen työpaikka on asianomaisen valtion alueella ja asuinpaikka ulkomailla.

18 artikla.

Niissä maissa, joissa ei ole pakollista jälkeenjääneiden vakuutusta koskevaa lainsäädäntöä tämän sopimuksen astuessa ensi kerran voimaan, pidetään tämän sopimuksen vaatimuksia tyydyttävinä kaikkia eläkejärjestelmiä, jotka eivät edellytä vakuutusmaksujen kantamista ja takaavat yksilöllisen oikeuden eläkkeeseen seuraavissa 19—25 artikloissa määrätyillä ehdoilla.

19 artikla.

1. Eläkeoikeus taataan:

a) kaikille leskille, jotka eivät ole uusissa naimisissa ja joilla on vähintään kaksi lasta huollettavanaan;

b) kaikille orvoille, jotka ovat vailla sekä isää että äitiä.

2. Kansallisessa lainsäädännössä on määrättävä:

a) millä ehdoilla muu kuin aviolapsi oikeuttaa leskieläkkeeseen;

b) ikä, mihin asti lapsi antaa oikeuden leskieläkkeeseen tai on oikeutettu orpoeläkkeeseen; tämä ikä ei kuitenkaan saa alittaa 14 vuotta.

20 artikla.

1. Oikeus leskieläkkeeseen voidaan tehdä riippuvaksi oleskelusta jäsenvaltion alueella:

a) kuolleen miehen oleskelusta tällä alueella välittömästi kuolemantapausta edeltäkäyneenä aikana;

b) lesken oleskelusta tällä alueella välittömästi eläkeanomuksen jättämistä edeltäkäyneenä aikana;

2. Oikeus orpoeläkkeeseen voidaan tehdä riippuvaksi viimeksi kuolleen vanhemman oleskelusta välittömästi kuolemantapausta edeltäkäyneenä aikana jäsenvaltion alueella;

3. Kansallisessa lainsäädännössä on määrättävä leskeltä ja kuolleelta vanhemmalta vaadittava oleskeluaika jäsenvaltion alueella, mikä aika ei saa ylittää viittä vuotta.

21 artikla.

1. Oikeus leskieläkkeeseen tai orpoeläkkeeseen on jokaisella hakijalla, jonka vuotuiset tulot, niihin luettuna huollettavina

olevien lasten ja orpojen tulot, eivät ylitä määrää, joka vahvistetaan kansallisessa lainsäädännössä asianomaisesti huomioonottamalla minimielinkustannukset.

2. Asianomaisen tulojen arvioinnissa jätetään huomioonottamatta tulot, jotka eivät ylitä kansallisessa lainsäädännössä vahvistettavaa määrää.

22 artikla.

Vahvistetun eläkemäärän, lisättynä muilla kuin ulkopuolelle jätetyillä tuloilla, tulee olla riittävä peittämään ainakin eläkkeennauttijan päätarpeet.

23 artikla.

1. Hakijalla on valitus-oikeus riita-asioissa, jotka koskevat eläkkeen myöntämistä tai eläkemäärän vahvistamista.

2. Valituksen ratkaisee toinen viranomainen kuin se, joka on päättänyt asian ensimmäisessä asteessa.

24 artikla.

1. Ulkomaalaiset orvot ja lesket, jotka ovat tähän sopimukseen yhtyneen jäsenvaltion kansalaisia, ovat oikeutettuja eläkkeeseen samoilla ehdoilla kuin maan omat kansalaiset.

2. Kansallisessa lainsäädännössä voidaan kuitenkin eläkkeen myöntäminen ulkomaalaiselle tehdä riippuvaksi tämän oleskeluajasta jäsenvaltion alueella ja voi tämä aika ylittää enintään viidellä vuodella 20 artiklassa säädettyä aikaa.

25 artikla.

1. Eläkeoikeus voidaan menettää tai väliaikaisesti keskeyttää joko kokonaan tai osaksi, jos leski tai henkilö, joka on ottanut orvot huollettavakseen, on saanut tai koettanut saada eläkkeen petoksella.

2. Eläkkeen maksaminen voidaan kokonaan tai osittain keskeyttää aikana, jolloin asianomainen kokonaan saa ylläpitonsa yleisistä varoista.

26 artikla.

15 artiklan 5 kohdassa mainittuja määräyksiä lukuunottamatta, ei tämä sopimus koske eläkeoikeuden säilyttämistä ulkomailla oleskeltaessa.

27 artikla.

Tämän sopimuksen viralliset ratifioinnit ovat Versaillesin sopimuksen XIII osan ja muiden rauhansopimusten vastaavien osien määräysten mukaisesti ilmoitettava kansainliiton pääsihteerille rekisteröitäviksi.

28 artikla.

Tämä sopimus velvoittaa vain niitä kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltioita, joiden ratifioinnit ovat rekisteröidyt sihteeristössä.

Se tulee voimaan kahdentoista kuukauden kuluttua siitä kuin pääsihteeri on rekisteröinyt kahden kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltion ratifioinnit.

Senjälkeen tämä sopimus tulee voimaan kuhunkin jäsenvaltioon nähden kahdentoista kuukauden kuluttua siitä päivästä, jolloin tämä ratifiointi on rekisteröity sihteeristössä.

29 artikla.

Niinpian kuin kahden kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltion ratifioinnit ovat sihteeristössä rekisteröidyt, antaa kansainliiton pääsihteeri siitä ilmoituksen kaikille työjärjestön jäsenvaltioille. Hänen tulee samoin ilmoittaa näille niiden ratifiointien rekisteröimisestä, joita järjestön muut jäsenvaltiot myöhemmin tekevät.

30 artikla.

Jokainen jäsenvaltio, joka on ratifioinut tämän sopimuksen, voi kymmenen vuoden kuluttua, lukien siitä päivästä, jona sopimus alkuaan tuli voimaan, irtisanoa sen ilmoituksella, joka annetaan kansainliiton pääsihteerille rekisteröitäväksi. Irtisanominen tulee voimaan vasta vuoden kuluttua siitä päivästä lukien, jona se rekisteröitiin sihteeristössä.

Jokainen jäsenvaltio, joka on ratifioinut tämän sopimuksen, eikä yhden vuoden kuluessa edellisessä kohdassa mainitun kymmenvuotiskauden umpeenkulumisen jälkeen käytä tässä artiklassa säädettyä irtisanomisoikeuttaan, on sidottu sitä seuraavien kymmenen vuoden ajaksi ja voi sitten tässä artiklassa määrätyillä ehdoilla irtisanoa tämän sopimuksen jokaisen kymmenvuotiskauden päätyttyä.

31 artikla.

Jokaisen kymmenvuotiskauden päätyttyä tämän sopimuksen voimaantulopäivästä lukien kansainvälisen työtoimiston hallintoneuvosto esittää työkonferenssille kertomuksen tämän sopimuksen sovelluttamisesta ja päättää, onko syytä ottaa konferenssin päiväjärjestykseen kysymys sen muuttamisesta kokonaan tai osittain.

32 artikla.

Jos kansainvälinen konferenssi hyväksyy uuden sopimuksen, joka muuttaa tämän sopimuksen kokonaan tai osittain ja mikäli uusi sopimus ei toisin määrää:

a) katsotaan se seikka, että joku jäsenvaltio on ratifioinut muutoksia sisältävän uuden sopimuksen, semmoisenaan, tämän sopimuksen irtisanomiseksi ilman velvollisuutta noudattaa määräaikaa ylläolevasta 30 artiklasta huolimatta, kuitenkin ehdolla, että muutoksia sisältävä uusi sopimus on tullut voimaan;

b) siitä päivästä lukien, jona muutoksia sisältävä uusi sopimus on tullut voimaan, eivät jäsenvaltiot enää saa ratifioida tätä sopimusta.

Kuitenkin jää tämä sopimus nykyisessä muodossaan ja nykyiseltä sisällöltään voimaan niihin jäsenvaltioihin nähden, jotka ovat sen ratifioineet, eivätkä ratifioi muutoksia sisältävää uutta sopimusta.

33 artikla.

Tämän sopimuksen ranskan- ja englanninkieliset tekstit ovat molemmat pidettävät alkuperäisinä.

VII. Suositus, joka koskee työkyvyttömyys-, vanhuus- ja jälkeenjääneiden vakuutuksen yleisiä periaatteita.

Kansainliiton kansainvälisen työjärjestön yleinen konferenssi,

alotettuaan kansainvälisen työtoimiston hallintoneuvoston kokoonkutsumana Genèveen kesäkuun 8 päivänä 1933 seitsemännentoista istuntokautensa, ja

päätettyään hyväksyä erinäisiä esityksiä, jotka koskevat työkyvyttömyys-, vanhuus- ja jälkeenjääneiden vakuutusta, mikä asia sisältyi istuntokauden päiväjärjestykseen, sekä

päätettyään, että nämä esitykset saisivat suosituksen muodon,

hyväksyy tänä kesäkuun 29 päivänä 1933 allaolevan suosituksen, joka on alistettava kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltioiden harkittavaksi sen voimaansaattamista varten kansallisen lainsäädännön muodossa tai muun toimenpiteen kautta Versaillesin sopimuksen XIII osassa sekä muiden rauhansopimusten vastaavissa osissa olevien määräysten mukaisesti.

Konferenssi,

hyväksyttyään sopimusehdotukset, jotka koskevat toiselta puolen teollisten ja kaupallisten yritysten, vapaiden ammattien, kotityöntekijäin ja palvelusväen pakollista vanhuus-, työkyvyttömyys- ja jälkeenjääneiden vakuutusta sekä toiselta puolen maataloudellisten yritysten työntekijäin pakollista vanhuus-, työkyvyttömyys- ja jälkeenjääneiden vakuutusta,

katsoen, että näissä sopimusehdotuksissa vahvistetaan ne minimiehdot, jotka kaikkien työkyvyttömyys-, vanhuus- ja jälkeenjääneidenvakuutusjärjestelmien tulisi alunpitäen täyttää,

katsoen, että on syytä vahvistaa muutamia yleisiä periaatteita, jotka käytännössä ovat osoittautuneet tarkoituksenmukaisimmaksi järjestettäessä työkyvyttömyys-, vanhuus- ja jälkeenjääneiden vakuutus oikeudenmukaiseksi, tehokkaaksi ja järkiperäiseksi;

suosittelee, että jäsenvaltiot ottaisivat harkittavakseen seuraavat periaatteet ja ohjeet:

I.

Sovellutusala.

1. a) Palkkatyöntekijäin pakollisen työkyvyttömyys-, vanhuus- ja jälkeenjääneiden vakuutuksen tulisi käsittää kaikki henkilöt, jotka säännöllisesti suorittavat palkattua työtä sukupuoleen, ikään ja kansallisuuteen katsomatta.

b) Mikäli taloudelliset, sosialiset ja hallinnolliset olosuhteet sen sallivat, olisi kansallisessa lainsäädännössä työkyvyttömyys-, vanhuus- ja jälkeenjääneiden vakuutukseen lisäksi sisällytettävä riippumattomat teollisuuden, kaupan ja maatalouden palveluksessa olevat työntekijät, joiden taloudellinen asema on heikko.

2. Mikäli kuitenkin katsotaan tarkoituksenmukaiseksi vahvistaa minimi-ikä vakuutukseen liittymiselle, tulisi tämän iän olla mahdollisimman lähellä ikää, jolloin oppivelvollisuus lakkaa ja ammatin valinta tapahtuu.

3. Maksimi-iän vahvistaminen vakuutukseen liittymiselle on paikallaan vain jär-

jestelmässä, jossa eläkeoikeus on tehty riippuvaksi odotusajan umpeenkulumisesta, ja työntekijöihin nähden, jotka aloittaessaan säännöllisen työskentelyn palkatussa työssä, ovat liian iäkkäitä täyttääkseen odotusaikaa varten vaadittavat ehdot ennen eläkkeeseen oikeuttavaa normaali-ikää.

4. Mikäli on pidetty suotavana määrätä (ulkopuolella yleiseen sosialivakuutukseen kohdistuvaa palkkarajaa) palkkaraja vakuutusvelvollisuuteen nähden, ei tämän nojalla olisi ulkopuolelle jätettävä muita kuin työntekijät, joiden palkkataso on huomattavasti yli yleisen palkkatason, niin että heidän otaksutaan itse voivan suoriutua vanhuudessaan työkyvyttömyyden ja kuoleman sattuessa.

II.

A. Odotusaika ja vakuutuskaudet.

5. Vakuutusjärjestelmissä, jotka takaavat eläkkeennauttijalle joko määräsuuruisen eläkkeen tai vakuutetun palkan mukaan määrätyn eläkkeen, ei säädetyn odotusajan tulisi käsittää kuin välttämättömän pitkän vakuutusmaksukauden, jotta kaikki keinotteleva jäseneksi liittyminen estettäisiin ja jotta saataisiin määrätty vastine taatuille eduille.

6. Työkyvyttömyyseläkkeeseen tai jälkeenjääneiden eläkkeeseen oikeuttava odotusaika ei missään tapauksessa saisi ylittää 60 vakuutusmaksukuukautta, 250 vakuutusmaksuviikkoa tai 1,500 vakuutusmaksupäivää; vanhuuseläkkeeseen oikeuttava odotusaika ei saisi ylittää tämän maksimimäärän kaksinkertaista määrää.

7. Tilapäiset ansiokyvyttömyyskaudet, jotka johtuvat sairaudesta ja äitiydestä, sekä pakolliset työttömyyskaudet olisi määrätyissä rajoissa otettava huomioon odotusaikaa laskettaessa, myöskin silloin kun vakuutusmaksuja ei suoriteta sairaus- ja äitiysvakuutuksen nojalla tai työttömyysrahastosta.

8. a) Järjestelmissä, jotka rajoittavat maksettujen vakuutusmaksujen voimassaoloaikaa, olisi taattava oikeuden säilyminen vakuutusaikana vähintään 18 kuukauden aikana, laskettuna viimeisestä suoritetusta vakuutusmaksusta; tätä määräaikaa on pidennettävä järjestelmissä, joissa vakuutusmaksut määrätään palkan suuruuden mukaan, vähintään kolmannella siitä ajasta, jolta vakuutusmaksuja on suoritettu vakuutuksen liittymisestä lukien, vähennettynä aikakausilla, jolloin vakuutusmaksuja ei ole suoritettu. Tämän määräajan laskemista varten ei olisi otettava huomioon ansiokyvyttömyyskausia, jotka johtuvat sairaudesta, äitiydestä, pakollisesta työkyvyttömyydestä sekä asevelvollisuudesta.

b) Vakuutusmaksujen enempi voimassaoloaika voitaisiin tehdä riippuvaksi joko siitä, että vakuutusmaksuja ryhdytään uudelleen suorittamaan pakollisen vakuutuksen tai jatketun vapaaehtoisen vakuutuksen nojalla tai kohtuullisen uudistusmaksun maksamisesta; vakuutusmaksujen suorittamisen uudestaan aloittaminen koroittaa oikeuksien arvoa hankinta-aikana vakuutusjärjestelmissä, joissa vakuutusmaksut on määrätty palkan mukaan ja jotka vahvistavat eläkkeen vakuutusajan mukaan.

9. Entisellä vakuutetulla tulisi olla mahdollisuus voittaa takaisin jo menetetyt oikeutensa suorittamalla määrätyn luvun vakuutusmaksuja pakollisen vakuutuksen tai jatketun vakuutuksen nojalla; kun eläkemäärä vaihtelee vakuutetun tilille suoritettujen vakuutusmaksujen luvun ja suuruuden mukaan, vaadittujen vakuutusmaksujen luvun tulisi olla pienempi kuin mitä alkuperäistä odotusaikaa varten vaadittiin.

10. Julkisen viranomaisen olisi otettava osaa oikeuksien säilyttämistä tarkoittavien maksujen suorittamiseen hankinta-aikana niiden vakuutettujen puolesta, jotka ovat olleet kauan työttöminä — koska on mahdotonta asettaa ne yksinomaan toimessaolevien vakuutettujen kannettaviksi; samoin olisi meneteltävä, mikäli koskee mak-

suja, joiden tulisi vakaannuttaa ja parantaa näiden työttömien asemaa.

B. Vanhuuseläke.

11. Työmarkkinain vapauttamiseksi ja levon valmistamiseksi vanhoille työntekijöille suositellaan, että järjestelmissä, joissa vahvistettu eläkeikä on yli täytettyjen 60 vuoden, oikeus eläkkeeseen vahvistettaisiin 60 ikävuodeksi, mikäli maan väestön ikäryhmitys, taloudellinen ja rahallinen asema sen sallii sekä tarpeen mukaan asteittain.

12. Vakuutetuille, jotka useiden vuosien aikana ovat työskennelleet erikoisen vaivalloisissa ja epäterveellisissä ammateissa, olisi myönnettävä oikeus eläkkeeseen aikaisemmin kuin muiden ammattien työntekijöille.

13. a) Jotta työntekijöille turvattaisiin vanhuus ilman puutetta, tulisi eläkkeen riittää peittämään pääasialliset elinkustannukset. Eläke olisi siis vahvistettava kaikille eläkeoikeutetuille, jotka ovat suorittaneet määrätyn odotusajan, ottamalla asianmukaisesti huomioon elinkustannukset.

b) Järjestelmissä, jotka määräävät vakuutusmaksut palkan mukaan, tulisi vakuutettujen, joiden tilillä on vakuutusmaksuja, jotka vastaavat tehokkaan ammattitoimintakauden keskipituutta, saada nauttia eläkettä, joka olisi suhteellinen heidän sosiaaliseen asemaansa ammattitoimintakautensa aikana. Tämän vuoksi eläke, joka myönnetään vakuutetuille, jotka ovat suorittaneet 30 tehokkaana työvuotena vakuutusmaksuja, ei saisi alittaa puolta vakuutuksessa huomioonotetusta palkasta, joko vakuutukseen liittymisestä lukien tai määrätyn, välittömästi ennen eläkkeensuoritusta käyvän aikakauden kuluessa.

14. Eläkkeennauttijalle olisi myönnettävä lisäeläke:

a) jokaisesta hänen huollettavastaan kouluiässä tai alle 17 vuoden olevasta lapsesta, joka harjoittaa yleisiä tai ammatillisia opintoja tai joka vajaakykyisyyden vuoksi ei voi huolehtia ylläpidostaan.

b) Kun hänen vaimonsa on vanha tai vajaakykyinen eikä tämän nojalla itse ole eläkkeeseen oikeutettu.

15. Eläkkeennauttijalle, joka alituisesti on kolmannen henkilön avun tarpeessa, olisi myönnettävä erikoinen lisäeläke.

C. Työkyvyttömyyseläke.

16. a) Eläkkeeseen on oikeutettu vakuutettu, joka sairauden tai vajaakykyisyyden vuoksi on kykenemätön hankkimaan hänen voimiaan ja kykyään sekä ammattivalmistustaan vastaavalla työllä huomiota ansaitsevaa palkkaa; huomiota ansaitsevana ei pidetä palkkaa, joka alittaa kolmatta osaa terveen, vastaavanlaisen valmistuksen ja aseman omaavan työmiehen tavallista palkkaa.

b) Erikoisissa vakuutusjärjestelmissä, jotka on laadittu eräiden ammattien työntekijöitä ja toimihenkilöitä varten, on kuitenkin asianmukaista arvioida työkyvyn vähentyminen vertaamalla sitä yksinomaan siihen asti harjoitettuun ammattiin tai samallaiseen ammattiin.

17. a) Täyttääkseen tehtävänsä tulisi vakuutuksen taata kaikille vakuutetuille, jotka ovat tulleet työkyvyttömiksi odotusajan umpeenkuluttua, eläke, joka riittäisi pääasiallisiin elinkustannuksiin. Minimieläke olisi siis vahvistettava jokaiselle vakuutetulle ottamalla asianmukaisesti huomioon elinkustannukset.

b) Järjestelmässä, joka vahvistaa taatun minimieläkkeen vakuutetun palkan mukaan, tämä minimi ei saisi alittaa 40 % mainitusta palkanosasta. Samaan tulokseen olisi pyrittävä järjestelmissä, joissa eläke on osaksi määräsuuruinen ja yhtäsuuri kaikille eläkkeennauttijoille ja osaksi vaihteleva vakuutetun tilille suoritettujen vakuutusmaksujen luvun ja suuruuden mukaan.

18. Eläkkeennauttijalle olisi myönnet-

tävä lisäeläke jokaisesta hänen huollettavastaan, kouluiässä tai alle 17 vuoden olevasta lapsesta, joka harjoittaa yleisiä tai ammatillisia opintoja tai joka vajaakykyisyytensä vuoksi ei itse voi huolehtia ylläpidostaan.

19. Eläkkeennauttijalle, joka alituisesti on kolmannen henkilön avun tarpeessa, tulisi myöntää lisäeläke.

D. Jälkeenjääneiden eläkkeet.

20. a) Eläkkeennauttijan tai odotusajan umpeenkuluttua kuolleen vakuutetun lesken tulisi saada nauttia eläkettä niinkauan kuin hän ei mene uusiin naimisiin.

b) Mikäli eläkkeen myöntäminen riippuu muista ehdoista, olisi eläke kuitenkin myönnettävä leskille, jotka eivät voi ansaita elatustaan ikänsä tai työkyvyttömyytensä vuoksi, sekä niille, joilla on huollettavanaan kouluiässä tai alle 17 vuoden olevia lapsia, jotka harjoittavat yleisiä tai ammatillisia opintoja.

21. Samoin olisi myönnettävä eläke työkyvyttömälle leskimiehelle, joka tästä syystä on ollut odotusajan umpeenkuluttua kuolleen vakuutetun vaimonsa huollettavana.

22. a) Eläkkeen tulisi suoda leskelle (tai työkyvyttömälle leskimiehelle) pääasiallisen avustuksen, jonka varassa hän voi tulla toimeen. Vahvistustavasta riippumatta olisi minimieläke määrättävä asianmukaisesti huomioonottamalla elinkustannukset.

b) Vainajan palkan mukaan määrätyssä vakuutusjärjestelmässä ei lesken (tai leskimiehen) eläke saisi alittaa puolta siitä eläkkeestä, johon vainaja oli tai olisi ollut oikeutettu, jos hän kuollessaan olisi nauttinut työkyvyttömyys- tai vanhuuseläkettä. Kun näissä samoissa järjestelmissä vahvistetaan jälkeenjääneiden oikeudet riippumatta eläkkeestä, johon vainajalla oli tai olisi ollut oikeus, ei leskieläke (leskimiehen eläke) kuitenkaan saisi alittaa 20 % palkasta, josta vainaja on ollut vakuutettu, joko vakuutukseen liittymisestä lukien tai määrätyn, välittömästi kuolemantapausta edelläkäyneen ajan kuluessa.

23. a) Jokaisella kouluiässä olevalla lapsella, joka on ollut odotusajan umpeenkuluttua kuolleen eläkkeennauttijan tai vakuutetun huollettavana, on oikeus orpoeläkkeeseen; eläkettä on suoritettava täytettyyn 17 vuoden ikään asti, kun lapset jatkavat yleisiä tai ammatillisia opintoja ja vielä tämän iän ylikin, kun lapsi vajaakykyisyyden vuoksi on kykenemätön itse huolehtimaan ylläpidostaan.

b) Orpoeläke voidaan myöntää lisäeläkkeenä leskenä olevan äidin eläkkeeseen.

24. a) Jokaiselle orvolle vakuutetun minimieläkkeen tulisi olla pääasiallisena avustuksena orvon ylläpitoon ja kasvatuskuluihin; tämän minimieläkkeen tulisi olla suurempi orvoille, joilla ei ole isää eikä äitiä.

b) Vainajan palkan mukaan määrätyissä vakuutusjärjestelmissä orpoeläke ei saisi alittaa neljättäosaa tai täysiorpoihin nähden puolta eläkkeestä, johon vainaja oli tai olisi ollut oikeutettu, jos hän kuollessaan olisi nauttinut työkyvyttömyys- tai vanhuuseläkettä. Kuitenkin kun nämä samat järjestelmät vahvistavat jälkeenjääneiden eläkkeen riippumatta eläkemäärästä, johon vainaja oli tai olisi ollut oikeutettu, orpoeläke ei saisi alittaa 10 % tai, täysi orpoihin nähden, 20 % palkasta, josta vainaja on ollut vakuutettu, joko lukien hänen liittymisestään vakuutukseen tai määrättynä, kuolemantapausta välittömästi edelläkäyneenä aikana.

25. Mikäli pidetään suotavana vahvistaa maksimimäärä, jota yhden vakuutetun puolesta myönnetyt jälkeenjääneiden eläkkeet eivät saa ylittää, tämä maksimimäärä ei saisi alittaa eläkettä, siihen luettuna perhekorotukset, johon vainaja oli tai olisi ollut oikeutettu, kun jälkeenjääneiden eläkkeet on vahvistettu vainajan eläkkeen perusteella, eikä puolta palkasta, josta vainaja on ollut vakuutettu, kun jälkeenjääneiden

eläkkeet on vahvistettu tämän palkan mukaan.

26. Jälkeenjääneiden, joille ei voida myöntää eläkeoikeutta, kun siihen vaadittuja ehtoja ei ole täytetty, tulee saada ehdolla, että minimisuoritus on maksettu vainajan tiliin, nauttia hyväkseen pääomaa, joka tekee heille mahdolliseksi mukautua uusiin elinehtoihin, jotka ovat johtuneet perheen päämiehen kuolemasta.

27. Maissa, joissa muu vakuutus, varsinkin sairausvakuutus ei tavan tai lain nojalla korvaa hautauskuluja, jälkeenjääneiden vakuutuksen tulisi myöntää vakuutetun kuollessa kohtuullinen hautausavustus.

E. Määräykset eläkkeen lakkauttamisesta ja alentamisesta.

28. Kun säädetään, että työkyvyttömyys-, vanhuus- tai jälkeenjääneiden eläke on lakkautettava tai alennettava milloin asianomaisella on oikeus useaan eläkkeeseen, jotka hän on saanut toisen sosialivakuutus- tai eläkejärjestelmän, työtapaturmakorvausta tai ammattitautia koskevan järjestelmän perusteella, lakkauttamis- ja alentamismääräysten tulisi sallia eläkkeennauttijan nauttia täydellisenä suurinta eläkettä, mutta on se osa työkyvyttömyys-, vanhuus- ja jälkeenjääneiden eläkkeestä, joka vastaa vakuutetun omia vakuutusmaksuja, kaikissa tapauksissa maksettava.

29. Kun työkyvyttömyys- tai vanhuuseläke lakkautetaan muusta syystä kuin siitä, että se sattuu yhteen toisen eläkkeen kanssa, eläkkeennauttijan huollettavana olevan perheen tulisi saada elatusavustusta, joka vastaisi koko eläkettä tai sen osaa.

III.

Varat.

30. a) Vakuutuksen varat olisi hankittava vakuutettujen ja työnantajain vakuutusmaksuista.

b) Julkisen viranomaisen tulisi myöntää vakuutukselle apurahoja.

31. Vakuutetun vakuutusmaksun ei tulisi periaatteessa ylittää hänen työnantajansa vakuutusmaksua.

32. Työnantajain tulisi kokonaan tai suurimmaksi osaksi vastata niiden työntekijäin vakuutusmaksuista, jotka saavat palkkansa luontoisetuina, sekä niiden kotityöntekijäin ja oppilaiden vakuutusmaksuista, joiden palkka ei ylitä määrättyä rajaa.

33. Valtion tulisi vastata niiden henkilöiden vakuutusmaksuista, jotka suorittavat pakollista asevelvollisuutta ja jotka olivat vakuutettuja astuessaan palvelukseen.

IV.

Hallinto.

34. Kansallisessa lainsäädännössä olisi säädettävä, että työkyvyttömyys-, vanhuus- ja jälkeenjääneiden vakuutuksen johtoon tulee ottaa osaa kohtuullinen määrä naispuolisten vakuutettujen edustajia.

Eduskunnan vastaus Hallituksen esitykseen eräiden kansainvälisen työkonferenssin vuosina 1930—1933 hyväksymien sopimusten ratifioimisesta.

Eduskunnalle on annettu Hallituksen esitys N:o 63 eräiden kansainvälisen työkonferenssin vuosina 1930—1933 hyväksymien sopimusten ratifioimisesta, ja Eduskunta on sen lähettänyt valmistelevaa käsittelyä varten Ulkoasiainvaliokuntaan, joka kuitenkaan ei ehtinyt sitä käsitellä.

Helsingissä 18 päivänä joulukuuta 1934.